

கம்பன் கலை நிலை.

ஆசிரியர்
ஜேகவீரபாண்டியனார்

இரண்டாம் பதிப்பு

மதுரை
சி. வி. என். பிரஸில் பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

ஏவிஎம்பி டிரஸ் - ஐப்பசி மீ

1957.

All Rights Reserved.

தெய்வ வணக்கம்.

கம்பர் கலைச்சுவையைக் காசினியில் எல்லாரும்
உம்பர் அமிர்தா உவந்துண்ண---இம்பர்
இனிதருளி என்னுள் இருந்தருளுந் தெய்வம்
தனியருளி நிற்கும் தழைத்து.

மு க வு ரை.

~*~*~

அமிழ்தினும் இனிது என நம் தமிழ் மொழியை அழகுறப் புனைந்து அறிவு நலங்களை அமைவுடன் நல்கிக் கலையுலகில் தலைமை பெற்றுள்ள புலவர் பெருமக்களை நாம் பெரிதும் உரிமையாகப் பெற்றிருக்கின்றோம். பெறலரிய பெரும் புலவர்களை இந்நாடு பெற்றிருப்பது போல் வேறு எந்நாடும் பெறவில்லை. நாம் பெற்றும் என்? நம் முன்னோர்கள் ஈட்டிவைத்துள்ள கலைச் செல்வங்களை விழைந்த பேணாது வறிகே இழந்து நிற்கின்றோம். இந்நிலையில் நமக்கு இணையாக யாண்டும் துணை காண்டல் அரிது. இந்நிலத்திலிருந்து விளைந்துள்ள அரிய கலை நலங்களை மறுபுலங்க ளிலுள்ளவர்களும் வியந்து நோக்கி விரைந்து பயன் அடைந்து உயர்ந்து சிறந்து ஒளி மிகுந்து வருகின்றார்.

இங்ஙனம் உலகமெல்லாம் நலமுறும்படி தலைமையுடன் வந்துள்ள நம் நாட்டுக் கலைஞரானிகளுடைய அரிய சரித வரலாறுகளையும், இனிய கவி நலங்களையும், விழுமிய கலை நிலைகளையும் எல்லாரும் அறிந்து அனுபவியாமல் அகன்று நிற்பது மிகவும் இரங்கத்தக்கதே. பின்வரும் சந்ததிகளுக்கு என்று முன்னோர் வைத்துப் போயுள்ள அறிவுப் பொருள்களைப் பொதுமக்கள் இழந்திருக்கும் நிலைமையை நினைந்து அறிஞர் பலரும் இரங்கி நிற்கின்றார். பொன் புதைபல் ஈண் புதைத்துள்ளது போல் கண் படாதுள்ள நம் நாட்டுக் கலைச் செல்வத்தை நம்மவரனைவரும் தெளிவாக் கண்டு ஒளிபெறும்வண்ணம் தொழில் புரிதல் நலம் என்று நானும் சில முறை உரிமையா நினைந்து வந்தேன்.

அந்நிலைவின் முதிர்ச்சியினால் எனது நிலையையும் மறந்து புலவர் உலகம் என்னும் பேரால் ஒரு தூல் செய்யத் துணிந்தேன். தண்டமிழ்ப் புலமையில் தலை சிறந்து பண்டைக் காலத்திலிருந்தே தெய்வத் தேசுடன் நிலவி நிற்கின்ற * அகத்திய முனிவர், தொல்காப்பியர், திருவள்ளுவர், நக்கீரர், திருத்தக்க தேவர்,

* இவர் சரிதம் அரிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் இலியவசன நடைமில் எழுதி வெளியிட்டிருக்கின்றேன். இந் தூல் சென்னை யூனிவர்த்தியில் B. A. வகுப்புக்கு 1941ல் பாடமாக வைக்கப்பட்டுள்ளது.

உருத்திரங்கண்ணனார், கொங்கு வேளிர், கோலூர் கிழார், ஆலூர் மூலங்கிழார், அம் மூவனார், அறிவுடைநம்பி, இளம்பெருவழுதி, ஓரம் போகியார், கிரந்தையார், நப்பூதனார், பொன்னாடியார், ஐதலாந்தையார், பூங்குன்றனார், மாங்குடி மருதனார், சாத்தனார், இளங்கோவடிகள் முதலிய பழம்பெரும் புலவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளும், கவித் திறங்களும், உவமை நயங்களும், உள் ளுறை வளங்களும், அவர்கள் உலகினுக்கு உணர்த்தியுள்ள உணர்வுறுதிகளும் எவரும் தெளிவாக எளிதறிந்து இனிது பய னுறும் வகையில் நயமா எழுத முயன்றேன்.

அவ்வாறு முனைந்த நின்றலை நண்பர் சிலரிடம் மொழிந் தேன். அதற்கு அவர், “சங்கத் தமிழ்ச் சுவையினும் கம்பனு டைய காவியச் சுவையையே உலகம் இன்புற முன்னதாக நீங் கள் உதவுதல் வேண்டும்; அதனைப் பின்பு தரலாம்” என்று என் பால் அன்புரிமையுடன் உரைத்தார்.

அன்றாது உரிமையுரையை உள்ளங்கொண்டு முதலில் குறித்த புலவர் உலகம் என்ற தலைமையான அந் நூலின் ஒரு பகுதியாகக் கம்பன் கலை நிலையை இதுபொழுது வெளியிடுகின் றேன். விழுமிய கலைகள் விழி தெரிய வருகின்றன.

முத்தமிழ்ப் புலமையும் வித்தகக் கவித்திறமும் கியனுற வாய்ந்து பரனருளும் தோய்ந்து நின்றலால் தேய்வுப் புலவன் எனவும், கலையுலகில் தலைமைபெற்று யாண்டும் நிலைத்த அதிபதி யாய்த் தனிச் செங்கோல் செலுத்தி வருதலால் கவிச்சக்கரவர்த்தி எனவும் இம்பெரல்லாம் புகழக் கம்பர் இலங்கி நிற்கின்றார். இத் தகைய மேதையை உலகம் மீண்டும் பெறுதல் மிகவும் அரிதாம். மலைகளுள் இமயமலை உயர்ந்து நின்றல் போல் கவிஞர்களுள் கம்பர் சிறந்து கலைஞரிகள் வீசித் தலைமையாய் விளங்குகின்றார்.

உணர்வொளி பரப்பிக் கலைக்கதிர் விரித்து இலகொளி ஞாயி ருய்க் கலையுலகில் நிலவி நிற்கின்ற கம்பர் தம் புலமை நலம் தோன்றவும், உலகம் நலமுறவும் உரிமையுடன் இயற்றிய நூல் இராமாயணம் என்பது. இராமனுடைய சரிதம் கூறுதலால் அஃது இப்பெயர் பெற்றது. தமது நூலுக்குக் கம்பர் முதலில் இட்ட பெயர் இராமாவதாரம் என்பதே. அவதாரம் என்ற குறிப்பினால் இராமனுடைய அற்புத வயிர் நிலை தெரிய நின்றது.

எந்நிலையிலும் அவன் தன்னிகரில்லாத் தலைவன். அகில மங்கள குணகண வடிவின்ன். அழகு அறிவு அருள் அமைதி வாய்மை தூய்மை வண்மை தீண்மை அருந்திறலாண்மை பெரும் பேரார் வீரம் முதலிய உயர் நலங்களெல்லாம் ஒருங்கே குடிக்கொண்ட பெருந்தகையாளன்; அருங்குலக்குரிகில்; காணினும் கேட்பினும் கருதினும் கனிதரும் விழுமிய நிலையின்ன். அந்த அற்புத மூர்த்தியின் அருமைச் சரிதத்தை விற்பன் நலம் கனியத் தமிழில் இவர் விளக்கி யிருத்தலால் கம்ப ராமாயணம் அற்புத காவியம் என வந்தது. அது இதிகாசமாயினும் அதிசய அமைதிகளால் பரகாவியம் எனவும், வீரகாவியம் எனவும் பாராட்டப் பெறுகின்றது. அதன் அருமையும் பெருமையும் அழகும் இன்பமும் அளவிடலரியன. அலைகளை மறிந்து கொழிக்கும் அமிர்த வாரிதி எனக் கலைகளை விழைந்து கொழித்தப் பாரின்பம் பெறப் பேரின்ப நிலையமாய் அது பெருகியுள்ளது.

அதன் ஆழமும் நீளமும் அகலமும் அறிய அறிய அகன்று விரிகின்றன. அறிவானந்தமாய்ப் பரந்து, அரிய உலைகளாகிய பெரிய அலைகளை விரி, நீள நிமிர்ந்த, நெடிது முழங்கி, நிலையெழுந்தலறி, அறிவுலகில் பெரியதோர் ஆரவாரம் செய்து ஊழியம் பேராத உயர்சுவைக் கடலாய் அது ஓங்கி ஒளிர்கின்றது.

அத்தகைய அரியபெரிய இனிய நூலின் கணிவுகளையெல்லாம் யாவரும் தெளிவாய் எளிதில் நுகர்ந்து இன்புறும் வகையில் இது பண்பு படிந்த பலன் சுரந்து வருகின்றது.

கவிகள்தோறும் பொருள் கூறிக் கதைகளை விரியாது, உணர்வுநலம் கனிய உளரயங்களை விளக்கிக் கலைச்சுவைகளையே இந்நூல் தலைப்பெய்தவரும். அவ் வரவு நிலை வரன்முறையே வினைந்தெழுந்த மரபு நிலை தழுவி வளஞ்சூர்த்து மணம் பொதிந்த வருவதால் இந்நூலின் நிலைமையும் நீர்மையும் நேரே தெரியலாம்.

1. இராமன்	8. வசிட்டர்
2. இலக்குவன்	9. விசுவாமித்திரர்
3. பரதன்	10. கலைக்கோட்டு முனிவர்
4. சத்துருக்கன்	11. பரசுராமர்
5. தசரதன்	12. பரத்துவாசர்
6. சுமந்திரன்	13. கோதமர்
7. சனகன்	14. சதானந்தர்

15. சிதை	18. கைகேசி
16. கோசலை	19. கூனி
17. சுமித்திரை	20. அகலிகை

முதலாயினோர் ஒரு நிலையிலும்,

1. குகன்	10. அனுமான்
2. சடாயு	11. அங்கதன்
3. சரபங்கர்	12. சரம்பவன்
4. அகத்தியர்	13. நளன்
5. அத்திரி	14. நீலன்
6. விராதன்	15. குமுதன்
7. கவந்தன்	16. சபரி
8. வாலி	17. தாரை
9. சுக்கிரீவன்	18. உருமை

முதலாயினோர் மற்றொரு நிலையிலும்,

1. இராவணன்	10. மாரீசன்
2. கும்பகருணன்	11. மாலியவான்
3. வீடணன்	12. சுமாலி
4. இந்திரசித்து	13. மகோதரன்
5. அதிகாயன்	14. மகரக்கண்ணன்
6. அட்சயன்	15. சூர்ப்பணகை
7. கரன்	16. அயோமுகி
8. தூடணன்	17. தானியமாலை
9. திரிசிரா	18. மண்டோதரி

முதலாயினோர் பின்னொரு நிலையிலும் இந் நூலில் இடம் பெற்று மன்னிய வாழ்வோடு நன்னயமா மருவி நிற்கின்றனர்.

மேலே குறித்தவர்கள் யாவரும் இராமாயணம் என்னும் காவிய அரங்கில் நடிக்கின்ற சீவிய நாடகக் குழாங்களாவர்.

இந்தக் காவிய சீவர்களைத் துணையாகக் கொண்டு, இராம சரிதத்தை இணைபிரியாத இனிது மருவிக் கம்பர் தமது காவிய உலகத்தை அறிவொளி பரந்த மிளிர், அழகு சுரந்த திகழ, அதிசயம் மிகுந்து பெருக, ஆனந்த பயமாகப் படைத்திருக்கின்றார்.

இவரது படைப்புத் திறனும், கற்பனை நிலைகளும், கருத்த மைதிகளும், கலை வளங்களும், உலக விளைவுகளும், உலக மகாகவி கள் எவரிடமும் காணமுடியாத அற்புதங்களாய் நிலவுகின்றன.

இடங்கள்தோறும் உரிமையானவர்களை இனிது காட்டி இவர் இயக்கிவரும் காட்சியுள், இடை இடையே அரிய உண்மைகளை எளிமையாக இசைத்து நிற்கும் மாட்சியும், மனோதத்துவங்களும், பாத்திரங்களின் பான்மை மேன்மைகள் யாவும் உள்ளும் புறமும் ஒருங்கே தெரியத் தெள்ளிதின் விளக்கும் திறமையும், அவர்கள் வாயிலாக உள்ளுறைந்து உலகிற்கு இவர் உணர்த்தி யிருக்கும் உணர்வொழுக்கங்களும், உவமை நிலைகளும், உறுதி நலங்களும், பிறவும் அறிவு நலம் சுரந்து யாண்டும் இனிய சுவைகள் கிறைந்துள்ளன. சொன்னலங் கனிந்து பொருள் நலம் பொலிந்து எந் நலங்களும் மலிந்து எழில்மிசூந்துள்ள அந் நன்னயங்களை பெல்லாம் ஒருங்கே விளக்கி அருங்கலை விநோதமாய் இந்நூல் விளைந்த வருதலால் கம்பன் கலை நிலை என வந்தது.

இதனால் இந் நூலின் அழகும் அமைதியும் அருமையும் பெருமையும் இனிது புலனாம். அறிவு நிலையமான இத்தகைய அரிய பெரிய துறையில் யான் தணிந்து புருந்ததற்குக் காரணம் இராமாயணத்தில் இளமை தொடங்கியே இயல்பாக எனக்கு உள்ள பேராவலும், அக் காகிய நிலையைக் குறித்து அமையம் வாய்த்தபோது உபநியாசங்கள் செய்து வருங்கால் அவைகள் தோறும் அறிஞர்கள் வியந்து பாராட்டிச் “சுவைசுரந்துள்ளன” என உள்ளுற உவந்து என்னை ஊக்கி வந்த உறுதிப்பாடுகளுமே யாம். ஆயினும் பேச்சில் காட்டி வந்த சுவைப் பண்புகளை எழுத்தில் காட்ட முடியுமா? என்னும் ஐயுறவு இன்னும் என் உள்ளத்தில் எழுந்து விழுந்து கழிந்து வருகின்றது. தெய்வத் திருவருள் கூட்டிய அளவு செய்யப் பெறுவோம்.

சுவமயமான இந்நூலை உரிமையுடன் கண்டு உலகம் உவந்து கொள்ளும் என உறுதியாக நான் நம்பியிருக்கிறேன்.

செந்தமிழ் நலம் சுரந்து செவ்விய கலைகள் கிறைந்து அந்தமில் இன்புடன் வந்துள்ள இந்த அருமை நூலை எல்லாரும் இனித பயின்று இன்புற வேண்டும் என்று எம் செந்திற் பெருமான் திருவருளைச் சிந்தித்து வந்தித்து வாழ்த்துகின்றேன்.

திருவள்ளுவர் நிலையும்,

இங்ஙனம்

மதுரை.

ஜெகவீரபாண்டியன்

சிறப்புப்பாயிரம்

கம்பனுயர் கலைநிலையைக் கற்றவரும்
மற்றவரும் கனிந்து கேட்கச்
செம்பவள வாய்திறந்து தெள்ளமிர்தம்
எனப்பொழிந்து சீர்த்தி பெற்றான்
இம்பரெல்லாம் இன்பமுற இன்றெழுதி
வெளியீந்தான் எழில்வேற் செவ்வேள்
பைம்பொனடி முடிபுனைந்த செகவீர
பாண்டியனும் பண்பார் வேந்தே.

கம்பன் கலை நிலை

கடவுள் வாழ்த்து

புலமை சிறந்த புண்ணியர் சரிதமும்
அலகில் கல்வி யவாறி வமைதியும்
கவியின் சுவையும் கருத்தின் குவையும்
சுவியுயர் ஒழுக்கும் தகவும் தன்மையும்
பல்கலை நலனும் பழந்தமிழ் இயல்பும்
தலைமையும் நிலைமையும் சார்பும் சால்பும்
உலகம் நலமுற ஒளிசெய் துதவும்
நிலவொளிர் வேணி நின்மலன் கண்மலர்
வலமுயர் யானை முன்வர வந்த
இலகொளி முருகன் என்னுளத் திருந்தே.

புலவர் நிலை

உலகம் இன்புற ஒழுகி உணர்வு நலங்களை உதவியுள்ள
மையால் புலவர்கள் இனிய உபகாரிகளாய் என்றும் தலைமை
எய்தி நிற்கின்றார். மலர்க்கு மணமும், மணிக்கு ஒளியும் போல்
மனிதனுக்கு அறிவு பெருமை தருகின்றது. உணர்வின் அளவே
மனிதன் உயர்ந்து வருகின்றான். உயிர் நிலையமான அவ்வுணர்
வொளி சூன்றிய பொழுது மனிதன் இருகால் விலங்குகளை
இழிந்து திரிகின்றான். அவன் பிறப்பும் இறப்பும் பிழையாய்
ஒருவழியுமின்றி உருவழிந்து ஒழிகின்றான். உள் ஒளியாகிய
அறிவினை யுடையான் தெள்ளியனாகத் தெய்வம் எனத் திகழ்
கின்றான். இதனால் அறிவினது அருமையும் பெருமையும் இனிது
புலனாம். மதியின் அளவே மகிமைகள் உளவாகின்றன.

அறிவே இறைவனுக்கு உருவம் ஆதலால் அப்பரமானது
உறவுரிமையுடைய உயிரினங்களும் இயல்பாகவே அறிவுடைய
னவாய் அமைந்திருக்கின்றன. இயற்கையாக அமைந்துள்ள
அவ் அறிவை வளம்படுத்தி வராமல் வறிதே இழந்திருப்பவர்
பான்மை திரிந்து ஆன்ம ஒளி சூன்றி அவமே இழிந்து நிற்கின்

ரூர். உளமலி கல்வியால் அறிவை உரஞ்செய்த கொண்டவர் ஒளிமிகப்பெற்று வெளியே உயர்ந்து விளங்குகின்றார். நிலையறிவு கலை அறிவோடு கலந்தபொழுது தலையறிவாய்த் தழைத்தெழுந்து தனியே ஒளிர்கின்றது. ஒளிநலம் கனிந்த அவ்வுயரறிவுடையவரே புலவர் என உலகில் உருவெய்தி வருகின்றார். புலவர் என்பதற்கு அறிவுடையவர் என்பதே பொருள். புலம் = அறிவு. அதனையுடையவர் புலவர் என்க. கலை நலம் சுரந்த அறிவே இங்குப் புலம் என வந்து நிலைமை தலைமைகளை விளக்கியுள்ளது.

இப் புல நலம் பல நலங்களையும் பயந்து நிலைமிகச் செய்கின்றது. இந்நிலவுலகம் முழுவதும் ஆளும் அரசனும் கலை நலமுடையானுக்கு நிகராகான். அவன் புறத்திருவினன்; இவன் அகத்திருவினன்; அத்திருவினர்து அழியும்; இத்திரு என்றும் அழியாது நின்று நிலவும்; அது உடலைழிந்து உலக நிலையில் சிறிது உயர்வு தரும்; இது உயிரை உயர்த்தி இருமையினும் என்றும் பெருமை அருளும்; அது தொட்டவுடல் தொலையத் தொலைந்த ஒழியும்; இது யாண்டும் தொலையாது தொடர்ந்து உயிர் புக்குழியெல்லாம் புகுந்து பொலிவு செய்த நிற்கும். ஒரு முறை தொட்ட உயிரை ஊழியும் விடாது மருவி உயர் நிலையில் உய்க்கும் கல்விபோல உயிர்க்கு உறுதுணையாவது யாது? வேறு யாதுமே யில்லை என நீதி நூல்கள் யாவும் ஒதிபுள்ளன. உரிமையான ஆன்ம வுறுதி இருமையும் பெருமையா உணர் வந்தது.

“ஒருமைக்கண் தான்கற்ற கல்வி ஒருவற்கு
எழுமையும் *ஏமாப் புடைத்து.” (குறள் 398)

என்றது பொய்யாமொழி. கல்வி புரிந்து வரும் உதவியின் எல்லையின்மை தெரிந்தே எழுமை என ஓர் அளவு கூறி இதில் உள்ள உளவினை வள்ளுவப் பெருந்தகை உய்த்துணர வைத்தார்.

*ஏமாப்பு = உதவுதல். ஏமம் என்னும் சொல் சேமம் காவல் இன்பம் முதலியவற்றைக் குறித்துவரும். ஆதலால் ஏமாப்பு என்பது உறுதியாய் நின்று உதவுதலை இங்கு உணர்த்தி நின்றது. உடைத்து = உடையது. கல்வி எழுமையும் இன்பம் தரும் என்னாது ஏமாப்பு உடைத்து என்றது, உயிர்க்கு உண்மையான உறுதிநலம் நல்கிப் பரம்பரையாக உரஞ்செய்து நின்று என்றும் குன்றாத இன்பநிலையில் இறுமாந்திருக்கச் செய்யும் என்பது நெரிய எச்சு. இதனால் அதனது ஆற்றலும் அருளமைதியும் ஆருயிர் உதவியும் நன்கு அறியலாகும்.

இங்ஙனம் என்றும் அழியாத விழுமிய செல்வம் ஆகிய கல்வியுடையாரை அன்றே அழியும் அவலமாகிய பொருளுடையாருடன் ஒரு நிலையில் வைத்து ஒப்பு நோக்கலாகாது. ஒரு முறை ஒளவையார் இருவரையும் நடுவு நிலைமையுடன் நேரே சீர்தூக்கி நோக்கினார்; நோக்கவே ஏற்றத் தாழ்வு தெரிந்தது; தெரியவே,

“மன்னனும் *மாசறக் கற்றோனும் சீர்தூக்கின்
மன்னனில் கற்றோன் சிறப்புடையன்” [ஒளவையார்]

எனத் தம் நோக்கில் கண்டதைக் காரணத்துடன் தூக்கி உரைத்தார். இதனால் கல்வியினது எவ்வையற்ற பெருமையும் அதனை யுடையவரது அருமையும் இனிது அறியலாகும். கொற்றவனையும் கற்றவனையும் ஒரு நிலையில் நிறுத்தி ஒப்புநோக்கும் இதில் முன்னவனுக்கு யாதொரு அடையும் கொடாமல், பின்னவனுக்கு மட்டும் அடைமொழி கொடுத்துக் கூறியிருப்பது இங்கு ஆராயத்தக்கது. பிறப்புரிமையில் இயற்கை மாண்புடன் வந்துள்ள மன்னனினும் ஒருவன் மாட்சியுற வேண்டுமாயின் அவன் இன்ன நிலையில் கற்று இன்ன வகையில் மன்னி இருக்க வேண்டும் என நன்னயமா உரைத்துள்ளார். செல்வத்தின் மாட்சி உலகம் தெளிந்த காட்சி ஆதலால் அதனை எதிர் நிறுத்திக் கல்வியின் உண்மையான உயர்ச்சியை இங்ஙனம் உணர்த்தியுள்ளார்.

உலகம் ஆளும் அரசரினும் புலமையாளர் தலைமையாளர் என்றதனால் அவரது நிலைமையும் நீர்மையும் சீர்மையும் புலனாம்.

புவியர சொருவன் புகழ்மிகப் பெற்றுக்
குவியர சேத்தக் குலாவி நிற்பினும்
கவியர சனைய காட்சிகை வருமோ?
எண்ணிய உடம்பில் இயலுறுப் பெழிற்சேர்
ஒண்மணிப் பூண்புனைந் துயர்வுற் றிருப்பினும்
கண்மணி யனைய கண்ணியம் பெறுமோ?
உடலே யனையர் உலகாள் வேந்தர்;
உயிரே யனையர் புலமாள் வேந்தர்;

* மாசு = குற்றம். அற என்றது மனம் மாசு அறவா? கல்வியில் மாசு அறவா? எது மாசற? என எண்ணி நின்றது. கருத்திலும் கலையிலும் மாசு இன்றித் தேசுடன் அவன் சிறந்து இருக்கவேண்டும் என்பதாம்.

அதனால்,

புலவரை அரசன் புகழுறப் பேணி
நலமிகப் பெறவே நிலமிகப் பெறவே.

என வரும் இதனால் புலவரின் சீர்மை நீர்மைகள் தெரிய
லாகும். இதில் குறித்துள்ள உவமை நிலைகளை ஊன்றி நோக்கிப்
பொருள் நலங்களை ஓர்ந்து உணர்ந்து தேர்ந்து கொள்ளுக.

புலவர்கள் இங்ஙனம் தலைமையாகப் போற்றப்படுவதற்குக்
காரணம் என்ன? பூரணமான அறிவின் புனித ஏற்றமேயாம்.

“தேவர் அணையர் * புலவரும்; தேவர்
தமரணையர் ஓரூர் உறைவார்; ---தமருள்ளும்
பெற்றன்னர் பேணி வழிபடுவார்; கற்றன்னர்
கற்றுரைக் காத லவர்.” (நான்மணிக்கடிகை 75)

இதில் புலவரைத் தேவரோடு ஒப்பவைத்து உரைத்திருக்கி
றார். இக் கவிவின் பொருளைக் கருத்தான்றி நோக்கிக் கல்வி நல
னைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ள வேண்டும். மண்ணிலகில் உயர்ந்த
அரசரினும் புலவர் சிறந்தவர் என முன்னம் தெரிந்தோம்;
இதில், விண்ணிலகில் விளங்கும் புண்ணியர்களாகிய தேவர்கள்
என்றே அவரை எண்ண வேண்டும் என்று காண்கின்றோம்.

என்ன ஏதுவால் இன்ன பெருமை அன்னவர்க்கு எய்தி
யது? மனித நிலையில் பல பழிகள் ஏறி உன்னத நிலையையடைந்து
உணர்வொளி மிகுந்துள்ளமையால் உயர்ந்த தெய்வ நிலையில்
சேர்த்துப் புலவர் இங்ஙனம் உவந்து போற்ற நின்றார் என்க.

*அறிவு நலம் சிறந்து உறுதியான இன்ப நிலையில் உயர்ந்திருத்த
லால் “புலவர் தேவர்” என நின்றார். அவரை அணுகியிருப்பவர் அவ
ருடைய அருமையான இனிய உணர்வுரைகளைக் கேட்டுச் சுவர்க்க
வாசிகள்போல் புண்ணியம் பேணிக் கண்ணியமடைந்து உவகை
மிகுந்து வருவர் ஆதலால் “ஓர் ஊர் உறைவார் தமர் அணையர்” என்
றார். அவரை ஆதரித்து நிற்பவர், அறிவு நலங்களை எளிதடைந்து
கொள்வர் ஆதலால் “காதலவர் கற்றன்னர்” என்றார். அன்புடன்
வழிபட்டு அவரைப் பேணி வருபவர் கல்விப் பயனாகிய உயர்நலனை
ஒருங்கே பெற்று உளம் மிக மகிழ்வார் ஆதலால் “வழிபடுவார் பெற்
றன்னர்” என்றார். கற்றுரை அணுகி அன்புபுரிந்து ஆதரித்துவரின்
அரிய இன்பநலங்களெல்லாம் எளிதே எய்தவரும் என்பதுதெளிவாம்.

இத்தகைய தெய்வத் திருவுடைய புலவர் பெருந்தகைகளை நாம் தலைமையாகப் பெற்றிருக்கின்றோம். நம் நாட்டில் இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இருந்த எண்ணரிய புலவர்கள் நமக்கு எட்டாது போயினர். நம் முன்னோர்களாகிய அன்னார்கள் நமக்கு அருள் புரிந்து ஆக்கி வைத்திருந்த அருமை நூல்களையெல்லாம் அலைகடல் கொண்டு போய்த் தலைமறையச் செய்தது. அந்நிலையினை எண்ணுந்தோறும் ஐயகோ! எத்தனைய புத்தணர்வு நூல்கள் போயொழிந்தன வோ? என்று அறிஞர்கள் வாயுழந்து வருந்துகின்றார். “தமிழ்த் தென்னாட்டை ஊழி என வந்து மும்முறை ஆழி கவர்ந்தது; ஈழுநூறு காவதப் பரப்பிலிருந்த நாற்பத்தொன்பது நாட்களும் தொலைந்து போயின” என்றால் அப்போக்கில் புலமை நலஞ் சுரந்த கலைநலங்கள் எவ்வளவு ஒழிந்தபோயிருக்கும்! அதனால் நமது மூதாதையர்களுடைய ஆதரவுகளை நாம் எவ்வளவு இழந்திருக்கின்றோம்! என்பதை எண்ணி ஆராயின் கண்ணீர்வரநேரும்.

- பண்டைக் காலத்திலிருந்த புலவர் பெருமக்களில் போனவர் போக மீதமாய் நூல்கள் மூலம் இதுவரை நமக்குக் கிடைத் திருப்பவர் ஏறக்குறைய நானூற்றெண்பது பேராவர் பிற்காலப் புலவர்களும் சிலர் உளர். சென்ற முந்நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் இன்னிசைப் புலமை ஈண்டு இடம் பெறவில்லை.

கல்வி நலம் சிறந்து நல்லியல்பு மிகுந்து சீலம் கொடை வீரம் கியாயம் முதலிய சாற்புகள் யாவும் சால அமைந்து இந் நாடு முன்னாள் மிகவும் பீடு பெற்றிருந்தது. அப் பேற்றை மீண்டும் நம்மவர் யாண்டுப் பெறுவரோ? அக்காலத்தில் செல்வர்களும் அரசர்களும் கல்வியாளரைக் கண்ணினும் உயிரினும் இனியராகக் கருதிப் பேணி வந்தனர். அவரும் கிறைமதியாளராய்த் திருந்திய பண்பும் பெருந்தன்மையும் வாய்ந்து எல்லா வுயிர்களும் இன்புறும்படி அன்பு புரிந்து நண்பு மிகுந்து நயன் ஆற்றி வந்தார். கல்வியும் செல்வமும் உயிரும் உடலும்போல் ஒன்றை ஒன்று பேணி உரிமையுடன் மருவி இருந்தன. அதனால் அனைவரும் நலமுறலாயினர். அந்நாளில் செல்வமும் கல்வியும் உடையார் இந்நாட்டில் இருந்த அமைதியும், இந்நாள் இருக்கும் நிலைமையும் எண்ணி அறியின் எவர் உள்ளம்தான் உருகாது?

உண்மை யுணர்வார் கண்ணீர் சொரிவார்; உணரார் ஒன்றும் உணரா துறைவார். மடமை இருள் கொடுமையா யுள்ளது.

மனித சமூகத்திற்கு இரண்டு கண்களாக உள்ள கல்வியும் செல்வமும் அக்காலத்தில் இங்கு ஒளிமிகப்பெற்று உறுதி நலம் கனிந்து உயர்கிலையிலிருந்தன. இன்று அவை உள்ளொளி குன்றி வறிதே மறுகியுள்ளன. படிப்போ, உள்ளட்படியாது கள்ளம் படிந்துள்ளது; பொருளோ, அருளொடு மருவாது மருள்மிகுந்துள்ளது. முன்னது உள்ளது சிறிதானாலும் கொள்ளைச்செருக்கு, தற்புகழ்ச்சி, பிறிகழ்ச்சி, குதர்க்கம், குறும்பு, இச்சகம் பேசல் முதலிய கொச்சைகள் பலவுடன் கூடிக் குலாவுகின்றது. பின்னது பேராசை, பெருமோசம், நயவஞ்சகம், பதவிமோகம், படுலோபம், கொடுமை, இளிக்னை உயர்வென ஏமாந்து விழைதல் முதலிய பழிவழிகளில் படிந்து படுதருக்குடன் நிமிர்ந்து நிற்கின்றது. அழிபுலைகள் எவ்வழியும் அடர்ந்திருக்கின்றன.

ஒரு நாட்டுக்குக் கண்கள் என்று சொல்லப்படுகின்ற கல்வி செல்வங்களாகிய இரண்டும் இங்ஙனம் புரண்டு நின்றால் அந்த நாடு காட்சியற்ற குருடன்போல் மாட்சி யழிந்து ஒழியாமல் வேறு என்ன செய்யும்? உயர்ந்த நிலையில் இருப்பதாகத் தோன்றுவதெல்லாம் விழிகண் குருடு போன்றதோர் வெறும் போலித் தோற்றமே யாம். “இழிவுக்கே ஏற்றம் தந்து இருங்களிப் பெய்துகின்றார்” என்றபடியே செய்து வந்தால் இங்கு உய்தியுண்டோ? உறுதி நிலைகளை உணர வேண்டும்.

கண்போன்ற செல்வரும் கல்வியாளரும் இவ்வாறு ஆனால் அவை இரண்டும் சேரப்பெறாத மற்றவரைப்பற்றி நோவதால் யாது பயன்? பெரிய தன்மைகள் இழந்தபொழுது சிறிய புன்மைகள் செறிந்து சீர்மைகள் சிதைந்து போகின்றன.

“கற்றவர்கள் அகந்தையினால் கலந்துமகிழ்

பெரும்பேற்றைக் கருதாது அந்தோ!

முற்றிழந்தார்; மற்றவரோ முறைதெரியாது

அயல்நின்று மூடம் ஆனார்;

உற்றபெருஞ் செல்வர்களோ ளளஞ்செருக்கி

உதவாமல் உணர் வொழிந்தார்;

ஏற்றேநம் தமிழ்ப்புலமை இன்பமுறப்

பெற்றிங்கே இலங்கு நாளே?” (இந்தியத்தாய், நிலை)

என்று இரங்கு நாளாக இந்நாடு இந்நாள் இதங்கி உள்ளது.

இவ்வாறு பெரும் பாலும் மாறுபட்டுத் திரிந்த நின்றாலும் ஆங்காங்கு இந்நாட்டில் உபகாரச் செல்வர்களும், உத்தமக் கலைஞர்களும் இல்லாமல் இல்லை. இருந்த வருகிறார்கள்; இராம லும் இராத; இருக்கவுமுடியாது. இயற்கை அன்னையின் நியதி அது. அங்ஙனம் இல்லையாயின் இவ்வுலகம் இல்லாது முடியும். “பிறர்க்கு என முயலுநர் உண்மையானே, உலகம் உண்டு” என்று பண்டு ஒரு பாண்டியன் கூறிய உண்மையே இன்று ஈண்டு ஆறுதல் புரிந்து நீண்ட தேறுதல் தந்து சீருதவியுள்ளது.

பயிர்க்குப் பெருமை பயன்படும் இயல்பே; பயனில் களைகள் பழிபட்டழிகின்றன. உயிர்க்கு உரியனவாய் உற்ற கல்வி செல்வங்களுக்குப் பயன் உணர்வொழுக்கங்களும் உதவி நலங்களுமேயாம். அவற்றை ஆற்றி வரும் அளவே அவை போற்றப்பெறும்; ஆற்றாது அகலின் அவை அவலமாயழியும்.

தம் கல்வி யறிவை நல்வழிப்படுத்திப் பலவகையிலும் உலக னுக்குப் பழம்புலவர்கள் நலம் புரிந்திருக்கிறார்கள். அவருடைய உதவி நலங்கள் அளவிடலரியன. அப்பேருபகாரிகளை நாம் பெரிதும் மறந்திருக்கின்றோம். ஈழையுயர்ந்த மணிகள் நிலை தெரியாத வரிடம் தலைமயங்கிக் கிடத்தல்போல் அவரது நிலைமை தலைமைகள் இலை மறை காய்களாய் நம்மிடை இருந்து வருகின்றன.

பழம் பெருமை கண்ட பொழுது இளஞ் சிறுமை காண நேரும் ஆதலால் அந்நிலைமை நீர்மைகளை இனிமேல் நாம் உரிமையுடன் கருதி ஊன்றி நோக்கிச் சிறிது துருவிப் பார்ப்போம்.

கவிஞர் பெருமை

நம் முன்னோர்களுடைய மனநிலைகளையும் குணநலங்களையும் நாம் ஆர்வமுடன் அறிந்த ஆதரித்து ஒழுகிவரின் அவ்ஒழுக்கம் நம்மை மேலா உயர்த்தி நமக்குப் பேரின்பங்களை அருளிவரும்.

செய்வன தவிரவன தெரியாது கண் குருடுபட்டுக் கருத் தழிந்து கிடந்த பொதுமக்களுக்கு அறிவொளி காட்டி அருள் புரிந்துள்ள தெருளுடையாரை இருளுடையுலகம் எண்ணாதிருப்பினும் அறிவுடை ாலகம் நன்றியறியுடன் என்றும் அவரை ஆதரித்து வருகிறது உலக ஒழுக்கம் அவரது உணர்வொளியால் உயர்ந்து

திகழ்கின்றது. நெறிமுறையே ஒழுக்கி வழிவழி உயிர்கள் விழுமிய நிலையில் விளங்கி உயர் மொழிவிளக்கு ஏற்றியுள்ளமையால் கவி கள் பூவில் அயன் எனப் பூவியில் உயர்ந்து நிற்கின்றார். அவன் உடல் உயிர்களைப் புறவுலகத்தில் படைக்கின்றான்; இவர் உரை உணர்வுகளை அகவுலகத்தில் படைக்கின்றார். அவன் படைப்பில் ஆறுசுவைகளே உள்ளன; இவர் படைப்பில் ஒன்பது சுவைகள் உள்ளன. அதில் மடமையும் மயக்கமும் மருளும் நிறைந்துள்ளன; இதில் அறிவும் தெளிவும் அருளும் சுரந்துள்ளன. அது தன்ப நோக்கில் தொடர்ந்து செல்கின்றது; இது இன்ப நோக்கில் எழுந்து வருகின்றது. உறுதி உண்மைகளை மறந்து பெரிதும் அது மறுகி யுழல்கின்றது; இது சிறிதும் வழுவாமல் திருவருளை நாடி எழுகின்றது. இவ்வாறே பிரமசிருட்டிக்கும் கவி சிருட்டிக்கும் மாறுபாடான வேறுபாடுகள் இன்னும் பல உள்ளன. ஆகவே அப்பூவிலோனினும் இப்பாவலிலோர் அதிசய நிலையில் உயர்ந்து யாண்டும் மேன்மையாத் துதிசெய்யப் பெறுகின்றார்.

பாவலர் படைப்பு நிலை

“கலைமகள் வாழ்க்கை முகத்தது எனினும்
மலரவன் வண்டமிழோர்க்கு ஒவ்வான்; ---மலரவன்செய்
வெற்றுடம்பு மாய்வனபோல் மாயா புகழ்கொண்டு
மற்றிவர் செய்யும் உடம்பு” (நீதிநெறி விளக்கம். 7)

எனவரும் இதில் சூமா சூருபார் பிரமாவோடு கவிஞர்களைச் சீர்தாக்கி நோக்கி அவ்வேதாவினும் இம் மேதாவினும் மேலானவர் எனக் காரணங் காட்டிக் கருத்தரைத்திருக்கிறார். இங்கே இவர் செய்யும் உடம்பு என்றது கவிகளையும் நூல்களையும். பிரமன் படைப்பு விரைந்து அழிந்து ஒழிகின்றது; கவிஞர் படைப்பு என்றும் அழியாது நின்று விளங்குகின்றது. திருவள்ளுவப் பெருந்தகையார் திருக்குறள் என்று ஒரு நூல் செய்து உலகில் விடுத்தார்; அது இன்றும் ஒளிசெய்து நின்று நிலவுகின்றது. இளமை எழில் சூன்ருமல் வளமை சுருங்காமல் கிளர் ஒளி வீசி உயிர்களெல்லாம் உளமகிழ் கூர முருகன்போல் என்றும் இன்ப நிலையமாய் அது நின்று திகழ்கின்றது. அது வெளிவந்து ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் ஆகின்றன. இதற்குள் அயன் செய்தருளிய உருவங்கள் எத்தனையோ கோடிகள்

இறந்து தொலைந்தன. இன்னும் அவ்வாறே எவ்வளவே வா இறப்புக்களை எதிர்கண்டு யாண்டும் தளராமல் நீண்டு நிலைத்து அந்நூல் நெடிது விளங்குவதாம். ஆகவே சின்னாள் நின்று செத்தொழியும் செத்தைகளைப் படைக்கின்ற பிரமா எந்நாளும் நிலைத்து இன்பம் பயக்கும் சத்துக்களைப் படைக்கின்ற கவிஞர் களோடு ஒத்து எதிர் நில்லாமல் ஒரு புறம் ஒதுங்க நேர்ந்தார்.

கலைமகளை அவர் முகத்தில் வைத்துள்ளார்; இவர் அத்திருவை அகத்தில் வைத்திருக்கின்றார். அவர் நாவில் கொண்டு நாயகியாக நயந்து நிற்கின்றார்; இவர் பாவிலும் நாவிலும் புனைந்து அப்புவியலாளைத் தேவதையாகப் போற்றி வருகின்றார். அவர் காதலுற்றுக் களிக்கின்றார். இவர் உள்ளம் உருகி உயரன்புடன் பேணித் தொழுகின்றார். அதனால் அக் கலாதெய்வம் கணவன் என்ற முறையில் அவர்பால் அன்பு செய்து நிற்கின்றது. இவர்பால் அருள் புரிந்து வருகின்றது. உற்ற நாயகனிடம் உரிமை கொண்டாடினும் பெற்ற தாய் தன் பிள்ளைகளிடம் பீரன்பு செய்து வருதல்போல் கலைத்தாய் கலைஞர்களிடம் பெருங்கருணைகாட்டி அவரைப் பேணி வருகின்றாள். ஆதலால் சிருட்டித் தொழிலில் அத்தாதையினும் மிஞ்சிய சீர்த்தியை அடைந்த கவிஞர் மேன்மை பெறலாயினர். சடவுலகத்தை அடலுடன் செய்துவருகின்ற அவனுடையதினும் அறிவுலகத்தை அழகுபெற ஆக்கிவருகின்ற இவரது ஆற்றல் போற்றற்குரியதாம். இவருடைய கலையொளி பரவ வில்லையானால் இவ்வுலகம் கடுவிலங்குகள் உலாவும் காடுபோலக் கொடுமையாய் இரு ளடைந்துபோம். கலங்கி யுழலும் உயிர்களுக்குக் கலங்கரை விளக்குகளாய் எவ்வழியும் திவ்விய நிலையில் கலைஞர்கள் இலங்கி நிற்கின்றார். “புலவன் கட்டியது உலகம்” என்னும் பழமொழி தொன்று தொட்டே எங்கும் வளமையாய் வழங்கி வருகின்றது.

புலவர்கள் தம் கவிகள் மூலம் விதி விலக்குகளை விரயமாக நியமித்து நிற்கும் நிலைமையும், அந் நிலையில் அமர்ந்து உலகம் இயங்கிவரும் அமைதியும் ஊன்றி நோக்கின் வியப்பும் விம்மிதழும் எவர்க்கும் தோன்றும். அவர்களுடைய சொல்லால் உலகமெல்லாம் ஒருங்கே அசைந்து வருகின்றன. தீர்க்கதரிசிகளும் மதாசாரியர்களும் புலவர்களும் உலகிற்கு மார்க்க சகாயர்களா

யிருக்கின்றனர். முன்னவர் மொழிகள் அருளுபதேசங்களாகின்றன. இன்னவர் உரைகள் அறிவொளிகளாய் வருகின்றன.

இவர்களிடம் எவரும் அறியமுடியாத ஒரு தெய்வீகத் தன்மை தனியே இனிதமைந்திருக்கிறது. இவர் நாவசையாமலே நாட்டை அசைத்து விடுகின்றார். விற்பனத் திருவுடைய இவரது அற்புத ஆற்றல் அளவிடலரியது. எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா இடங்களிலும் எல்லா உயிர்களுக்கும் ஓர் இலகொளி ஞாயிறுபோல் இவரது உணர்வொளி ஊடுருவிநின்று பேரொளி செய்கின்றது. இவர் காட்ட உலகம் காண்கின்றது. இவர் ஆட்ட உலகம் ஆடுகின்றது. தாம் அசையாது நின்று உலகத்தை இவர் அசைத்து வருகின்றார். தாம் இட்டது சட்டமாய்க் காலாந்தரத்தில் கட்டளையாகி வருதலால் மனுக்குலத்திற்கெல்லாம் இவர் ஒரு தனியான இனிய புனித போதகராய் நிலவி நிற்கின்றார். தம்மையாரும் நியமியாமலே தாமே எல்லார்க்கும் விதி விலக்குகளை நியமித்து உலகத்தை இவர் இயக்கி யருள்கின்றார்.

இந்நிலை இந்நாட்டில் மட்டும் அன்று; எந்நாட்டிலும் எம்மொழியிலும் செம்மொழிப் புலவர் எல்லாரிடமும் இத்தன்மைத் தன்மை தனியே இசைந்திருக்கின்றது. ஷெல்லி என்னும் ஆங்கிலப் புலவர் சொல்லியுள்ள நிலையை அயலே காணவருகிறோம்.

“Poets are the unacknowledged legislators of the world”

[Shelley]

“கவிஞர்கள் உலகிற்குத் தனி உரிமையான நீதி நியமன கருத்தார்கள்” என வரும் இதனால் புவிக்கும் கவிக்கும் உள்ள உறவுரிமை இனித புலனாம். இன்னார் விதித்தார் அவ்விதிவழியே ஒழுக்கி வருகின்றோம் என்று எண்ணாமலே மனிதசமுதாயம் அறிஞர் ஆணைவழி இயல்பாக இயங்கி வருகின்றது. கண்ணுள் ஒளி போல் கலைஞர் மண்ணுள் மருவியுள்ளனர். வாலறிவனது போருள் பெற்று நூலறிவு சுரந்து ஞாலம் உய்யச் சீலம் தாங்கி மேலும் படைக்கும் மேன்மை வாய்ந்து போதம் பொலிந்திருத்தலால் போதனோடு புலவர் நேர் ஓத நின்றார். படைக்கும் ஆற்றல் இருவரிடமும் ஒருநிலையில் பதிந்துள்ளமையான் இவ்வாறு நேராகப் பாராட்ட நேர்ந்தனர். உலககிருட்டி உணர்வின் கிருட்டி என இருவகையான படைப்பு நிலைகள் ஒருமையாய் மருவியுள்ளன.

“பல்வகைத் தாதுவின் உயிர்க்குடல் போல்பல
சொல்லால் பொருட்கிட னாக உணர்விலில்
வல்லோர் அணிபெறச் செய்வன செய்யுள்.” [நன்னூல்]

என்பு தோல் இரத்தம் தசை முதலிய தாதுக்களாலாய
உடம்பில் உயிர் அமைத்தல் போல் பெயர் வினை உரி முதலிய
சொற்களாலாய கவியில் உறுதிப்பொருளைப் புலவர் அமைத்
தருளுவர் என இது உணர்த்தி நின்றல் அறிக. பிரம சிருட்டி-
யோடு சேர்த்துக் கவி சிருட்டி இதில் எண்ணப்பட்டிருத்தலால்
கவிஞருடைய மகிமை மாண்புகளை உணர்ந்து கொள்கின்றோம்.

கவி நிலை

புனிதமான இனிய உயிர் அழகிய உருவில் மருவி யிருத்தல்
போல் அறிவு நலம் கனிந்த கீழுமிய பொருள் அரிய கவியில்
அமைந்திருக்கும் என்க. அகத்தே அருள் அமைதி மானம்
வீரம் கொடை முதலிய குண நலங்களும், புறத்தே இளமை
யொளி தவழ்ந்து எழில் நலம் கனிந்த உருவப் பொலிவும் ஒருங்
கேயமைந்த ஓர் அரச குலக்குரிசில் போல் உயர்ந்த கவிகள்
சொல்லும் பொருளும் சுவை சுரந்து உள்ளும் புறமும் உணர்
வொளி ததும்பிக் கண்ணும் கருத்தும் களிமீக்கூரக் காண்
பவர் எவர்க்கும் காட்சி யின்பம் பயந்து சிந்தைக்கும் செவிக்கும்
இனியனவாய் எவ்வழியும் செவ்வையாய் மாட்சி மிகுந்து
அறிவுலகத்தை என்றும் நெறியே ஆட்சி புரிந்து வருகின்றன.

சுவை ததும்பிய இத்தகைய அரிய கவிகளுக்கு இனிய வினை
நிலமாய் நமது புனிதமொழி தனியே எழில் அமைந்துள்ளது.

மொழி நிலை

இந் நில வுலகில் தோன்றி விளங்குகின்ற மொழிகள் பல.
ஒவ்வொரு தேசமும் தனித்தனியே தனக்கென உரிமையான
தனிமொழியை யுடையதாய் இனிதமர்ந் துள்ளது. எல்லா நாடு
களும் சொல்லால் இயங்கி வருகின்றன. தம் கருத்தைப்
பிறர்க்கு உணர்த்தவும், பிறர்கருத்தைத் தாம் அறிந்து கொள்ள
வும் மொழிகள் துணையாயுள்ளமையான் மனிதர் வாழ்க்கை
அவற்றால் மாண்புற்று வருகின்றது. உயிருணர் குறிப்பை இய
லுடன் இசைத்து அயலே செலுத்தும் ஓசைக் கூறுகளே பேசும்
மொழிகளாய்ப் பெருகியுள்ளன. ஏறக்குறையத் தொள்ளாயிர

மொழிகள் உலகம் எங்கணும் இதபொழுது சொல்லாடப்படுகின்றன. விலங்கினங்களினின்றும் வேறுபட்டு எல்லையில்லாத பெருமையுடன் மனித இனம் தலை நிமிர்ந்த நிற்பதற்குச் சொல்லாடல் ஒன்றே யாண்டும் மூலகாரணமாய் மூண்டுள்ளது.

மாநிலத்துக்கு மழைபோல மானிட வாழ்க்கைக்கு மொழி அமைந்திருக்கிறது. மழைபெயல் இலையெனில் உலகியல் நடவாது; அதபோல் மொழியியல் இலையெல் மக்கள் வாழ்க்கை மறுகி ஒழியும். மனிதர் ஒருவரோடு ஒருவர் அளவளாவி ஒருங்கு கூடி வாழும் இயல்பினர் ஆதலால் அவர் வாழ்க்கைக்கு மூலாதாரமான பண்டமாற்றுப் போல் மொழி பண்புற்றிருக்கின்றது. மொழி இயங்கா வழி அவரது வாழ்வு இனிது இயங்காது.

“மொழியின் தமையா துலகியல் என்றும்
வழிநின் ததனால் வரும்.”

என்றபடியே உலகம் வழங்கி வருவதை அநுபவத்தில் நாம் கண்டு வருகின்றோம். மொழி வழங்கல் இல்லையாயின் வாய் பேசா யிருக்களாய் மானிடங்கள் மாண்பிழந்துபடும் பேச்சு வழக்கே மனுக்குலத்தை மாட்சிமைப் படுத்தி வருகின்றது. வாய் மொழி வாழ்வின் விழி என்பது முதலொழி.

அரும்பெறல் யாக்கையைப் பெற்ற மக்களுக்குத் தக்க துணையாய் நின்று சால்புடன் அமைந்து சதூரன் இயங்கிவரும் மொழிகள் நூல்களானே மேன்மை எய்தி நிற்கின்றன. உயர்ந்த கருத்துக்கள் அமைந்த சிறந்த நூல்களை எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு ஒரு மொழி அடைந்திருக்கின்றதோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அது தலைமையுடையதாய் நிலவி நிற்கின்றது. தனிர் இலை அரும்பு மலர் காய் கனி தழை கிளை முதலியன தழுவியுள்ள விழுமிய தருக்களைப்போல் பலவகை நூல்களையும் மருவி நிற்கும் மொழிகள் உலகில் பெரிதும் செழித்து ஒளிமிகப்பெற்று உயர்ந்த விளங்குகின்றன. சால்புடைய நூல்கள் இல்லாத மொழிகள் பட்டமரம்போல் பழுதாய்ப்பாழ்ப்பட்டு நிற்கின்றன.

ஒவ்வொரு மொழியிலும் அவ்வக் காலத்தில் இருந்த அறிஞர்கள் தத்தம் அறிவுக்குத் தோன்றிய கருத்துக்களையும் அங்கங்கே நிகழ்ந்த சரித்திரங்களையும் என்றும் எவரும் அறிந்துகொள்ளும்படி எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். அவைகளே நூல்களா

யாண்டும் வழங்கப்பட்டு என்றும் விளங்கி வருகின்றன.

மக்கள் வாழ்க்கைக்கு இனிய துணையான மொழியை விழுமி தாக்கி நூல்கள் விளங்கி நிற்கின்றன. அந்நூல்கள் கவி களாகவும் வசனங்களாகவும் பணைத்துச் செழித்துப் பலனுதவி வருகின்றன. எழுத்தின் விளைவுகள் எங்கும் இன்பம்தருகின்றன.

வசனமானது இனிய ஓசை முதலிய இயல் நலங்களின்றி அணி வளங்கள் குன்றி ஒரு வரம்பு படாமல் நெகிழ்ந்து சிதைந்து விரிந்து செல்லும் இயல்பினது. செய்யுளோ சுருங்கிய சொல் லில் பெரும் பொருள் அமைந்து, செம்மையும் சீர்மையும் பொருந்தி, இன்றோசை இசைந்து, எழில் நலம் கனிந்து, இனிமை தெளிவு முதலிய எல்லா நலங்களும் நிறைந்து இன்பம் மீதுள்ளது. ஆதலால் ஆதியிலிருந்தே செய்யுளையே அறிஞர் கள் ஆர்வத்துடன் ஆதரித்து வந்துள்ளனர். நெஞ்சில் பதிவு செய்யச் செஞ்சொற் கவியே சிறந்ததாகும். அதன் உருவம் செவ்வியும் உயர் வனப்புடன் உணர்வு நலஞ் சுரந்து ஒங்கியுள்ள மையால் கலையுலகம் எங்கணும் அது தலைமை தாங்கியுள்ளது.

கவியின் மகிமை

எந்த மொழியிலும் கவிகளே முத்தரத் தோன்றி முதன்மை எய்தியிருக்கின்றன. எடுகளும் எழுதுகருவிகளும் தோன்று தற்கு எவ்வளவோ காலங்களுக்கு முன்னரே கவிஞர் உள்ளங் களிலிருந்து கனிந்து விளைந்து செவ்விய கவிகள் வெளிவந்துள் ளன. அவற்றை அவ்வக்காலங்களிலிருந்த மக்கள் அதிக ஆர்வத் துடன் மனப்பாடம் செய்து மாண்போடு போற்றி வந்தனர். அவ்வரவு வரன்முறையே வளர்ந்து வந்தது. முதியவர் இளையவர் கட்டும், ஆடவர் பெண்டிற்கட்டும், தந்தையர் மைந்தர்களுக் கும், அம்மைந்தர் அவர் மக்களுக்கும் தம்மனங்கொண்ட பாடல் களை முறையே மொழிந்து வரலாயினர்; அவ்வாறே பரம்பரை யாகக் கவிகள் பேணப்பட்டு மனனநிலையில் பெருகி வரலாயின. வரினும் காலதேசங்களின் மாறுபாட்டாலும், சன சமூகத்தின் இடையீட்டாலும், அரசாட்சியின் வேற்றுமையாலும் எத்தனை யோ எண்ணிறந்த கவிகள் இறந்து போயின. பின்னர் எழுத் துப் பதிவுகள் வந்து இயன்றவரையும் பழுதுபடாதபடி அவற் றைப் பாதுகாத்துள்ளன. இருப்பினும் மூல முதலான முன்னைய

மனன முறை முழுதும் மறந்து வறிதே ஒழிவுற நேர்ந்தது.

புறக்கருவிகள் வளர்ந்து வரவே அகக்கருவிகள் தவிர்த்து போயின. செயற்கை வரவால் இயற்கைவலி இழிவுறநேர்ந்தது.

அச்சப் பொறிகள் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு வந்தனவோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு மக்களுடைய மனன சத்தி மறைந்து போயது. போய்க்கொண்டே யிருக்கின்றது. போகும் வேகம் அபாயமாகவேயுள்ளது. விவேக விளைவுகள் விளிந்துவருகின்றன.

ஆகவே அச்ச முதலிய புதிய சாதனங்கள் யாதும் வேண்டாம் என்று நான் கருதியுள்ளதாக உறுதி கொள்ளலாகாது. பின்னர் நோக்கம் என்ன? எனின், மனப்பாடம் செய்கின்ற அந்த அற்புதமான நினைவு நிலையை இடைவிடாது பயிற்சிசெய்து மீண்டும் உயர்ச்சியுடைய வேண்டும் என்பதே ஈண்டு எனது வேண்டுகோள். அங்ஙனம் பயின்றுகொள்ளாமல் மேலும் அயர்ந்திருந்தால் மக்களுடைய உள நிலை உரம் கெட்டு உறுதி குன்றிப்போம். உள்ளம் குன்றினே எல்லாம் குன்றி இழிந்து படநேரும். மன வலி அளவே மனிதனிலை இனமா மருவியுளது.

அறிவு நலம் சுரந்த இனிய கவி நுகர்ச்சி உள்ளத்துக்கு உறுதியும் இன்பமும் ஒருங்கே தருதலால் அவிநுகர்ச்சி என ஆன்றோர் அதனை ஆகரித்து எவ்வழியும் இனிது பேணிவருகின்றார்.

நமது தாயகமாகிய தமிழ்மொழி பண்டு தொட்டே அந்தமில் இன்பமுடையதாய்த் திருந்திய பண்பும் சீர்த்த நாகரீகமும் அமைந்து சிறந்த கவிகளால் செழித்து வளர்ந்து உயர்ந்து வந்துள்ளது. அக் கவிகளின் இனிமையும், கருத்தின் ஆழமும், பொருட் பெருக்கமும், எண்ணின் பரப்பும் அளவிடலரியபடி கடலினும் பெரிதாய் விரிவடைந்துள்ளன. கலை அறிவாகிய கப்பலில் ஏறி அந்த அமிர்தக் கடலில் உல்லாசமாக உலாவி வருபவர் இந்த மண்ணிலக இன்பத்தை மறந்தே விடுவர். விண்ணிலக இன்பத்தினும் சிறந்ததாகக் கவியின்பம் எண்ணப்பட்டுள்ளது.

தேக போகம், இந்திரிய சுகம், மானச இன்பம் ஆகிய இவைகளுக்கெல்லாம் அப்பால் அதீதமாய் அறிவானந்தம் அமைந்திருக்கின்றது. அந்த ஆனந்தம் சிறந்த கவிகளிலிருந்து தான் விளைந்து வருகின்றது. புத்தி தத்துவத்தில் நின்று அநுப

விக்கின்ற அந்த அற்புத இன்பம் ஆத்தமர்னந்தத்திற்கு அடுத்த படியாய்த் தனியே நிமிர்ந்து இனிது அமர்ந்துள்ளது

அவ் வுயிரின்பத்தை அனுபவிக்கும்பொழுது உள்ளம் கிளர்ந்து உயிர்ப் பண்பு வளர்ந்து வருதலால் அறநலங்களெல்லாம் அதனோடு உடனொழுகின்றன. பொறியின்பங்களில் வெற்றி மண்டி நின்றலால் அதில் தருமநிலை குன்றிச் சிறுமைகள் மிகுகின்றன. பொறி நுகர்விலும் அறிவு நுகர்விலும் மருவியுள்ள இழிவும், உயர்வும் முறையே இதனால் எளிது தெளியலாம்.

அமிர்தத்தைப் பருகினவன் அதன் சுவையை இன்ன தென்று பிறர்க்கு எளிதே புலனும்படி தெளிவா உணர்த்த முடியாது; அதுபோலவே கவிச் சுவையும் உள்ளது. ஆயினும், இந்த அறிவின்பம் உயிர்களுக்கு இயற்கையாக உள்ளுற உறைந்திருத்தலால் அதனை அறிந்து அனுபவித்து ஆனந்தம் அடைந்துள்ள மதிமாண்கள் அச்சுவையைத் தெளிவாக உரைத்தருளின் அது எல்லாருடைய இருதயங்களிலும் இனிது புலனாய்த் தனியே புனித போகங்களை விளைத்துப் போதங்களை அருளுகின்றது.

செறிவு தெளிவு செம்மை தண்மை அமைதி இனிமை இயலொழுக்கு இன்னோசை முதலிய உயர் நலங்களெல்லாம் கவிகளில் ஒருங்கே அமைந்துள்ளமையால் அவற்றை ஒதுந்தோறும் உணருந்தோறும் தானாகவே இன்பம் மீதுருகின்றது. மனிதனது உள்ளத்திலும் உயிரிலும் கலந்து பொதிந்து உறைந்து கிடக்கின்ற உணர்வின்பமானது கவியோசையைக் கேட்டவுடனே தலை நிமிர்ந்து விரைந்தெழுந்து அதனோடு அநுநாதம் செய்கின்றது. ஆன்மஇன்பங்கள் அதிகயநிலையில் நிலவுகின்றன.

கவியின்பம் கலையறிவில் கனிந்து விளைந்துள்ளமையால் அது புலமை யுலகில் தலைமை பெற்று எவ்வழியும் ஒளிமிசூந்துள்ளது.

கற்புத் தெய்வமாகிய சீதையின் அற்புத உருவிற்குக் கவி யின்பத்தைக் கம்பர் ஒப்புரைத்துள்ளார். பொன்னின் சோதி பூவின் மணம் தேனின் சுவை என மேனியின் ஒளி முதலியவற்றிற்கு உவமை கூறிவந்த அவர் முடிவில் “சேஞ்சொற் கவியின்பம்” என்று அப் பேரழகியின் குண சுவந்தரியங்களை உணர்வொளி ததும்ப உரைத்திருக்கின்றார். கவியின் சுவையில் அவர்களித்துத் திளைத்துள்ள உண்மையை இதனால் உணரலாகும்.

அன்பு அறம் அருள் அமைதி அறிவு ஆண்மை ஆனந்தம் முதலிய இனிய அழிந்த தாரைகளை இடையறுத்து சுரந்து என்றும் குன்றாத இன்ப ஆற்றாய் நின்று உயிர்களை உண்பித்து உயிர்த்தி வருகிற கவிகள் இல்லையேல் இப்புவி வாழ்க்கை புல்லிதாய்ப் புலனழிந்த போம். கவியானது உலகிற்கு உயிராதாரமாயுள்ள மையால் அது எஞ்ஞான்றும் வற்றாத நீர்ப் பெருக்கமைந்த சீவ நதியாய்ச் சிறந்து திவ்விய நிலையில் எண்ணப்பட்டுள்ளது.

கோதாவரி நதியைக் கம்பர் வருணிக்குங்கால் அதனோடு சிலேடையில் வைத்து ஒப்புரைத்துக் கவியின் அற்புத நிலையை அழகுறக் காட்டியுள்ளார். அப்பாட்டு அயலே வருகிறது:

“புவியினுக்கு அணியாய் ஆன்ற பொருள் தந்து புலத்திறுக்கி அவியகத் துறைகள் தாங்கி ஐந்திணை நெறியளாவிச் சவியுறத்தெளிந்து தண்ணென் றொழுக்கமும் தழுவிச்சான்றோர் கவிஎனக் கிடந்த கோதா வரியினை வீரர் கண்டார்.”

[இராமா-ஆரணிய-குர்ப்ப 1]

அன்று இராம இலக்குவர் சென்று கண்ட கோதாவரியை இன்று நாம் எல்லாரும் இருந்த இடத்தே மானசக் காட்சியில் கண்டு மகிழும்படி கம்பர் இவ்வாறு காட்டி யிருக்கின்றார். இதன் பொருளை நண்டு விரிப்பிற் பெருகும்; கருத்தை மட்டும் குறிப்பாகச் சிறிது காட்டுகின்றேன். கருதிக் காணுங்கள்.

நதி நீர் ஆனது இடங்கள் தோறும் பரந்து பாய்ந்து எங்கும் இனிய நீர்மையாய் இதம் புரிந்து பயிர்களை வளர்த்து உயிர்களைச் செழிப்பிக்கும்; கவியானது மன்பதைகளிடமெல்லாம் இன்புற மருவி அன்பு அறிவு அமைதி வண்மை சத்தியம் கருணை வீரம் முதலிய குணகணங்களை விளைத்து உயிர்களை உன்னத நிலையில் உயர்த்தும்; ஆதலால் உயிராதாரமாய் முதன்மை எய்தியுள்ள கவி இங்கே நதிக்கு உரிமையோடு உவமையாய் வந்தது.

புற உலகிற்கு நீர் எப்படி இன்றியமையாததோ அப்படியே அறிவுலகிற்குக் கவி அமைந்திருக்கிறது. நீர் ஓட்டம் உலக ஓட்டத்திற்கு எதுவாதல் போல் கவி ஒழுக்கு உயிர் ஒழுக்குக்குக் காரணமாயுள்ளது. ஆருயிர்க்குப் பேராதரவாயுள்ள நீரோடு நேர்வைத்துக் கவியையும் உறவா எண்ணி யிருத்தலால் இதன் நீர்மையும் சீர்மையும் நிலைமையும் தலைமையும் தெரியலாகும்.

கம்பர் கோதாவரி நதிக்குக் கவியை உவமை கூறியுள்ளது போலவே கல்லாடரும் வையைநதிக்கு அதனைப்பெய்திருக்கிறார்.

“நிறையுடைக் கல்வி பெறுமதி மாந்தர்
சுன்ற செங் கவி எனத் தோன்றி நனி பரந்து
பாரிடை இன்பம் நீரிடைப் பயக்கும்
பெருநீர் வையை வளைநீர்க் கூடல்” (கல்லாடம், 2)

செவ்விய கவி உலகிற்கு எவ்வழியும் இன்பம் பயந்துவரும் என்று இது உணர்த்தியுள்ள நிலை ஊன்றி உணர்த்தக்கூது.

அறிவுக்கு விருந்தான கவியுணவு இல்லையேல் புஷியினர் இரு கால் விலங்குகளாய் இழிந்துபடநேர்வர். பாவின் சுவையை விரும்பாமல் நாவின் சுவையையே நயந்து நிற்குமாயின் அறிவு நலங்கள் யாவும் இழந்து நடமாடும் பாவைகளாய் மானுடங்கள் முடிவில் ஈனமடையும் என ஒரு ஞானமுனிவர் நவீனறிருக்கிறார்.

உயிர்க்கு உறுதியான இனிய உணர்வு நலங்கள் உள்ளுற நன்கு உறைந்திருத்தலினால்தான் கவிகளுக்கு இவ்வளவு பெருமை அமைந்திருக்கின்றது. நயன் உடையன வியன விளங்கின.

இரசவாதி இழிந்த உலோகங்களையும் உயர்ந்த பொன் ஆக்கு வதுபோலச் சாதாரணமான பொருள்களையும் எவரும் கிழைந்து வியந்து நோக்கும்படி கவிகள் புனைந்து காட்டுகின்றன. உலகக் காட்சியில் ஒளிஞ்ன்றி எளியனவாய்க் கிடப்பன கவிவசப்பட்டுப் புலமைக்காட்சியில் வெளிவரும் பொழுது ஒளியிகப்பெற்று உயர்ந்து விளங்குகின்றன. இதில் ஒன்றும் இல்லை என்று இயல் பாகவே உதறித்தள்ளி உலகில் நாம் எள்ளிவிட்டுப் போகின்ற பொருள்களைக் கவிகளில் காணுங்கால் அன்பு நலம் கனிந்து இன்பவளஞ் சுரந்து அழகு மலிந்து விழுமிய நிலையில் விளங்கி அவை நம் உள்ளங்களைக் கவர்ந்து நிற்கின்றன. உணர்வின் சுவை உயிரைப் பரவசப் படுத்தி உயர்ந்து திகழ்கின்றது.

புலங்களில் உழுகின்ற உழவு மாடுகளை நாம் நாளும் பார்த்திருக்கின்றோம்; பல காலம் பழகியும் வருகின்றோம்; அவற்றைக் குறித்து நாம் என்ன எண்ணியுள்ளோம்? புதுமையாக யாதாவது புரிந்துள்ளதா? மாடு மாடாகத் தான் தெரிகிறது; ஒரு பாடும் தோன்றவில்லை. இப்பொழுதுகாவது சிந்தித்துப் பாருங்கள்; சிந்தனையில் எதேனும் வந்துபடுகின்றதா? ஒன்றும் இல்லை என்று தான் வருகிறது. நம் கருஞ் சிந்தை நிலையிலேதான் நிற்கின்றது.

ஆனால், பஞ்ச காசியங்களுள் ஒன்றாகிய சீவக சிந்தாமணியில் உழவு காளைகளைக் குறித்து ஒரு கவி வந்துள்ளது; அதில் அவற்றைக் காணும் பொழுது உள்ளம் வியந்து உலகை மீக் கூர்கின்றது. அந்தப் பாட்டின் பகுதியை இங்குக் கொண்டு வந்து காட்டுகின்றேன்; அக் காளைகளின் உருவம் செயல் அன்பு உள்ளப் பண்பு முதலியவற்றை எவ்வளவு அழகாக அது உணர்த்தி நிற்கின்றது என்பதை நீங்கள் கொஞ்சம் ஊன்றிப் பாருங்கள்.

உழவு காளைகள்

“மாமனும் மருகனும் போலும் அன்பின்;
காமனும் சாமனும் கலந்த காட்சிய”

(சிந்தாமணி--நாமகள், 14)

எனவரும் இதில் அவ்வுழுவெருதுகளின் உருவம் உள்ளமும் மருவியுள்ளன. புறவிலையும் அகவிலையும் பொருந்த விளக்கி அன்பு மணம் கமழ, அறிவுநலம் திகழ, ஆர்வம் விளைத்து நிற்கும் இக் கவியின் அருமை கருதத்தக்கது. இனிமை கனிந்த இதன்சொல்லொழுக்கும், பொருளமைதியும், உவமைவிலையும் உள்ளுத்தோடும் உணர்வு விரிந்து உரிமை மிகுந்து பிரியம் பெருகி வருகின்றன.

உலகத்தில் தாய் அன்பு சிறந்தது ஆகலால் அதனை ஈண்டு ஒப்புச்சொல்லாதது என்னை? எனின், இங்கே ஒன்றி நிற்கின்ற இரண்டும் ஆண்கள் ஆகலால் அது இசையாது நின்றது. ஆயின் தந்தையும் மைத்தனுப்போல, அண்ணனும் தம்பியும்போல, குருவும் மாணவனும்போல, என ஆண் பகுதிகளுள் வேறு ஏதேனும் ஒன்றை உரைக்கலாகாதோ? எனின், ஒன்றின் நின்று ஒன்று தோன்றாமையானும், ஒரே வயிற்றில் பிறவாமையானும், பருவங்கள் ஒவ்வாமையானும், அவை யாவும் பொருந்தாவாயின என்க.

ஒவ்வொருவரும் வெவ்வேறு இடத்தில் தோன்றிப் “பெண்ணைக் கொடுத்தாயோ, கண்ணைக்கொடுத்தாயோ” என்றபடி உண்ணிறை அன்பிற்கு உரிமையான மகட்டுகொடை ஒன்றால் மருவி ஒத்த பிரியத்துடன் ஒருவரை ஒருவர் உள்ளுற அவாகி ஒருமையுற்றிருத்தலால் அந்நிலையில் இருவேறிடங்களிலிருந்து தேர்த்தெடுத்து இணைக்கப்பட்டுப் பிணைப்புற்றுள்ள இணை எருதுகளுக்கு உரிமையான உவமையாக மாமனும் மருகனும் இங்குக் கருத நின்றனர். இது ஆயிரத்தொரு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்த்

தோன்றிய கவி. மாமன் மருகர்களுக்கு அன்றிருந்த உரிமை நிலையை இன்றும் உணர்த்தி இது இன்பம் விளைத்து நிற்கின்றது.

“அப்பன் நீ அம்மை நீ” என்ற தேவாரப் பாசுரத்தில் அன்புடைய மாமனும் நீ என்று இறைவனைச் சுட்டி யிருக்கிறார். அப்பாட்டில் அப்பன், அம்மைகளுக்கு யாதும் அடைகொடாமல் மாமனுக்கு மட்டும் அன்பு விசேடம் கொடுத்தது, அவர்கள் இயற்கையாகவே உரிமையான பேரன்புடையவர்கள் ஆதலின் அது சொல்லவேண்டாதாயிற்று; மாமன் அன்பு செயற்கையானது ஆதலால் அதனை ஈண்டு விதந்து சொல்ல நேர்ந்த தென்க.

* மாமன் அன்பிற்கு ஒரு மாண்பு இந்நாட்டில் இருந்து வருதல் இவற்றால் தெரிந்து கொள்ளலாம். சாமன் = காமன் தம்பி.

உலக இயல்புகளை விளக்கி, உயிர்நிலைகளை மாட்சிமைப்படுத்தி நாம் ஆவலுற்று நோக்கும்படி கவிகள் எவ்வளவு காட்சியளிக்கின்றன! உள்ளமைந்த அன்பே ஒற்றுமைக்கும் உயர்நிலைக்குங் காரணமாயுள்ளது. அன்புடைமையால் மாடுகள் கூட மாட்சிமையடைகின்றன. அத்தகைய அன்பை இழந்துவிடுவரேல் மக்களாயினும் மாக்களினும் கடையாய் அவர் மாண்டிழந்து படுவர் என்பது இதில் தொனிக் குறிப்பாய்த் தெரிய வந்தது.

சாமானியமான பொருள்களையும் அழகுறுத்தி உயர்ந்த நோக்கத்தோடு உயிர்களுக்கு இனிமையாகக் கவிகள் எவ்வாறு உணர்த்துகின்றன என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக இது இங்கே காட்டப்பட்டது. இது போல்வன பல உள்ளன.

ஒரு மாட்டுப் பாட்டே இங்ஙனம் நம் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து உல்கை விளைக்குமானால் வேறு உயர்ந்த கவிகள் எவ்வாறு நம்மை வசப்படுத்தி இன்புறுத்தும் என்பது இதனால் சிறிது அறியலாகும்.

நமது மொழியில் விளைந்துள்ள கவிகள் பெரும்பாலும் பரமநிலையைத் தழுவி மறுமை நோக்கோடே மருவி யிருக்கின்றன.

மனிதனைப் புனிதப்படுத்தி உன்னத நிலையில் உய்ப்பதே உத்தம கவிகளின் நோக்கமாகும். மனிதன் இன்பத்தை விரும்புகிறான்; துன்பத்தை வெறுக்கின்றான். விரும்பியன பலவும் விலகிப்போகின்றன; வெறுப்பன பெரிதும் விரைந்து எதிர் வருகின்றன. தான் கருதியபடி கைவராமையால் மனிதன் கலக்கம்

உறுகின்றான்: இங்ஙனம் எண்ணியாங்கு எய்த முடியாமல் எங்கி யுழலுகின்ற மக்களுக்கு உறுதியான நலங்கள் உள்ளிய வாறே உளவாகும் உபாயங்களைக் கவிகள் உரிமையுடன் நின்று இனிமையாக உணர்த்தி எவ்வழியும் அருள்புரிந்து வருகின்றன.

இவ்வாறு இன்ப நலங்களை இதமாக என்றும் உதவி வருத லால் கவிகள் கற்பகங்கள் எனவும், காமதேனுக்கள் எனவும் விழைந்து வியந்து யாவராலும் உவந்துபோற்றப் பெறுகின்றன.

கவியானது உலக இயற்கைகளை அழகுறக் காட்டும் ஓர் அற்புதக் கண்ணாடி போல்வது. இறந்த காலம் என்னும் பரந்த திரையால் மறைந்து போயுள்ள நம் முன்னோர்களுள் எவ்வள வோ புண்ணிய புருடர்களைக் கவிப்படங்கள் நம் கண்முன் கொண்டு வந்து காட்டுகின்றன. உருவப்படத்தினும் கவிப்படம் மிகவும் சிறந்தது. அதில் ஒருவனது உடல் நிலையைமட்டும் சூறிப் பாகக் காணலாம். கவிப்படத்திலோ மனிதனுடைய உருவம் பருவம் குணம் செயல் நடை உடை பழக்கம் வழக்கம் பான்மை மேன்மை முதலிய அனைத்தையும் நாம் உடனிருந்தவர்கள் போல் தெளிவாகக் கண்டு உளமிக மகிழ்கின்றோம். புவியில் நேரே காணாதவர்களையும் கவியில் காண்கின்றோம். அதில் யாரைக்காண கின்றோமோ அவரோடு நெருங்கிய பழக்கமுடையவர்களாய் நாம் ஆகிவிடுகின்றோம். கவி ஒரு வீரனைக் கொண்டு வந்து காட் டுங்கால் நமக்கு வீர உணர்ச்சியை ஊட்டி விடுகின்றது. அதில் ஒரு வள்ளலைக்காணும் பொழுது உள்ளம் உருகி எல்லாருக்கும் உதவி செய்யவேண்டும் என்று தோன்றுகின்றது. கன்னன் குமணன் பாரி ஓரி ஆய் நள்ளி முதலிய வள்ளல்களைக் காட்டி வண்மையுணர்வை விளைத்தப் பிறர்க்கு உதவிசெய்யும் பெற்றி யைக்கவிகள்நம் உள்ளங்களில் உரிமையா வளர்த்தருள்கின்றன.

கவிகளைக் கருத்தூன்றிப் படிக்குங்கால் நம்மை அறியாமலே வியக்கின்றோம்; சிரிக்கின்றோம்; அழுகின்றோம்; அளிப்புகின் றோம்; களி மிகுகின்றோம்; அருளுறுகின்றோம்; வீராவேசம் கொள்ளுகின்றோம்; அன்பு கனிகின்றோம்; இன்பம் நுகர்கின் றோம்; இன்னவாறே என்ன என்ன விதமாகவோ நம் உள்ளங் களைத் திருத்தி, உணர்ச்சிகளைத் தட்டி எழுப்பி உயிர்களைக் கவி கள் பரவசப் படுத்தி விடுகின்றன. இதனால் கவிகளினுடைய

கனிவுப் கவினும் இனிய நீர்மையும் இன்பநலன்களும் புலனும்.

மூல முதல்

மனித வாழ்க்கைக்கு உயிராதாரமாயிருப்பது மொழி; அந்த மொழிக்கு உயிராதாரமாயுள்ளன நூல்கள்; அந்நூல்களுக்கு உயிராதாரம் கவிகள்; அக்கவிகளுக்கு உயிராதாரமாயுள்ளவர் புலவர்கள். ஆகவே புலவர்கள் இலரேல் கவிகள் உளவாகா; கவிகள் இலவேல் நூல்கள் இலவாம்; நூல்கள் இல்லையேல் பாஷை பாழ்படும். அது பாழாகவே மனித வாழ்வு பாழாம். இவ்வுண்மையை இங்கே ஊன்றி யுணரவேண்டும். இங்ஙனம் மக்கள் வாழ்க்கைக்கு உயிராதாரமாயுள்ள மொழியை வளம் படுத்தி, உணர்வொளி உதவி விழுமிய நிலையில் அருள்புரிந்து வரும் புலவர்களை ஒருநாடு போற்றி வராதிருப்பின் அது எவ்வளவு நன்றி கெட்ட செயல்? அந்நாடு பீடு பெறுமா? காடாய்க் கழிந்துவிடும் அன்றோ? அருமை அறியாதயர்வது உலகியலுக்கு ஒரு தனி இயல்புபோலும்? கார்மழை பொழிந்து, கதிர் உதித்த, வார்புனல் சுரந்து மாந்தரை வாழ்வித்துவரினும் அவற்றின் மாண்பினை மதியாது மயங்கி வருதல்போல் புலவர் மாண்பையும் உலக மக்கள் புலன் கொள்ளாமல் பலன்களை இழந்துள்ளனர்.

“வானும் கதிரும் மதியும் நதியுநேர்

மானும் புலவர் மதி.” (அரும்பொருளமுதம்)

என்றபடி முதநீருலகில் புதுநீர்மை பயந்து புலவர்கள் பொதுமை எய்தி யிருக்கின்றார். அருமை தெரிந்து பேணின் அறமாம்.

இதுவரையும் கூறிய முறையால் புலவர் உயர்வு, மொழியின் இயல்பும், கவியின் நிலையும், கலையின் சுவையும் அதன் அருமை பெருமைகளும், அறிவமைதிகளும் ஒருவாறு அறிய வந்தன.

இத்தகைய கவிகளை இயற்றவல்ல கவிஞர் எல்லார்க்கும் தலைவராய்க் கவிச் சக்கரவர்த்தி எனச் சிறந்த யாண்டும் உயர்ந்து நிற்கும் கம்பரது கலைநிலையை இனிமேல் கண்டு மகிழ்வோம்.

இவருடைய சீவிய சரித்திரத்தைச் சிறிது தெரிந்துகொண்டு பின்பு இராம காவியம் ஆகிய திவ்விய சரிதையுள் புகுவோம்.

கம்பர் சரித்திரம்.

கம்பருடைய பிறப்பு இருப்பு வாழ்க்கை வரலாறுகள் முத

வியவற்றை அறிந்துகொள்ள யாவரும் விரும்புவர். இவரது சரிதம் உண்மையாகவும் தெளிவாகவும் இதுவரை யாதும் வெளிவரவில்லை. வராமைக்கு காரணங்கள் பல உள்ளன. சில தெரிவோம்.

• ஒருவனுடைய சரித்திரம் உள்ளது என்படியே பூரணமாக வெளிவருவதற்கு நான்கு உபகரணங்கள் வேண்டும். அவை எவை? எனின், தன் வாழ்நாளில் நிகழ்ந்த அநுபவங்களைத் தினந்தோறும் அவன் கையால் எழுதிவைத்திருக்கும் நாட் குறிப்பு; அவன் காலத்தில் அவனோடு உடனிருந்தவர் அவனைப்பற்றி எழுதியிருப்பன; வழிமுறையே பரம்பரையாக அவனைக் குறித்து வழங்கி வருபவை; கல் வெட்டுகள் என்பனவாம். இன்னவகையான சாதனங்கள் ஒருவனுக்கு உரிமையாக அமையின் அவனுடைய சரித்திரம் தெளிவாக எழுத அமையும். அங்ஙனம் தக்க ஆதாரங்கள் அமையா வழிக் கற்பனைகளும் யூகங்களும் கலந்து புனைந்து சரிதத்தைக் கலக்கி நிற்கும். கலப்பான அந் நிலையிலுள்ளனவே சரிதங்கள் எனப்பெரும்பாலும் இங்குக் கலித்துள்ளன.

நம் நாட்டில் இருந்த முன்னோர்களுக்குத் தம் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைக் குறித்துவைக்கும் வழக்கம் இல்லை. ஏதும் எழுத்தாணியும் கொண்டு வருந்தி எழுதவேண்டியிருந்தமையான் உலகிற்குப் பெரும்பயனுடையன என்று தெரிந்தவற்றையே அவர் விரும்பி எழுதுவாராயினர். அரும்பயன் ஆய்ந்த அறிவியையுடையார் பெரும் பயன் தேய்ந்தனவே பேசுவராதலால் அப்பெருந்தகையாளர் அவ் வண்ணம் இருந்தவரலாயினர். அவ்வரவு அந்நாளில் கிறைவாய் நிற்பினும் இந்நாளில் குறைவாக நேர்ந்தது. நம்முடைய பெரியோர்களின் சரித்திரங்களை உண்மையாக அறிய வேண்டும் என்று உரிமையிருந்து அவாவியுள்ள இக்காலத்தில் ஆதரவான ஆதாரங்கள் காணாமையால் நாம் அலமர நேர்கின்னோம். நேரினும் நம்மவர் கைசோர்ந்து விட்டபாடினிலை. எட்டின மட்டும் பழஞ் சரிதங்களை இளங்கண் கொண்டு நோக்கி உளங்கனிகூர்கின்றார். கூர்ந்தும் உறுதி தெரியாமல் மறுகி யுழல்கின்றார். கலைஞர்களின் நிலைகளை உரிமையாக் கருதி யலைகின்றார்.

அரிய இராம சரிதத்தை உலகம் உள்ள அளவும் எவரும் இன்புற எழுதியருளிய கம்பர் தமது இனிய சரிதத்தைச் சிறிதேனும் எழுதி வைப்பது போயினரே! என்று சிலர் ஏங்கி நிற்கின்

றார். இன்ப மயமான அந்த இராமசரிதமே கம்பர் சரிதமாய் உள்ளறக் கனிந்த நிறற்றை உணர்ந்து கொள்ள நேர்ந்தால் அவர் தம் உள்ளக் கவலை உடனே ஒழிந்து போக நேரும். இவர் கையால் எழுதியது அடையாளத்துக்கு ஓர் எழுத்தும் காணோம்; வாய்மொழி கேளோம்; உடனிருந்தவர் சொன்னது ஒன்றும் தெரிந்திலம். இவ்வாறு இருந்தம் இவரை நாம் நேரே கண்டு கொண்டதபோல் களிப்புறுகின்றோம்; உடனிருந்த பேசுவது போல் உவகைமிகுகின்றோம்; அடுத்த வீட்டுக்காரராய் ஆகித்து வருகின்றோம்; உறவினரென உரிமை கொண்டாடி உள்ளம் குழைகின்றோம். என்னே இது! இவர் உடல் மறைந்தபோய் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குமேல் ஆகின்றன. ஆயினும் நம் வாயிலும் கண்ணிலும் எண்ணிலும் இவருடைய பெயர் உருவங்கள் பெயராத நின்று உயரின் பம்பயந்து வருகின்றன. இவரைத் தத்தம் சாதியிலும் சமயங்களிலும் வலிந்த இழுத்து வைத்த "எம்மவர், எம்மவர்" என்று உறவுரிமை பாராட்டி எத்தனையோ பேர் இறுமாப்புறுகின்றனர். ஐயர், பிள்ளை முதலாக உள்ள மரபினர் பலரும் ஒரு முகமாய்ப் புகுந்து தனித்தனியே இவரைத் தம்மவர் என்று துணிந்து ஆதாரமும் கூறி ஆகாய் கூர்கின்றார். இவற்றிற் கெல்லாம காரணம் என்ன? பெரிய ஆள் என்பதுதான். அரிய பேர் பெற்றுப் பெரிய ஆள் ஆனவுடனே உறவுரிமை கூறி அனைவரும் அருகணைய ஆவலுறுகின்றார். அவரது ஆவல் அவர் கருதியபடி தவறுபடினும் உயர்வற உயர்ந்துள்ள இவரது உன்னத நிலைமையை உறுதியாக உணர்த்தி நிற்கின்றது. மனிதனுக்கு இயல்பாகவே உயர் நிலையில் பிரியம் ஆதலால் அந்நிலையில் உள்ளவனைத் தன் இனத்தான் என்று சொல்லிக்கொள்வதில் ஒவ்வொருவனும் இவ்வாறு ஆசைப்படுகின்றான். புறத்தே அபிமானம் கொண்டாடி அயர்ந்து நில்லாமல் அகத்தே உயிர்மானம் பேணி உயர்ந்து வருதல் நலம். இங்ஙனம் பழம் பெருமைக்குக் கம்பர் வளஞ் செய்து வந்துள்ளார். உலகம் உவந்து வர இவர் உயர்ந்து வந்திருக்கிறார். உணர்வு நலங்களை அருளி வருகின்றார்.

இவர் பிறந்திருந்த நாட்டில் தாம் பிறந்துள்ளதைச் சிலர் பெரும் பேராக நினைத்த உவந்திருக்கின்றனர். ஒரு முறை சோழ மன்னன் ஓர் இளம்பெண்ணைக் கண்டான். அவள் திருவழுந்தூரின். உருவ நலமுடையவள், அரசன் அவளைப்பார்த்து நீ

எந்த ஆர்? என்று சிந்தை மகிழ்ந்த வினவினான். அதற்கு அவன் உடனே விடை கூறியது வித்தக விரயமாய் விளைந்து வந்தது.

“கம்பன் பிறந்தவர் காவிரி தந்தவர்
கும்பமுனி சாபம் குலைந்தவர்---செம்பதுமத்
தாதகத்து நான்முகனும் தாதையும் காணாத
வேதவித்து வாழும் அமுந் தூர்.” (மாதவி)

என்று பாட்டிலேயே பதில் சொன்னான். மன்னன் கேட்டு மகிழ்ச்சி யடைந்தான். “கம்பர் இருந்து வாழ்ந்த மண்வாசி அல்லவா இந்தப் பெண்ணும்கூட இவ்வண்ணம் கவி பாடினான்” என்று வியந்து புகழ்ந்து பொருளும் உதவி அவளை அனுப்பினான்.

அமுந்தூர் என்பது இவர் பிறப்பினால் சிறப்படை பெற்றுத் திருவழுந்தூர் என்று வந்தது. அவ்வூர் சோழ மண்டலத்தில் மாயூரம் எல்லையில் திருவெண்ணெய் நல்லூர் அருகில் உள்ளது.

இதனால் அந்நாட்டிலுள்ள ஆண் பெண் அடக்கலும் இவரது உரிமையை எவ்வளவு பெருமையாகப் பேணிப் பிரியம் கொண்டாடி வந்திருக்கிறார்கள் என்பது நன்கு அறியலாகும்.

இங்ஙனம் ஊரும் நாடும் உலகமும் உறவு கொண்டாடி உரிமை கொள்ளும்படி பேரும் பீடும் பெற்றுப் பெருகியுள்ள இவரது சரித்திரம் இவர் தோற்றம் போலவே ஏற்றமாயுள்ளது.

அரசு குலத் தோன்றலாகிய கன்னன் தனது பிறப்பு நிலையைச் சில காலம் அறியாதிருந்தான்; பின்பு கண்ணன் வந்து உணர்த்த அவன் கண்டு தெளிந்தான். நமது கம்பர் பிறப்பு நிலையோ இன்னமும் தெளிவாக எவரும் உறுதியாய்த் தெரிந்தவர்.

கன்னனும் கம்பனும்.

“கன்னன் பிறப்பும் பின்னளில் துலங்கிற்று கம்பன் பிறப்பு
இன்னம் தெரிந்தார்கள் இலையில்லை முக்காலும் இது மெய்ம்
[மையே.” (புலவர் புராணம்)

என்று முருகதாச சுவாமிகள் தமது புலவர் புராணத்தில் இங்ஙனம் ஆணையிட்டுக் கூறியிருக்கின்றார். இவ்வாறு இவரது சரிதம் தெரிவரிய நிலையில் உள்ளது ஆயினும் ஒருமுடிபாக அறிஞர் சிலர் ஆராய்ந்து உறுதி செய்திருப்பது அயலே வருகின்றது:

கம்பர் பெருமான் வீரவர்மன் என்னும் ஒரு குறுநில மன்னனுடைய அருமைத் திருமகன். அம்மன்னன் மாற்றவர் சதியால் மாண்டு போனான். மாவே அவ்வமயம் பூண கருப்பினியாயிருந்த அவனுடைய இனிய மனைவியான அம்பிகா என்பவளும் உடன் மடியத் துணிந்தாள். துணிந்ததும் தன் வயிற்றுச் சிசுவை கினைந்து மறுகியெழுந்த இரவிடை பெயர்ந்து ஒருநாள் நடந்து மறுநாள் ஒரு காளிகோவிலை அடைந்து வயாவும் வருத்தமும் மிகுந்து தனியே அயாவுயிர்த்து ஈன்றாள். அப்பேறு காலம் சோழநாட்டிலே திருவழுந்தூரிலே இரவில் கிகழ்ந்தது. பெற்ற மகவை நோக்கித் தாய் பெருமூச் செறிந்தாள். உற்ற நிலையை எண்ணி எண்ணி உள்ளம் துடித்தாள். பின்பு மெள்ள எழுந்தாள். ஈன்ற குழுவியைத் தேவி முன் கிடத்திவிட்டு அயலொதுங்கி அவன் ஆவி போயினான். சூரியன் உதயமாகவும் அக்கோவில் பூசாரியாகிய ஓச்சன் அங்கே வந்தான். குழந்தையைக் கண்டான்; வியந்தெடுத்துத் தெய்வம் தந்தது என்று விரைந்து சென்று மனைவியிடம் கொடுத்த மகிழ்ந்திருந்தான். அவன் காளி உபாசகன். ஆதித்தன் என்னும் பெயரினன். நல்ல கல்விமான். அவனுக்கு முன்னதாகப் பிள்ளை இல்லாமையால் இக்குழந்தையை மிகவும் விலைத்து வளர்த்து வந்தான். உரிய பருவம் வரவும் இயன்றவரையும் கல்வி பயிற்றுவித்தான். வயது பதினாறு அடைந்தது. தாம் பிறந்த இடமாகிய அக்காளி கோவிலுக்கு ஒருநாள் காலையில் இயல்பாகவே இவர் தனியே போனார். அருமை மகனைக் கண்ட உரிமைத் தாய் போல் காளிதேவி இவர் முன் களிப்போடு பிரசன்னமானாள். இவர் பேதற்று நின்றார். பின்பு தெளிந்து புதிய வுணர்வுடன் அதிசயமுற்று அவசரிக் கூர்ந்து அருள் வயத்தராய் நேசமிசூந்த தேசமிகப் பெற்றார். தெய்வ ஒளி உள் நின்று இயக்கினபையால் இளமையிலேயே இவர் திவ்விய கவியாய் விளங்கினார். இவரது உள்ளமும் உணர்வும் உயர் நிலையில்லங்கி உலகமெலாம்நலமுற ஒளிபெருகிவந்தன.

சடையப்பரைச் சார்ந்தது.

அக்காலத்தில் அவ்வூர் அயலேயுள்ள திருவேண்ணைய நல்லூரில், சடையப்பவள்ளல் என்னும் பேருடைய வேளாண் குலத் தலைவர் விளங்கியிருந்தார். அவர் பெருஞ் செல்வர்; அரசுவிழை திருவினர்; கற்றவரிடத்தில் பெருமதிப்பும் பேரன்

பும் உடையவர். பெருங்கொடையாளர். பெருந்தகைமையுடையவர். பிறர்க்கு உதவும் பெற்றியில் தமக்கு நிகரிலராய் அவர் தழைத்திருந்தார். ஆதித்த ஓச்சர் அவரை அடிக்கீடி போய்க் கண்டு மகிழ்ந்து வருவர். அங்ஙனம் சென்று வருங்கால் ஒரு நாள் இப்பிள்ளைப் பெருமானையும், உடனழைத்துப் போனார். இளமை தவழ்ந்து எழில்நலம் கனிந்திருந்த இக்குமானைக் கண்டவுடனே அவ்வள்ளல் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டார். உழுவலன்பு உள்ளுற விளைந்தது. பழந்தொடர்புடையவர் போல் ஒருவரை ஒருவர் விழைந்து நோக்கி இருவரும் உளங்கலந்த அன்பில் கிளர்ந்து நின்றார். அன்று முதல் அவ்வள்ளலிடமே இப்பிள்ளை பெரும்பாலும் இருந்துவர நேர்ந்தது. இடையிடையே திருவழந்தாருக்கும் வருவர்; ஆதித்தனைத் தந்தை என்றே முழுதும் இவர்பயிருந்தமையால் யாதொரு வேற்றுமையுமில்லாமல் சிந்தை மகிழ்ந்து போற்றி வந்தார். ஓச்சன் மகன் என்றே நாடெங்கும் ஓச்சம் ஆயது. ஓச்சர் சாதிக்குக் கம்பர் என்று பெயர் உள்ள மையால் அப்பெயரானே இவர் அழைக்கப்பட்டு வந்தார். உண்மையில் இவர் முன்னோர்கள் ஆண்டு வந்த நாட்டுக்குக் கம்ப நாடு என்று பெயரிருந்தமையால் ஆதித்தன் இவரைக் கம்ப நாடர் என அன்புடன் அழைத்து வந்தான். மூலமான பட்டப் பெயரும் இடையே நேர்ந்த ஒட்டுப்பெயரும் ஒன்றாக ஒட்டி இக்கவியரசைச் சுட்டும் பாக்கியம் பெற்று ஊழியும் தேயாத உருப்பெற்று நின்றன. வாழிய அந்நிலை. இவரது அறிவாற்றல்களை அறிந்து வரவாச் சடையப்பருக்கு ஆர்வமீதுர்ந்தது. அவர் சோழ மன்னன் சபைக்குப் போய்வரும் உரிமையுடையவராதலால் அவ் வளவனோடு இவ் இளவலுக்கும் தொடர்பு நேர்ந்தது. நல்லநூல்களின் பயிற்சியும் வல்லார்வாய்க் கேள்விகளும் இவர்க்கு வளமுற வாய்த்தன. இவரது மதிநுட்பமும் கலையறிவும் தேவியருளும் செழித்து வளர்ந்தன. அரசவைக்கு வருகின்ற வேறு முதிய புலவர்களும் இப்புதிய புலவரிடம் உரிமை மீக்கூர்ந்து உறவு கொண்டாடினர். இவரது புலமை நிலையை அறிந்து அரசனும் இவரைத் தலைமையாக ஆகரித்து வந்தான். தந்திலைமை தெரியாதிருப்பினும் இவரிடம் புலமை வீறுடன் இயல்பாகவே குலவீறும் குடிகொண்டிருந்தது. மன்னன் அவையில் இங்ஙனம் மன்னிவரும் காலத்தே தான் இராம

கதையை இவர் பாட நேர்ந்தார். அந்நூல் செய்யும் பொழுது இவருக்கு வயது முப்பத்தொன்பது. தம்வாழ்வு விழுமிய நிலையில் ஒளிபெற்று வர அவ்வழியில் இவர் செவ்வையாய் ஒழுங்குவந்தார்.

மனைவியும் மகனும்

இவரது அருமை மனைவி பெயர் தருமவல்லி. மகன் பெயர் அம்பிகாபதி. அவன் நல்ல அழகன். கல்வி யறிவிலும், சொல்வன்மையிலும், கவி இயற்றுவதிலும் வல்லவன். பாவின் சுவை கனிய அவன் ஒரு கோவை பாடியிருக்கிறான். அது அம்பிகாபதி கோவை என வழங்கி வருகிறது. அவனது அழகமைதியையும் கலையறிவையும் கண்டு அரசனும் மகிழ்ந்த அவன்பால் அன்புமீதுர்ந்து அரியபல மரியாதைகளை உரிமையுடன் செய்தான்.

இங்ஙனம் அருமை மகனைப் பெற்று இனிய மனைவியுடன் இன்புற்று இவர் பெருமையுடன் வாழ்ந்து வந்தார். இவருடைய வாழ்வும் சூழ்வும் இராமசரிதம் பாடவே வளம் பெற்று வந்தன.

புறத்தோற்றத்தில் உடலமைவில் இவர் சரிதம் இவ்வளவு அறிந்தது போதும். அகச் சரிதமாகிய உயிருணர்ச்சிகள் யாவும் தெளிவாக இவர் காவியத்தில் கண்டு மகிழலாம். அக் காட்சி அதிசய மாட்சிகளாம். ஆண்டு விரைந்து போய்க் காண்போம்.

காவியமாகிய அந்தப் போகபூமியுள் புகுமுன் இவரைக் குறித்தும் அந்நூலைப்பற்றியும் சிறப்புப்பாயிரமாக வந்தள்ள சில பாடல்களை அயலே சிறிது பார்த்தவிட்டு மேலே செல்வோம்.

சிறப்புப்பாயிரம்

“ஆதவன் புதல்வன்; முத்தி யறிவினை அளிக்கும் அண்ணல்; போதவன் இராமகாதை புகன்றருள் புனிதன்; மணமேல் கோதவம் சிறிதும் இல்லான்; கொண்டல்மால் தன்னையொப்பான்; மாதவன் கம்பன் செம்பொன் மலரடி தொழுது வாழ்வாம்.” [1]

அண்ணல், புனிதன், அவம் இலான், மால் ஒப்பான், மாதவன் எனக் கம்பரை உளம் உவந்து கூறி அவருடைய அடிதொழுது வாழ்வாம் என்று பணிவும் அன்பும் தோன்ற இதில் வரைந்திருக்கும் அமைதியை ஆய்ந்தகொள்க. இதனால் இவரது தெய்வப் பெற்றியும், செய்தவ மாட்சியும், திவ்விய நிலைமையும் தெரியலாகும். வளர்ப்புத் தந்தையே இவரது-உரிமைத் தந்தையாக இதன் கண் வந்துள்ளமை சிந்திக்க நின்றது.

திருமாலும் கம்பனும்

அம்பிலே சிலையை நாட்டி அமரர்க்கன்று அமுதம் ஈந்த
தம்பிரான் என்னத் தானும் தமிழிலே தாலையாட்டிக்
கம்பநா டுடைய வள்ளல் கவிச்சக்கரவர்த்தி பார்மேல்
நம்புபா மாலை யாலே நரருக்கின் றமுதம் ஈந்தான். (2)

திருமால் பாற்கடலைக் கடைந்து தேவர்கட்கு அமுதம்
வழங்கினார்; கம்பர் தமிழ்க் கடலைக் கடைந்து பாஸின் தொகுதி
யாலாய இராமசரிதம்எனும் அமிர்த்தத்தை மக்களுக்குக் கொடுத்தார்
என்பதாம். அது அலை அமுதம்; இது கலை அமுதம். அது
உடற்கு உறுதியாய்ச் சிறிது ஊக்கி நிற்கும்; இது உயிர்க்குறுதி
பயந்து என்றும் உயர் பேரின்பம் ஆக்கிவரும் என்க. இதனால்
அதனினும் இதற்குள்ள ஏற்றம் இனிது புலனாம். அப்பு = நீர்.
நீர்த்தொகுதியாகிய ஆழியைக் குறித்து இங்கே அது பாற்கடலை
உணர்த்தி நின்றது. சிலை = மலை. கடல் கடைந்தபொழுது மந்தர
மலையை மத்தாக நாட்டியிருந்தமையால் அது சிலை எனச் சுட்ட
நேர்ந்தது. தால் = நா. நம்பு = விருப்பம். அன்பு கனிந்த ஆர்வம்
என்க. “நம்பும் மேவும் நசையாகும்மே” என்றது தொல்காப்பி
யம். “கம்பநாடு உடைய வள்ளல்” என்றதனால் கம்பநாடு
நாட்டுரிமையும், ஆட்சி நிலையும், அறிவுக் கொடை மாட்சியும்
அறிய நின்றன. அம்பில் சிலை நாட்டி என்றதில் நயம் அதிக.

நூல் வந்த வழி.

நாரணன் விளையாட்டெல்லாம் நாரத முனிவன் கூற
ஆரணக் கவிதை செய்தான் அறிந்தவான் மீகி என்பான்;
சீரணி சோழ நாட்டுத் திருவழந் தூருள் வாழ்வோன்
காரணக்கொடையான் கம்பன் தமிழினால் கவிசெய்தானே.

கம்பன் காவியத்துக்கு மூலம் கூறியபடியிது. இவர்
இருந்து வாழ்ந்த ஊரும் நாடும் இதில் உரைக்கப்பட்டுள்ளன.
சீர் அணி இரண்டிற்கும் தனித்தனி இளையும். பிறர் செய்யும்
பொருளுதவி எவ்வளவு பெரிதாயினும் உடலளவில் ஒழிந்து
போம்; இவரது உணர்வுதவி உலகுயிர் உள்ள அளவும் பூரணமாய்
ஊடுருவி யருளும் ஆதலால் காரணக் கொடையான் என நின்
றார். கார்போலக் கைம்மாறு கருதாத உதவி; தலைமையான
ஈக்க; புகழுக்குக் காரணமாகிய கொடை; புனிதமான வண்மை
எனவும் அப் பதத்திற்குப் பொருள் காணலாகும்.

இம்பர்நாட்டில் செல்வமெல்லாம் எய்தி அரசாண்டிருந்தாலும், உம்பர்நாட்டில் கற்பகக்கா ஒங்கு நீழல் இருந்தாலும், செம்சொன்மேரு வணியபுயத் திறல்சேர் இராமன் திருக்கதையில் கம்பநாடன் கவிதையிற்பொல் கற்றோர்க்கு இதயம் களியாதே. (4)

கம்பரது கவிநலங்களை நன்கு நுகர்ந்து களித்துத் தினைத்த பரம ரசிகரான ஒரு கவிஞர் “நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்ற உயர்ந்த குறிக்கோளுடன் பரவசமாய்ப் பாடிய பாடல் இது. இந்த உலகத்தில் சிறந்த அரச போகமும், அந்த உலகத்தில் உயர்ந்த இந்திர பதவியும் கம்பன் கவியைப் போல் அறிஞர்களுக்கு இன்பம் தரா என்றதனால் இவரது கவிச் சுவையின் உண்மையான உயர் நிலையும், உணர் வுயிர்களுக்கு இயல்பான இன்பநலங்களும் ஒருங்கே இங்கு நன்கு உணரலாகும்.

ஐம்புல இன்பங்களும் ஆர அருளும் அவ்விருவகை அரச போகங்களையும் அவர் அனுபவிக்கும் தோறும் தேய்ந்து தேக பலம் குன்றிக் கிழமாயிழிந்து காணங்கள் தளர்ந்து கழிந்து ஒழிய நேர்வர்; அந் நுகர்ச்சிக்குரிய போகப் பொருள்களும் நுகர நுகர உருக்குலைந்து ஒழிந்து போகும். அறிவினால் நுகரும் கவியின்பமோ “ஆயுற்தொறும் தொறும் இன்பம் தரும் கல்வி” என்றவாறே நுகருந்தோறும் இன்பம் மேலும் மேலும் சுரந்தருளும்; அதனால் உள்ளமும் உணர்வும் உயிரும் ஒளிமிகப் பெற்று உயர் பேரின்பம் அடையும்; அவ்வின்பப் பேற்றுக்கு ஏதுவாய் நின்ற கவியும் யாண்டும் நிலைகுலையாது நிறை சுவையுடையதாய் மீண்டும் மீண்டும் உயிர்களுக்கு வேண்டியவாறே இன்பம் விளைத்து வரும். இங்ஙனம் தானும் வளர்ந்து தன்னை நுகர்ந்தாரையும் உயர்ந்த இன்ப நிலையில் உய்த்து என்றும் உலவாமல் நின்ற லங்கும் கவியோடு, ஒன்றும் நிலையாமல் உருவழிந்தொழிகின்ற அப்புலவிய போகங்கள் இணையாகநேரே எதிர்த்து நில்லா என்க.

அரசு பதத்தோடு அமையாமல் அமரர் பதமும் அமிர்தமும் கவிக்கு இணையாகா என்றது உயர்வு நவிற்பெயன்றோ? எனின், அன்று; என்னை? அமிர்தம் நாவில் உண்ட வுடனே உருக்குலைந்து ஒழியும்; கவி உள்ளங் கொண்டு உணரும் தோறும் உலவா இன்பம் பயந்தருளும்; அது உடலைக் கொழுக்கச் செய்து மயலில் ஆழ்த்தும்; இது உயிரை வளர்த்து உயர்வில் ஊக்கும்; ஆதலின் அதனினும் இது சிறந்த தென்க. புத்தி தத்துவத்தில்

அனுபவிப்பது ஆகலால் முத்தியின்பம் போல் கவியின்பமும் மூலமுதன்மைமையேவியிருக்கும் என்பது இங்கே தெளிவாயது.

இந் நில வலகம் முழுவதும் ஒருங்கே ஆளும் அர்ச்ச பதவியையும், இன்ப நிலையமான பொன்னுலகத்தில் மன்னியிற்றிருக்கும் இந்திர பதவியையும் கம்பன் கவியோடு நேர் தூக்கி நோக்கி இதபோல் அவை இன்பம் பயவாமைகைய இனிதணர்ந்த அவ் அனுபவத்தை அன்புரிமையுடன் மிகவும் தெளிவாக ஆர்வம் பெருக இப்பாவலன் இதில் உணர்த்தியிருக்கும் நயம் எவரும் ஆவலுடன் ஊன்றி உணரத்தக்கது. களிப்பு = பெருமகிழ்ச்சி. இதயம் என்றது கவியின்பம் விளையும் நிலையம் அறிய நின்றது.

“தித்திக்கும் தெள்ளமுதாய்த் தெள்ளமுதின் மேலான
முத்திக்கனியே! என முத்தமிழே!
புத்திக்குள் உண்ணப்படும தேனே!” [தமிழ்விடுதாது]

என்பதனால் கவிநுகர்ச்சியின் இடம் அறியலாம். புலன் நுகர்விற்கும் கலை நுகர்வுக்கும் உள்ள வேறுபாடு நன்கும் புலனாம். கற்றோர்க்கு என்றதனால் மற்றோர்க்கு இச் சுவை தெரியாதென்பதாம். ஆகவே இக்கவியின் அருமைப் பொருளையும் உரிமையுடன் அவர் உணரமாட்டாமல் உவகை யிழந்து உளத்திரோடு ஒதுக்கி பொழிவர் என்பது உணர நின்றது.

இம்பருலகமும் உம்பருலகமும் ஒருங்கே வரினும் நான் வேண்டேன்; கம்பர் கவிதையே எனக்கு வேண்டும் என்றவாறு. கவிகளை ஆய்ந்து நோக்கிச் சுவைகளில் தோய்ந்து தோய்ந்து தினைத்துக் களிப்பூர்ந்து வந்தவர் தம் கருத்தை ஒளிப்பின்றிக் கவியுருவில் இவ்வாறு காட்டியருளினார். இதனைக் கண்ட அறிஞர் அனைவரும் “உண்மையை ஓர்ந்ததைத்தள்ளார்; ஆர்ந்த அறிவினர்; இரட்சனை யுணர்வில் மிகவும் கைதேர்ந்தவர்” என ஆர்வத்தடன் அவரைப் போற்றி வருகின்றார். இவ்வளவு உண்மையை ஒளியாது உணர்த்திய இக்கவிராயரது பெயர் தெரியாத போயதே என்று சிலர் பரிதாப முறுகின்றனர். கம்பன் கவியைச் சுவைத்த வருபவர்க்கெல்லாம் மேலான மூல புருடனாய் இவர் முதன்மை எய்தி நிற்கின்றார். இவர்க்கு முன்னே நம் கம்பனைக் கண்டு வந்தவர் இவ் இன்பப் பாடலைக் காணாத போயினர், நாம் காணப்பெற்றோம். நம்மில் பலர் இக்கவியைக் கண்டிருந்தும் இதன் உண்மையைக்காண விரும்பாமல் கால்

ஒதுங்கி நிற்கின்றார். கம்பரது நூலை மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்த்து விடுகின்றாரே யன்றி ஆர்த்தியுடன் ஆழ்ந்த தோய்ந்த அறிவின் சுவையை அருந்தி மகிழ்வார் அரியராயுள்ளனர்.

நாவின் சுவைகளையே நனிவிழைந்து பாவின் பயனை மனிதன் இழந்துவிடின் அவன் வாழ்வு சுவைகெட்டதாய் நவை பட்டழியும். செல்வம்மிகப் படைத்து நல்ல சுகியாயிருந்தாலும் கலைச் சுவையிலனையின் அவனை அரசிகள் என்றே அறிஞர் இகழுவர். பொறிநுகர்ச்சி அவநிலையிலும் அல்லலிலும் ஈர்த்துச் செல்லும்; அறிவு நுகர்ச்சி அறம் புகழ்களில் செலுத்தும் ஆதலால் ஆவதை அறிந்துகோடல் அறிவுடைமக்கட்கு அழகாம். தேகபோகங்களில் ஏகபோகமாய் மண்டி இறுமாந்து கிடக்கின்ற மேல்நாடும் அறிவிற்பத்தை வியந்து ஆர்வமீதுவந்த போற்றுகின்றது. அந்நாட்டுப் புலவர் ஒருவர் கலை நிலையைக் கருதி கூறியுள்ள வாக்கியம் ஒன்று அடியில் வருகின்றது.

“In the pursuit of intellectual pleasures lies every virtue; of sensual, every vice.” [Goldsmith]

“அறிவின் சுவை நுகர்வில் அறம் விளைகிறது; பொறி நுகர்வில் மறம் மருவுகிறது” என்னும் இது ஈண்டு அறியவுரியது. உணர்வுநலனை மேல்நாட்டார் உணர்ந்திருக்கும் நிலை இதனால் உணரலாகும். உரிய கலையை உணர்பவர் பெரியராய் உயர்கிறார்.

ஹோமர் (Homer) என்னும் கிரேக்க மகாகவியை மேல்நாட்டினர் மிகவும் போற்றுகின்றனர். அக்கவிஞர் இயற்றியுள்ள ஒடிசி (Odyssey) என்னும் காவியத்தைப்பற்றி அளவு கடந்த ஆர்வத்துடன் அன்றாடம் புகழ்ந்து வருகின்றார். “அதனை ஒருமுறை படித்தால் வேறு ஒன்றும் படிக்க வேண்டாம்; பிறவெல்லாம் சாரமற்றனவாய்த் தோன்றும்; மனிதனுக்கு வேண்டிய எல்லாநூல்களின் பயனையும் அதனால் ஒருங்கே பெறலாம்” என்கின்றனர். அவர் கூறுகின்றபடியை அடியில்பார்க்க.

“Read Homer once, and you can read no more;
For all books else appear so mean, so poor,
Verse will seem prose: but still persist to read,
And Homer will be all the books you need.”

போப்பு (Pope) என்னும் ஆங்கிலக்கவிஞர் தமது மொழிபெயர்ப்

பின் முன்னுரையில் இவ்வாறு எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார். இதனால் அந்நாட்டவர் அந்நூலை எவ்வாறு எண்ணியிருக்கின்றார் என்பது எளிதான தெளிவாம். தாம் அறியும் தன்மையில் அவர் தழைத்து நிற்கின்றார். அந்கிலை அவரை உயர்த்தி வருகின்றது.

அவ்வளவு பெரும் பேர் பெற்றுள்ள அந்த ஹோமர் காவியத்தான். நமது கம்பர் காவியத்தையும் நேர் வைத்து இரு மொழிகளிலும் பழுதற்ற புலமைவாய்ந்த தலைமையான மக்களை அவற்றின் தாரதரங்களை ஆராய்ந்தறிய நியமித்துத் தம்புலக் கோலால் அவ்விரண்டையும் சீர்தூக்கி நடுவு நிலைமையுடன் முடிவு சொல்லும்படி செய்யின் அப்பொழுது நமது புலவர் பெருமானுடைய தலைமைத்தன்மை உலகமெங்கும் தெரிய ஓங்கி நிற்கும். அதனை என்று காண்பது? கலை நிறைந்த அரசிருந்தால் அல்லவோ அந்கிலை தெரிய நேரும். இங்ஙனம் உலக மகா காவியங்கள் எவற்றினும் மேம்பட்டுத் தன்கதாநாயகனான இராமனைப்போலவே தானும் தன்னிகரில்லாத் தலைமையுடையதாய் எந்நிலையிலும் இணையின்றி எழுந்துள்ள கம்பராமாயணத்தை இந்நாடு முழுவதும் நன்கு பயிலும் பாக்கியம் பெறவில்லை. கன்னிடம் தெலுங்கு மலையாளம் துளுவம் வங்கம் முதலியவற்றைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டுள்ளவர் இந்நூலை வாய்மொழியாகக் கண்டிலர். ஒரு காலத்தில் குமரிமுதல் இமயம்வரை எங்கும் பரவியிருந்த தமிழ் இதபொழுது அமையின்றி அடங்கிக் கிடக்கின்றது. தமிழ் வேந்தர் ஆட்சி தலைசாய்ந்த போனமையால் இந்கிலை வந்து நேர்ந்தது. வீட்டு மொழி வேற்றுமொழியாயது. அடிமையிலை குடிகொண்டமையால் படிமை குன்றியது. தன்னிலை குலைந்தமையால் நிலமும் தாழ்ந்தது. தமது தாய் மொழியை உரிமையுடன் பேணுமையாலும், உறுவது காணாமையாலும் இங்குள்ளவர் உறுதிநலம் இன்றி உரங்குன்றலாயினர். இடமும் சுருங்கி, எல்லையும் குறைந்து உரிமையாளரும் அருமை தெரியாமல் அயர்ந்து போனமையால் நூல்களும் ஏட்டளவில் இருந்து வரலாயின. பாட்டின் நயம் அறிதலும் சுவை தெரிதலும் நகைக்கேதுவாய் நவையுற நேர்ந்தன. ஞானத் தளரணனம் வளர்ந்தது. அவிச்சுவை ஆட்சி புரிகின்றது; கவிச்சுவை கர்ட்சி கழிகின்றது. மீட்சி வருநாள் என்றோ? அன்றை மாட்சி பெறுநாளாம். உணர்வுவளம் பெறின் உயிரின்பம் ஓங்கிவளரும்.

பண்டைக் காலத்தில் இந்நூலை நன்கு பயின்று நலமிகப் பெற்றுப் பலரும் பாராட்டி வந்துள்ளார். இவ்வுண்மைக்கு மேலே வந்துள்ள பாடல்களே சாலும் கரிகளாம்.

துறக்க இன்பத்தினும் கம்பன் கவிதையின்பம் சிறந்தது என்று இவ்வளவு துணிவாக வெளியே சொல்ல வேண்டுமாயின் அவர் எவ்வளவு சுவையை அதில் துகர்த்திருக்க வேண்டும்? அந்த அறிவின்பத்தின் அதுபவங்கள் இந்த நாளில் மந்தமாய் மறைந்து போயுள்ளனவே! எந்த நாள் எழுமோ?

இந்நூலறிவு சால அமைந்து சீலம் முதலியன தாங்கினாலம் இன்புறு நாளே நன்னாளாகும். அன்னாள் அறம்பல வளரும்.

கம்பர் உதித்தது

வாழ்வார் திருவெண்ணைய் நல்லூர்ச் சடையப்பன் வாழ்த்துபெறத், தாழ்வார் உயரப், புலவோர் அகவிருள் தானகலப், போழ்வார் கதிரின் உதித்ததெப் வப்புலமைக் கம்பநாட்
, டாழ்வார் பதத்தைச் சிந்திப்பவர்க்கு யாதும் அரியதன்றே. (5)

கதிரும் கம்பனும் நிகரென்ற படியிது.

சூரியன் உதயமானது போல் இவ்வுலகில் கம்பர் உதயம் ஆயினார்; அவரால் பலநலங்கள் விளைந்துள்ளன என்பதாம். இருளை ஒழித்து, ஒளியைப் பரப்பி, உயிர்களைத் தொழிற்படுத்திப் பாருலகெங்கும் சூரியன் உவகை விளைத்து நிற்பன்; கம்பரும் அஞ்ஞானமாகிய இருளை நீக்கி, அறிவொளிபரப்பி, அறம் பல விளக்கி ஆருயிர் இன்புற அருள்புரிந்துள்ளார் ஆதலால் கதிரோடு எதிராய் இங்ஙனம் துதி செய்ய நின்றார். கதிர்=சூரியன்.

தம்மை ஆதரித்த வள்ளலாகிய சடையப்பபிள்ளையை இரா மாயணத்தில் பல இடங்களிலும் உள்ளன்புடன் கம்பர் புகழ்ந்து போற்றி யிருக்கிறார் ஆதலால், “சடையப்பன் வாழ்த்துபெற” என்றார். அறிவுநலங்கள் குன்றி இழிந்துபோயுள்ள மக்கள் இவர் உணர்த்தியருளிய உணர்வொழுக்கங்களை நோக்கி உயர்ந்து வருத லால் “தாழ்வார் உயர” என்றார். உள்ள உணர்வுகளில் தாழ் வாயிருப்பவரும் கம்பருடைய பேரையும் கவிகளையும் ஆரவார மாகச்சொல்லிச் சீரும் சிறப்பும் பெற்று வெளியே பெரிதும் உலாவி வருதலை இன்றும் கண் கூடாக நாம் கண்டு வருகின்றோம்.

நல்ல கல்விமான்களும் இவரது எல்லையில்லாத கல்விப்பெருமையை அறிந்து மகிழ்ந்து ஐயம் திரிபு முதலிய அறியாமைகள் நீங்கி, மயக்கம் தெளிந்து, உள்ளொளிமிகுந்து, செருக்கு முதலிய சிறுமைகளின்றிப் பெருமைபெற்று இருமை பின்புடன் மருவி வருதலால் “புலவோர் அகவிருள் அகல” என்றார்.

இங்ஙனம் கல்லார் கற்றார் முதலிய எல்லார்க்கும் இதம் புரிந்து அறநலங்களை விளக்கி அறிவொளி பரப்பி உலகமெல்லாம் இன்புறக் கம்பர் உதயமாயினார் என்பதாம். இவர் தோற்றத்தால் இந்நாட்டில் தோன்றியுள்ள நலங்கள் பல என்றதனால் இவரது பிறப்பின் மாட்சியும், பெறலருங் காட்சியும், பிறந்துசெய்த அரிய செயல்களும், பேருபகாரங்களும் நேரே தெரியலாகும்.

தேவி யருள்பெற்றுத் தெய்வப் புலமைவாய்ந்து, செய்தவக் குரிசிலாய்ச் சிறந்துள்ள இந்தக் கலை ஞானியை உள்ளன்புடன் நினைந்து வருவார்க்கு எல்லா நலங்களும் எளிதில் கைகூடும் என்பார் “கம்பன் பதத்தைச் சிந்திப்பவர்க்கு யாதும் அரிய தன்றே” என்றார். கருதியன யாவும் உறுதியுடன் அருளி வந்ததரும் பெருமாளாய் இவர் சிறந்திருக்கும் நிலை இதனால் அறிந்து கொள்ளலாம். பதம் = பாதம்; கால்கள்.

சிந்தனைக்குப் பதத்தைக் குறித்திருத்தலால் வையம் இவர் பால் கொண்டுள்ள தெய்வ மகிமையும், வந்தனை வழிபாடுகளின் உயர்வும், உரிமையும் உணர நின்றன.

இங்ஙனம் உலகம் வாழ்த்த நின்ற இவர் சடையப்பரை வாழ்த்தினார் என்றால் அவரது அருமை பெருமைகளின் அளவு நிலை புலனாம். உலகம் உள்ள அளவும் வள்ளல் வள்ளல் என எல்லார் உள்ளங்களிலும் அவர் ஒங்கி யுள்ளார்.

“ஒன்று உலகத் துயர்ந்த *புகழல்லால்

பொன்றுது நிற்பதொன்றில்”

(குறள் 233)

என்ற அருமைத் திருக்குறளுக்கு உரிமைப் பொருளாய் அப்பிள்ளை உள்ளமை இங்கு உள்ள வந்தது.

* புகழ் ஒன்றே என்றும் பொன்றுது நிற்கும் என்பதாம். பொன்றுதல்—அழிதல். அழியும் இயல்பினதாய் இவ் உடல் நிலைத்திருக்கும் பொழுதே அழியா நிலையமான புகழை மக்கள் மிக்க ஊக்கத்துடன் ஆக்கிக்கொள்ளவேண்டும் என்பது கருத்து.

அப்பேருபகாரியின் ஆதரவில் அமர்ந்து திருவெண்ணைய் நல்லூரில் இருந்துகொண்டு தான் இவர் இராமக் கதையைப் பாடினார். இவ்வுண்மை இவர் வாக்குமூலத்தாலேயே அறிய வந்தது. அடியில் வருவது காண்க.

காவியம் செய்த இடம்

“நடையில் நின்றுயர் நாயகன் தோற்றத்தின்
இடைநிகழ்ந்த இராமாவ தாரப்பேர்த்
தொடை நிரம்பிய தோமறு மாக்கதை
சடையன் வெண்ணைய்நல் ஓர்வயிற் றந்ததே.”

முன் வந்துள்ள ஐந்துகவிகளும் கம்பரைக் குறித்துப் பிறர் கூறியன. இது இவரே பாடியது. இராமகதை குற்றமற்ற சிறப்பினையுடையது என்பதை “தோம் அறு மா” என்ற விசேடங்களால் விளக்கினார். தோம் = குற்றம். மா = பெருமை. மா என்பது இலக்குமியையும் குறிக்கும் ஆதலால் திருமகளின் அவதாரமாகிய சீதையின் தொடர்பும் தெரிவுற நின்றது. தொடை = செய்யுள். செந்தமிழில் சந்த இன்பம் பொலிந்த இனிய செய்யுள்களால் இந்நூல் நிறைந்துள்ளது என்பதைத் தொடை நிரம்பிய என்றதனால் துலக்கி நின்றார். “விருத்தம் என்னும் ஒண்பாவில் உயர் கம்பன்” என்று புலவர் புகழ் உலகில் இவர் உயர்ந்திருக்கும் நிலை இதனால் உணரலாகும்.

கதை நிலை, காவியத்தின் நிலை, கதாநாயகன்பேர், காவியத்தின் பேர், நூல் செய்த இடம், முதலியன இதில் உடனறிய வந்தன. நல்லூர்வயின் தந்தனன் என்னது தந்ததே என்றது தேவி அருள் தந்தது, திருவருள் தந்தது என்று தன்னை மறந்து அருள் வசமாய் நின்று சொன்னபடியிது. வயின் = இடம்.

யான் எனது என்னும் செருக்கின்றி இக்கவியரசு காரியம் புரிந்துள்ள சீரிய நிலை இதனால் தெரிய நின்றது.

திருமாவின் சிறந்த அவதாரங்கள் பத்தனுள் இராமாவதாரம் ஏழாவது ஆதலால் “அது இடைநிகழ்ந்த” என வந்தது.

கம்பர் தமது நூலுக்கு இராமாவதாரம் என்று பெயர் இட்டிருக்கிறார்; இருந்தும் ஆதிகவியாகிய வான்மீகி வழங்கியபடியே இராமாயணம் என அது விளங்கி வருகின்றது.

கம்பன்

கவிச்சக்கரவர்த்தி

கம்புநாடன்

கம்பநாடுடைய வள்ளல்

காரணக்கொடையான்

தெய்வப்புலமைக் கம்பநாட்டாழ்வார்

என முன் வந்த கவிகளில் இவர்க்குப் பெயர்கள் குறிக்கப் பட்டுள்ளன. இவற்றுடன் இராமவேழம்சேர் கம்பன், கல்வியிற் பெரிய கம்பன், கம்பர் வீட்டுக்கட்டுத் தறியும் கவிசொல்லும், புவிச்சக்கரவர்த்திகள்போற்றப் போர்தொளிர் கவிச்சக்கரவர்த்தி என இன்னவாறு பல பெயர்களாலும், தொடர்களாலும் இவர் ஏத்தப்படுகின்றார். இவற்றால் உலகம் இவரைக் கண்டிருக்கும் காட்சியும், கருதிவரும் மாட்சியும், இவரது புலமை யுயர்வும், தலைமையியல்பும், நிலைமையும் பிறவும் நிறைதெரியலாகும்.

இவரது காலம் இற்றைக்கு ஆயிரத்து நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னராம். கி.பி. 830 முதல் 900 வரையும் இவர் வாழ்ந்திருக்கிறார். இளமையிலேயே இவரிடம் கல்விமணம் கனிந்திருந்தது; ஆயினும், நாற்பது வயதுக்குப் பின்புதான் இவரது கல்விப்பெருமையை உலகம் அறியநேர்ந்தது. இவர் வாக்கால் பாடல் பெறுவதை மக்கள் ஓர் ஆக்கமாகக் கருதலாயினர். சொல்லியது பலிக்கும் நல்லியல்பு இவர் சொல்லில் அமைந்திருந்தது; அதனால் எல்லாரும் அன்பும் அச்சமும் கொண்டு வியந்து பாராட்டி இவரைப் போற்றி வந்தனர். தெய்வப் புலவர் என வையம் புகழ்ந்தது. முவேந்தரும் இப்பாவேந்தர்பால் அன்பு மீக் கூர்ந்து ஆதரித்துவந்தனர். இவர் செய்து முடித்த இராமாயணம் திருவரங்கத்தில் கி. பி. 885ல் அரங்கேற்றப் பெற்றது. அப்பொழுது இவருக்கு வயது 55. அந்த அரங்கேற்றத்தில் நாதமுனிகள் முதலிய மாதவர்களும், மதிமாண்களும், பெருநிலக்கிழவர்களும், குறுநிலக்குரிசில்களும், அரசர்களும் குழுமியிருந்தனர். இவரது புலமை நிலையையும் கவியின் இயல்பையும் கண்டு களிப்பேருவகை கொண்டு வரிசைகள் பல செய்து வாழ்த்தி நின்றனர். அதன் பின் இவர் எங்கும் பல்லக்கில் செல்லும் பவுசம் பாக்கியமும் பெற்றுப் பாமகள் அருளைப் பூமகளும் புனிமகளும் கண்டு புலந்து கெள்ள இவர் உயர்ந்து நின்று ஒளி செய்து விளங்கினார்.

இதுவரை ஆக்கியோன் பெயர், நூலின் பெயர், நூல் வந்த வழி, அரங்கேற்றிய காலம், இடம் முதலியன அறிந்தோம். சிறப்புப்பாயிரம் முடிந்தது.

இனி இவர் இயற்ற அமைந்த இதிகாசக் கதையைச் சுருக்கமாக முதலில் தெரிந்துகொண்டு மேல் நூலுட் புகுவோம். இராமகதை எளிதாக எவர்க்கும் தெளிவாகத் தெரியுமாயினும் ஒரு வழியே தொகுத்துத் தொடர்பு செய்துகொள்ள இதமாக இங்கு எழுத வந்தது. முழுவதும் காண்க.

கதைக் குறிப்பு

1. பாலகாண்டம்

இந் நில மண்டலத்தின் வடஎல்லையில் கோசல தேசத்தில் உள்ள அயோத்திமாநகரத்தில் இருந்து தசரதன் என்னும் பெயரினையுடைய சக்கரவர்த்தி அரசுபுரிந்து வந்தான். அவன்அருந்திறவினன்; பெருந்தகவினன். அவனுக்குக் கோசலை, கைகேசி, சுமித்திரை என மனைவியர் மூவர். செல்வம் கல்வி ஆண்மை மேன்மை முதலிய எல்லா நலங்களும் எய்தியிருந்தும் பிள்ளைப் பேறில்லாமையால் ஆம்மன்னன் பெரிதும் வருந்தினான். முடிவில் கலைக்கோட்டு முனிவரை அழைத்துக்கொண்டு வந்து ஒரு வேள்வி செய்தான். அதன் பலனாகப் புத்திரப்பேறு வாய்த்தது. கோசலை வயிற்றில் இராமனும், கைகேசி வயிற்றில் பரதனும், சுமித்திரை வயிற்றில் இலக்குவனும், சத்துருக்களனும் இன்புடன் பிறந்தனர். மக்களைக் கண்டு மன்னன் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தான். பிறந்த குழந்தைகள் சிறந்த சீருடன் வளர்ந்து வந்தனர். உரிய பருவம் வரவும் அரிய கலைகள் பயின்று அழகிலும் அறிவிலும் திறவிலும் தேசிலும் செழித்து விளங்கினார். குமார் நால்வரும் அமரர் கணங்கள் போல் இனிதமர்ந்து வருந்கால் அங்கே விசுவாமித்திர முனிவர் வந்தார். அரசனைக் கண்டார். வனத்தில் தாம் செய்யும் யாகத்தை நிறைவு செய்ய இராமனைத் துணைதர வேண்டினார். மன்னன் முதலில் மறுகினான். பின்னர்த் தேறித் தன் இன்னுயிரினை யுலகனை முனிவரிடம் அடைக்கலமாகக் கொடுத்தான். அந்த இள விரன் வில் அம்புகள் முதலிய டுடைக்கலன்களுடன் முனிவர் பின் போனான்.

தம்பி இலக்குவனும் பின் தொடர்ந்து சென்றான். யாகசாலையை அடைந்து முனிவர் வேள்வி புரிந்தார். அரக்கர் திரண்டு விலக்க வந்தார். இக் குலக்குமார் இருவரும் அவரைக் கொன்று தொலைத்து வென்றி வீரராய் நின்று வேள்வியைக் காத்தார். அது நன்று முடிந்தது. மாதவர் மகிழ்ந்தார். இருவரையும் ஆதரித்துப் போற்றி அழைத்துக்கொண்டு அவ்வழியே மிதிலையை அடைந்தார். சனக மன்னனைக் கண்டார். அவர் இவ்வரசிளங்குமர்களைக் கண்டு உளங்களிகொண்டு குலமுறையை விசாரித்துத் திருமகள் அமிசமாய்த் தோன்றியுள்ள தமது அருமை மகளான சீதையை இராமனுக்குத் திருமணஞ் செய்ய விழைந்தார். அவ் விழைவினை விரயமாக முனிவரிடம் உரைத்தார். அனைவரும் இசைந்தார். அதன்பின் அங்கே கன்னியா சல்கமாக வைத்திருந்த திண்ணிய வில்லை வளைத்துத் தனது அரிய வீர நிலையை யாவரும் தெரிய விளக்கிக் தேவரும் களிகூர இராமன் சீதையை மணந்தான். அத்திருமணம் உலகமெங்கணும் பெரு மகிழ்ச்சியை விளைத்தது. கோசிகர் ஆசிகுறி அகன்றார். இராமன் தனது அருமை மனைவியுடன் பெரிய பரிவாரங்கள் புடை சூழ மிதிலை யிலிருந்தெழுந்து திருவயோத்தியை நோக்கி வந்தான். வருகின்ற வழியில் இடையே பாசராமர் வந்து மறித்தார். அரசர் குலத்தைக் கருவறுத்து வந்த அப்பாசபாணியைக் கண்டதும் தசரதர் சூலை நடுக்கம் கொண்டார். பலவாறு பணிந்து பரிந்து வேண்டியும் யாதும் கேளாமல் கொடுஞ் சினமிகுந்து அடுத்திறலுடன் அவர் அடர்ந்து விரைந்து இராமன் எதிர்புகுந்து கொடும் போர்க்கு மூண்டார் புது மணம் புரிந்துவந்த இராமன் முதிர் சினம் கொண்டு வந்த அவரைக் கண்டு புன்னகை புரிந்து வலிது என்று மதித்திருந்த அவரது கைவில்லை வாங்கி எளிதாகவளைத்து அம்பு பூட்டி ஆருயிரை வாங்கி விடுவதாக அச்சுறுத்தினான். அவர் அஞ்சிப் பணிந்து அயலே அகன்று போயினார். மைத்தன் வெற்றியைத் தந்தை கண்டு சிந்தை மகிழ்ந்தார். பின்பு யாவரும் மகிழத்தேயேறி அயோத்தியை யடைந்தார்.

புதுமண வாழ்வின் அதிபோகங்களை அனுபவித்து மதிநலம் புரிந்து இராமன் மாண்போடு வாழ்ந்து வந்தான். அவ் விரைநிலையில் ஆண்டுகள் ஒன்பது கழிந்தன. இராமனுக்கு வயது இருபத்தைந்தாயது. உழுவலன்புடைய தம்பிமார்கள் அடிபாவி வா

அவ்வாண்டகை படிபாவநின்றான். மாண்டலி என்னும் அழகிய கன்னியைப் பரதனும், ஊர்மிளையை இலக்குவனும், சுருதகீர்த்தியைச் சத்துருக்கனும் மணம் புரிந்திருந்தார். பண்பு நிறைந்த தமது அருமை மனைவியருடன் அமர்ந்து இன்பநலங்களை நுகர்ந்து அன்புமிசுந்து அம்முவரும் முன்னவன் ஏவல்வழி மன்னியிருந்தார். இன்னணம் இருந்து வருங்கால் கைகேசியின் தந்தையாகிய அசுவபதி என்னும் கேகயதேசத் தாசன் பரதனைப் பார்க்க விரும்பினான்; நேரே அழைத்து வரும்படி தன் மகனாகிய யுதாசித்து என்பவனை அயோத்திக்கு அனுப்பினான். அவன் வந்து வேண்டினமையால் தசரதன் இசைந்தனுப்பினான். அனுப்பவே இராமனை வணங்கிச் சத்துருக்கனையும் உடனழைத்துக் கொண்டு தன் தாய் மாமனோடு பரதன் கேகய தேசம் போயினான். இங்ஙனம் அனை போக இங்கே இளவலோடு அளவளாவி உழுவலன்புடைய மனைவியுடன் இராமன் இன்புற்றிருந்தான்.

2. அயோத்தியா காண்டம்

திங்கள் சில கழிந்தன. தசரதன் முதுமையை நினைந்து புதுமையனாயினான். இராமனுக்கு முடி சூட்டி வைத்துவிட்டு அரசாட்சிப் பொறுப்பை அகன்றிருக்க விரும்பினான். அவ் விருப்பத்தை மந்திரிகளிடம் உரைத்து அவர் உடன்பாடும் பெற்றான். அதன்பின் பட்டாபிடேகத்துக்குத் தக்க நாள் ஒன்றை வசிட்டரால் நியமித்து வரவு பார்த்திருந்தான். குறித்த நாள் வந்தது; வரவே முடிபுனை கோலம் கடிது நிகழ்ந்தது. அதனைக் கூனி கண்டாள்; பொறுமை மீக்கொண்டாள். கைகேசியிடம் போய்க் கடுஞ் சூழ்ச்சி செய்தாள். முதலில் அவ்வரசி அவளை வெறுத்து இகழ்ந்தாள். மறுத்தும் மறுத்து மந்தரை வற்புறுத்தவே அவளும் கருத்திசைந்தாள்; இராமனை முடிசூடா வகை தடுத்துக் காட்டுக்கு அனுப்பினான். சீதையும் இலக்குவனும் அவளைத் தொடர்ந்து பின் சென்றார். இராமன் வனம் போயினான் என்பதை அறிந்ததும் தசரதர் உயிர் போயினான். வனவாசம் போன இராமன் இடையே குகனை நடுபுக்கொண்டு, கங்கையைக் கடந்து, சித்திரகூடம் என்னும் மலையை அடைந்து இலைக்குடியில் அடைந்து மனைவி தம்பியருடன் தவத்துறையில் இருந்தான். இராமன் அகன்றமையால் கோசல நாடு முழுவ

தும் கொடுத்துயருழந்தது; அயோத்தி நகரம் ஆவிபோன உடல் போல் அலமந்து கிடந்தது. வசிட்டர் எழுதியனுப்பிய ஓலையைக் கண்டு கேகய தேசத்திலிருந்து பரதன் வந்தான்; உற்றதை அறிந்தான்; உள்ளம் துடித்தான்; பெற்ற தாயை வைது பெருஞ் சின்னங்கொண்டான். பின்பு இராமனை “அழைத்து வந்தாலன்றி நான் பிழைத்திரேன்” என்று பெருந்துயர் மிகுந்து பரிவாரங்களுடன் வனம் புகுந்து வழியறிந்து போய் அண்ணனைக் கண்டு அடிவிழுந்தழுது அலறி நின்றான்; அவ்வண்ணலும் தம்பியை ஆற்றித்தேற்றினான். தேற்றியும் தேறாமல் தேம்பி அழுது நகரம் வந்தருளும்படி பரதன் நயந்து வேண்டினான். இராமன் அவனைக் கண்ணீர் துடைத்து ஆரத்தமுனி ஆறுதல் கூறித் “தம்பீ! தந்தை தாயர் சொல்லிய எல்லையிறலாகாது; பதினான்கு வருடம் கழிந்தவுடன் வந்து சேருவேன்; என் வாய்மொழி தட்டாமல் நீ போயருள்க” என்று புகன்றருளினான். அதன்பின் வேறு கூற வழியின்றி இராமனது பாதுகையை வாங்கித் தலையில் வைத்துக் கொண்டு உலைமெழுகுபோல் உருகிப் பரதன் மீண்டு அயோத்தி அருகேயுள்ள நந்தியம்பதியை அடைந்தான். அங்கே அந்தியும் பகலும் நீர் அறாத கண்ணனாய் அண்ணனையே எண்ணி அருந்தவ நிலையில் அமர்ந்திருந்தான். இராமன் அங்கிருந்தகன்று தென் திசை வந்தான்.

3. ஆரணிய காண்டம்

சித்திரகூடம் விட்டெழுந்த இராமன் அத்திரி முனிவர் ஆச்சிரமத்தை யடைந்தான். அம்மாதவர் ஆதரித்தருள அங்கே ஒரு நாள் தங்கினான். அம்முனிவர் பத்தினியாகிய அந்ருபை சீதையை ஆசீர்வதித்து அணிகள் பல தந்தாள். மறுநாள் அவரிடம் விடைபெற்று இராமன் அங்கிருந்தெழுந்து தென் திசை வருங்கால் இடையே இடையூறு புரிந்த விராதனைக்கொன்று சாப அருள்புரிந்து, சரபங்கரைப் பிரிந்து, சுதீக்கண்ணரைக் கண்டு, பின்பு அகத்தியரையடைந்து, அடிபணிந்து நின்றான். அவர் இராமனை உவந்துபசரித்து அரிய வில் ஒன்று தந்தார். அவரை வாழ்த்தி யகன்று இடையே சடாயுவைக் கண்டு உறவு நிலை தெரிந்து உளமிக மகிழ்ந்து முடிவில் கோதாவரி நதியருகே பஞ்சவடி என்னும் இடத்தை யடைந்து அங்கே ‘பன்னசாலை’ அமைத்து மனைவியும் தம்பியும் பணிசெய்து வர இராமன் இனிதமர்ந்திருந்

தான். இங்ஙனம் இருக்குங்கால் இராவணன், தங்கையாகிய சூர்ப்பனகை வந்து இராமனைக் கண்டு காதல் மீக்கொண்டாள். இராமன் வெறுத்துரைத்தும் அவள் விரும்பம் நீங்காமல் நெஞ்சம் துணிந்து வஞ்சம் புரிந்தமையால் இலக்குவன் அவளை அங்க பங்கம் செய்து அகல விடுத்தான். அவள் கொதித்தெழுந்து போய்க் கரணிடம் கோபத்தை மூட்டினாள் ; அவன் பெரும் படைகளுடன் வந்து இராமனை வளைந்து அடுஞ்சமர் புரிந்தான். அச்சேனைகளனைத்தையும் ஒருங்கே தொலைத்துக் கரன், தூடணன், திரிசிரா என்னும் தலைவர் மூவரையும் தரையிலுருட்டி விறலுடன் இராமன் வீழற்றிருந்தான். சூர்ப்பனகை உள்ளம் துடித்தோடி இலங்கை புகுந்து இராவணன் அடியில் விழுந்து அலறிப் புலம்பிக் கரன் அழிவு கூறிச் சீதையின் உருவ எழிலைத் தெரிய வுரைத்தாள். அப் பெண்ணரசியின் பேரழகு நிலையை அவளது உரையால் உணர்ந்து அவன் உள்ளம் உருகினான். உடனே கள்ளம் புரியக் கருதி மாரீசனை அழைத்து மாயம் செய்ய விடுத்தான். அவன் ஒரு பொன் மானுருவொடுபோய்ச் சானகி மூன் விளையாடினான். அவ்வுளவறியாமல் அதனைப்பிடித்துத் தரும் படி தனது நாயகனை அவள் நயந்து வேண்டினாள். இராமன் அதைப் பிடிக்கப் போனான்; போகவே இராவணன் வஞ்சவேடம் புனைந்து புகுந்து சீதையைக் கவர்த்துகொண்டு போனான். மாயமான் பின்போன இராமன் அதன் தீய நிலைதெளிந்து அதனைக் கொன்று வீழ்த்தி விரைந்து மீண்டு சாலையை அடைந்தான் ; சீதையைக் காணோம். தம்பியுடன் திசைக ளெங்கணும் விசையுடன் ஓடித் தெருமந்து தேடினான். எங்கும் காணாமையால் பொங்கிய துயருடன் தென் திசை வந்தான் ; இடைவழியில் சடாயு சிறகழிந்து கிடப்பதைக் கண்டான். நெஞ்சம் துடித்து நேர்த்தை வினாவினான். இராவணன் செய்து போயுள்ள வஞ்சக நிலையை அவன் உரிமையுடன் உரைத்து உயிர் நீங்கினான். இராமன் பரிபவத்தோடு அவ்வுடலை அடக்கம் செய்துவிட்டு இளையவனுடன் நடந்து கவந்தனைக் கடந்து, காடும் மலையும் கடந்துயருழந்து, சபரியைக்கண்டு உபசரிக்கப் பெற்று அவள் கூறிய வழியே தென்புலம் படர்ந்து சிறிது தூரம் வந்தான் ; இடையே இன்ப நிலையமான அழகிய பம்பைப் பொய்கையை அடைந்தான்.

4. 'கிட்கிந்தா காண்டம்'

குளிர்பூஞ் சோலைகள் புடைசூழ இனிய நீர்வளம் நிறைந்து தனியமைந்திருந்த பம்பைத் தடாகத்தில் நீராடிக் கனி காய் கிழங்குகளை யுண்டு அன்றிரவு தங்கி மறுநாள் காலையிலெழுந்து தம்பி யுடன் இராமர் ருசியமுகம் என்னும் மலைச்சாரல் வழியே நடந்து சென்றார். அங்கே சுக்கிரீவன், நீலன், குமுதன் முதலிய வானரர் கள் இவரைக்கண்டு வாலி ஏவலினால் வருகிறார் என வெருவி மறுகி ஓடி ஓர் மலை முழையுள் ஒதுங்கினார். அவர்களை அனுமான் தேற்றி யிருத்திவிட்டுத் தனியே இவர் முன்வந்து வணங்கி நின்றான். அவனைக் கண்டதும் இராமர் “நீ யார்?” என்றார். அவன் இனிமையாகவும் தெளிவாகவும் மிகவும் விரயமாகப் பதில் சொன்னான். வழுவின்றி உழுவலன்புடன் உரைத்த அவனது இனிய மொழிகளைக்கேட்டு இராமர் பெரிதும் வியந்து எல்லாக் கலைகளிலும் அவன் வல்லவனாயுள்ளமையை அச் சொல்லால் அறிந்து அவனைச் “சோல்லின் செல்வன்” என்று புகழ்ந்தார். பின்பு அவன் மூலமாகச் சுக்கிரீவன் நட்பாயினான். அவ் வானர மன்னன் வாலியால் துய்நுற்றிருக்கும் நிலையை உரிமையுடன் அதுமான் உருக்கம் தோன்ற வுரைத்தான். அவ்வுரைகளைக் கேட்டு இராமர் உள்ளம் உருகினார். “தள்ளரிய வலியினனாயினும் அப் பகைவனைவென்று உதவி செய்வல்” என்று உறுதி கூறித், தமது அரிய திறல் நிலையை அவர் ஐயம் தெளிய மராமரங்களை எய்து காட்டி வாலியை வென்று சுக்கிரீவனுக்கு அரசுரிமை நல்கி வானரங்களை இராமர் படைத் துணையாக அமைத்துக் கொண்டார். வானர வீரர்க ளனைவரும் பேரன்புடன் இராமரைப் பேணி நின்றார். கார்காலம் கழித்து நான்கு மாதங்களில் வருவ தாகச்சொன்ன சுக்கிரீவன் அரசுபோகங்களில் ஆழ்ந்துமதிமயங்கி யிருந்தான். அதனை நினைந்து இராமர் முதிர் சினங்கொண்டார். இளையவன் போய்த் தேற்ற அவன் எழுந்து வந்து இராமரை வணங்கிப் பிழை பொறுக்க வேண்டினான். பின்பு உழையிருந்த சேனைகளைப் பல இடங்களிலும் போய்ச் சீதையைத் தேடிவரும் படி அனுப்பினான். இரண்டு வெள்ளம் வானரங்களுடன் தென் திசை நோக்கி வந்த அனுமான் எங்கும் தேடியும் காணாமல் இரங்கி வருந்தி முடிவில் சம்பாதிபிடம் சில குறிப்புகள் தெரிந்து உறுதி மிகுந்து ஊக்கியெழுந்து தென்கடல் எல்லையை அடைந்து

படைகளுடன் இடையாறி யிருந்தான். “இனிக் கடல் கடந்து இலங்கை செல்ல வல்லார் யார்?” என்று அங்கே தலைவர்கள் கூடி ஆராயத் தொடங்கினார். அனுமானைத் தவிர அது செய்ய யாராலும் முடியாது என்று முடிவில் முடிவு செய்தார். அனுமான் இசைந்தான்; இலங்கை செல்லத் துணிந்தான்; கடல் தாவ வேண்டி அடல் மீக்கொண்டு மகேந்திரம் என்னும் மலைமீதேறி உச்சியை யடைந்தான். இராமரை அன்பால் அகத்தெண்ணித் தென்பால் நோக்கி முன்கால் ஊன்றி மூண்டு பாய முனைந்து நின்றான். அந்நிலையினைக் கண்டு அமரரும் வியந்து நின்றார்.

5. சுந்தர காண்டம்

மகேந்திர மலையினின்றெழுந்து ஊழிக் காற்றெனப்பாய்ந்து ஆழியைக் கடந்து அனுமான் இலங்கையை அடைந்தான். அந் நகரின் மணி மாடங்களையும், மாளிகைகளையும், அழகமைதிகளையும், அற்புத நிலைகளையும் நோக்கி அதிசயித்து நின்றான். இரவு வரும் வரை இலங்கையின் வடபாலிருந்த பவளக்குன்றில் தங்கி யிருந்தான். அல் அடையவும் வல் விரைந்து யாரும் அறியா வகை ஊருள்புகத் துணிந்தான். வடக்குக்கோட்டை வாசல் அருகே வந்தான். வேல், வான், சூலம் முதலிய கொடிய ஆயுதங்களைக் கையிலேந்திக்கொண்டு காவலர் பலர் மிக்க எச்சரிக்கையாகப் பக்கம் எங்கும் கடுங்காப்புடன் நிற்பதைக் கண்டான். வாயில் வழியை விட்டொதுங்கிக் கோட்டை மதிலைத்தாண்டி உள்ளே போகவேண்டும் என்னும் குறிக்கோளுடன் மேற்கே இடம் ஆய்ந்து நின்றான். அந் நகர் காவலின் அநிதேவதையாகிய இலங்கா தேவி என்பவள் விரைந்தெதிர்த்து வேற்றாள் என்று கொதித்துத் தன் கையிலிருந்த சூலத்தால் கடுத்தெறிந்தாள். அதனை அனுமான் பிடித்து ஒடித்தொழித்தான். அவள் உள்ளம் திகைத்து மேலும் படைகளைவீசி முடிவில் ஒரு வடிவேலால் குத்தினாள். அதனைக்கடிதகற்றி அவளை ஓர் அடியால் வீழ்த்திவிட்டுக் கோட்டையைத் தாவி இவன் உள்ளே புகுந்தான். ஊரின் சீரிய நிலைகளை யெல்லாம் நேரில் நோக்கிப் பேராச்சரியடைந்து அணு வென நுணுகி எங்கும் தேடினான். யாரும்புகமுடியாத அந்தப் புரங்களிலெல்லாம் புகுந்து ஆராய்ந்து பார்த்தான். சேதையை யாண்டும் காணாமையால் இவ் ஆண்டகை அகம் கலங்கினான். அங்

குலமகளை அரக்கன் கொன்றொழித்தானோ? தின்றழித்தானோ? என்று தெருமந்து நொந்தான். அருணன் உதிக்கும் சமயம் ஆயது; நகர் அயலே ஒரு குளிர்பூஞ்சோலையைக் கண்டான். அங்கேனும் அமையாதா? என்று ஆவலோடு பாய்ந்தான். அந்த அசோகவனத்தில் சீதையைக் கண்டான். சிந்தை களித்தான். வெயிலிடைவைத்த விளக்கென ஒளியிழந்து உருக்குலைந்துள்ள அப் புதிவிரதையின் பரிபவ நிலையை நோக்கிப் பரிதாப முற்றான். பின்பு கண்ணெதிரே போய் நின்று இராம தூதன் எனத் தான் வந்துள்ள உண்மையை உரைத்து அடையாளமாகக் கணையாழியைக் கையில் கொடுத்தான். அதனைக் கண்டவுடனே அக் கற்பாசி கழி பேருவகைகொண்டு இராமனைக் கண்டதுபோலவே உளமிகவுருகி அளவிலா ஆனந்தமடைந்தான். நாயகன் விரைந்து வந்து தன்னைச் சிறை மீட்டியருளும்படி உரை பல கூறித் தனது அடையாளமாகச் சூடாமணியை அனுமானிடம் கொடுத்து விடுத்தான். அவன் தொழுது வாங்கி விடைபெற்றெழுந்து வெளியே வந்து பொழிலை யழித்து அரக்கர் பலரைக்கொன்று அமராற்றி அடல் புரிந்தான். இந்திரசித்து வெகுண்டு வந்து நாகபாசத்தால் இவனைப் பிணித்துக்கொண்டு போய் இராவணன் முன் விட்டான். அவன் சிந்தை கொதித்துச் சீறிப்பார்த்து நீ யார்? என ஆர்த்தான். இவன் யாரும் வியப்ப மாறுபல உரைத்து வீறுடன் நின்றான். “வாலைச்சுட்டு ஊரைச்சுற்றி இவனை அவமானப்படுத்தி விடுக” என அவன் ஆணை கொடுத்தான். அவ்வாறே அரக்கர் பலர் அடர்ந்து பிடித்து அனுமான் வாலில் தீயை வைத்து விட்டார். தன் வாலில் வைத்த தீயை வீடுகளில் வைத்து அவ்வுரைச் சுட்டெரித்துவிட்டுக் கடலைத் தாண்டிமீண்டு வந்து மகேந்திர மலையை யடைந்து அங்கே தனது வரவை எதிர்பார்த்திருந்த வானரங்களைக்கண்டு சானகி நிலையை அவன் சால்புடன் உரைத்தான். அனைவரும் கேட்டு ஆனந்த மடைந்தார். அதன் பின் அனுமான் அவருடன் விரைந்து வந்து இராமரையடைந்து, தான் சீதையைக்கண்டுவந்த நிலையைத் தெளிவாக உரைத்தான். அவ் வள்ளல் உள்ளம் களித்து உவகை மீக் கூர்ந்தார். இலக்குவன் சுக்கிரீவன் முதலிய எல்லாரும் இன்பமீ துரந்தார். உடனே இலங்கை மேல் படையெழுச்சி செய்தார். எழுபது வெள்ளம் வானரங்களும் தென் திசை நோக்கி நடந்

தன. சேனைத்தலைவர்கள் புடைசூழ இராமரும் இலக்குவரும் தொடர்ந்து வந்தார். பன்னிரண்டு நாள் நடந்து வந்து தென்கடல் அடைந்தார். தமது படைகளை யமர்த்தி அங்கே தங்கியிருந்தார்.

6. யுத்த காண்டம்

கடல் கடந்து செல்லும் காரியம் கருதிச் சேனைகளுடன் வீரியமாய் இங்கே இராமர் வடகரையில் வந்திருக்க, அங்கே இலங்கையில் இராவணன் மந்திராலோசனை செய்தான். ஒரு குரங்கு வந்து ஊரைச்சுட்டுப்போயதே என்று உள்ளங் கொதித்து மாலியவான், மகோதரன்முதலிய மந்திரி பிரதானிகளுடன் புகை நிலையைப் பற்றி ஆராய்ந்தான். ஒவ்வொருவரும் தத் தமக்குத் தோன்றியதை எடுத்துரைத்தார். வீடணன் நீதிகள் பல கூறிச் சீதையை ஓட்டருளும்படி வேண்டினின்றான். கெட்ட மதியுடைய இராவணன் அவன் புத்தியைச் சிறிதும் கேளாமல் பெரிதும் கனன்று அவனை வெளியே போம்படி வெருட்டி விடுத்தான். வீடணன் வெளியேறி இராமரிடம் வந்து அடைக்கலம் புகுந்தான். அவனை ஆதரித்து வைத்து அவன் மூலம் புகை நிலையைத் தொகையாக அறிந்து கொண்டு, வருணனை வழிவேண்டிக் கடலில் அணைக்கடிப் படைகளை நடத்தி இலங்கையை அடைந்து பாசறை அமைத்து வடதிசையமர்ந்து இராமர் அடல் கொண்டிருந்தார். அதன்பின் அமர்நீதி முறைப்படி அங்கத்தனை இராவணனிடம் தூதனுப்பினார். அவன் சென்று அரசவையுட் புகுந்து இராம தூதனுய்த் தான் வந்துள்ளபடியை உணர்த்தி முடிவில் “சேவியை விடுகின்றாயா? அல்லது செருவில் வந்து உன் ஆவியை விடுகின்றாயா?” என்று இராவணனை அறைகூவியழைத்தான். அவன் கடுங்கோடங்கொண்டு அங்கத்தனைக்கொன்றுவிடும்படி கொதித்தான். அங்கே நின்றிருந்த அரக்கர்கள் நேரே பாய்ந்தார். பாய்ந்தவரனைவரையும் மாய்ந்து விழ நூறி விரைந்து வந்து இராமரை வணங்கி நிகழ்ந்ததை யுரைத்து அமர் தொடங்கும்படி அவன் ஆர்த்து நின்றான். போர் மூண்டது. இருதிறப் படைகளும் ஒரு திறத்தும் குன்றமல் ஊக்கிப்பொருதன. படைகள் பல மாண்டன. இறுதியில் இராவணன் இராமனை எதிர்த்து முதிர் சினத்துடன் மூண்டு பொருதான். இந்த வீர வீரில்லி முன் யாதும் நிலைக்கமுடியாமல் அவன் நிலை குலைந்து தலை கவிழ்ந்

தான். அவன் நிலைமையை நோக்கி நெஞ்சிரங்கி நேரே விளித்து “ஐயா! இன்று போய் நாளை வருக” என்று இவ்வீர வள்ளல் பேரருளுடன் அவனைப் போ விடுத்தார். அவன் மானத்தால் புழுங்கி மறுகி மீண்டான். முதல் நாட் போரில் படுதோல்வியடைந்து பரிந்து சென்ற அவன் மறுநாள் தன் தம்பியாகிய கும்பகருணனைப் போர்க்கேவி விடுத்தான். அவன் பெரும் படைகளோடு வந்து கடும்போர் புரிந்தான். வானரப் படைகள் பல அவனால் மடிந்து போயின. அடுத்திறலுடைய அவனை இராமர் அழித்து ஒழித்தார். அதன் பின் அதிகாயன் வந்தான். அனைத்தையும் இழந்தான்; முண்டு பொருதான்; முடிவில் மாண்டு விழுந்தான். பின்பு இந்திரசித்து எழுந்தான். எண்ணரிய படைகளுடன் விண்ணவரும் நடுங்க வெகுண்டு வந்தான். அவனோடு இலக்குவன் எதிர்த்தான். இருவரும் நல்ல வில்லாளிகள் ஆதலால் தம் வல்லாண்மைகள் முழுவதும் வழுவாது காட்டினார். இருநிலையிலும் சேனைகள் பல செத்தொழிந்தன. இலக்குவன் இலக்கொழியாமல் இடையறாது அம்புகளை ஏவி அடலமராடினான். யாண்டும் தோல்வி காணாத இந்திரசித்தும் தன் தோள்வலி குன்றி ஓர் ஆள்வலியால் அவலம் நேர்ந்ததே என்று அகங்கரித்து முண்டு ஆனவரையும் இம்மானவனோடு மாறாடி வேறு வழி காணாமையால் வானில் சீறிமறைந்து நாகபாசத்தை வீசி வேகமாய்ப் போயினான். அதனால் அனைவரும் அவசமாய் அயர்ந்து தந்திலை குலைந்து தரையில் வீழ்ந்தார். தம்பி நிலையறிந்து இராமர் வந்து வெம்பியழுது வெய்துபிர்த்து நொந்தார். அங்கே கருடன் வந்தருளினான். பாசநிலை தொலைத்தது. விழுந்தவரெல்லாரும் எழுந்து விரைந்தார். தம்பியைத் தழுவி நம்பி மகிழ்ந்தார். மறுநாள் படைத் தலைவர் வந்து படுபோர் புரிந்தார். பட்டு மாய்ந்தார். அதன்பின் மகாக்கண்ணன் முண்டான்; மாண்டு போனான். பின்பு இந்திரசித்து வெத்திறற் சேனைகளுடன் விரைந்து வந்து வெம்போராடினான். அப்பொழுதும் இலக்குவன் அவனுடன் அடலாற்றி நின்றான். எங்கும் இளையவன் இளையாது நின்று அடுபோராற்றும் ஆண்மையை யறிந்து அகம் திகைத்து அவன் அயலே மறைந்து அயன்டடை ஏவினான். அதனால் வானரோடு இம்மர்னவன் மண்வீழ்ந்தான். அவ்வீழ்ச்சிஷயக்கண்டு இராமர் மறுகித் துடித்தார். அனுமான் எழுந்துபோய்ச் சுஞ்சிவி கொண்டு

வந்தான். வரவே எல்லாரும் பிழைத்தெழுந்தார். இவர் எழுந்ததை அறிந்து இராவணன் பெருந்துயரடைந்தான். கால நிலையை நொந்து மூலபலம் என்னும் பெருஞ்சேனையை ஏவினான். எண்ணிடலரிய அப்பெரும் படையினை இராமன் ஒருவனே நின்று மண்ணிடை வீழ்த்தினான். மூன்றா முறையும் இந்திரசித்து முனைந்து வந்தான்; மூண்டு பொருதான். முடிவில் மாண்டு விழுந்தான். அவன் இறந்துபடவும் இலங்கை முழுவதும் கலங்கியழுதது. கலங்காத இராவணனும் புலம்பி யழுதான்; இறுதியில் உறுதி மீக்கொண்டு பகைவரை அடியோடு தொலைத்து விடுவதாகப் புகைந்து பொங்கி விரைந்து தேவோறி வெகுண்டு வந்தான்.

•அவனால் ஆனவரையும் அமராடினான்; யாதும் முடியவில்லை. முடிவில் இராமன் கணையால் மாண்டு படியில் விழுந்தான். அவன் பட்டழியவும் அரிய வீரன் தொலைந்தானே என்று அகிலமெங்கும் வியப்பு மீதூர்ந்தது. அமரர் முதல் யாவரும் உவகை மீக்கூர்ந்தார். பகை யறவென்று வெற்றித்திருவுடன் விளங்கி நின்ற இராமர் இலங்கையை வீடணனுக்குப் பட்டம் கட்டி வைத்துச் சீதையைச் சிறை மீட்டிக்கொண்டு துணைவருடன் விமான மூர்ந்து திருவயோத்தியை படைத்தார். அனைவரும் கண்டு அகமிக மகிழ்ந்தார். பாதனைத் தழுவி இராமர் உறவுரிமை புரிந்தார். அதன்பின் மணிமுடி புனைந்து எல்லா உயிர்களும் இன்புற அன்பு பாராட்டி அறநெறி வழுவாமல் அருளுடன் அரட்சுபிரிந்து வந்தார்.

இவ்வாறு சரிதம் அமைந்திருக்கிறது.

பால காண்டம், அயோத்தியா காண்டம், ஆரணிய காண்டம், கிட்கந்தா காண்டம், சுந்தரகாண்டம், யுத்த காண்டம் என்னும் ஆறின் தொகை வகைகளும் முறையே இதில் வந்துள்ளன அறிக.

இந்நூலின் உட்பிரிவுகளுக்குப் படலங்கள் என்று பெயர் கொடுத்துச் சரயு நதியை முதலில் வைத்து முறையே தொடர்பு செய்திருக்கிறார். அவற்றின் விவரங்கள் அடியில் வருவன காண்க.

காவிய வறுப்பு

ஆறு, நாடு, நகரம், அரசு, திருஅவதாரம், கையடை, தாடகை வதை, வேள்வி, அகலிகை, மிதிலைக்காட்சி, குலமுறை, கார்முகம், எழுச்சி, வரைக்காட்சி, பூக்கொய்தல், நீர்விளையாடல்,

உண்டாட்டு, எதிர்கோள், உலாவியல், கோலம் காணல், கடிமணம், பாசராமன், என இருபத்திரண்டு படலங்கள் முதற் காண்டத்திலும்,

மந்திரம், மந்தரை சூழ்ச்சி, கைகேசி சூழ்வினை, நகர் நீங்கல், தைலமாட்டல், கங்கை, வனம்புகு, சித்திரகூடம், பள்ளியடை, ஆற்று, குகன், கிளைகண்டு நீங்கல், எனப் பன்னிரண்டு படலங்கள் இரண்டாவது காண்டத்திலும்,

விராதன் வதை, சரபங்கர் பிறப்பு நீங்கு, அகத்தியர், சடாயுகாண், சூர்ப்பணை, கரன் வதை, மாரீசன் வதை, சடாயு உயிர்த்தல், அயோமுகி, கவந்தன், சவரிபிறப்பு நீங்கல், எனப் பத்தினொரு படலங்கள் மூன்றாவது காண்டத்திலும்,

பம்பா நதி, அனுமன், நட்புக்கோள், மராமரம், தூந்துபி, கலன்காண், வாலிவதை, அரசியல், கார்காலம், கிட்கிந்தை, தானை காண், நாடவிட்ட, பிலம் நீங்கு, ஆறுசெல், சம்பாதி, மகேந்திரம் எனப்பதினொரு படலங்கள் நான்காவது காண்டத்திலும்,

கடல் தாவு, ஊர்தேடு, காட்சி, நிந்தனை, உருக்காட்டு, சூளாமணி, பொழிலிறுத்தல், கிங்கரவதை, சம்புமாவி வதை, பஞ்சசேனாபதிகள்வதை, அட்சகுமாரன் வதை, பாசம், பிணி வீட்டு, இலங்கை எரியூட்டு, திருவடிதொழுதல், எனப் பத்தினைந்து படலங்கள் ஐந்தாவது காண்டத்திலும்,

கடல்காண், மந்திரம், இரணியன் வதை, விபீடணன் அடைக்கலம், இலங்கை கேள்வி, வருணனை வழிவேண்டல், சேதுபந்தனம், ஒற்றுக் கேள்வி, இலங்கை காண், இராவணன் தானைகாண், மகுடபங்கம், அணிவகுப்பு, அங்கதன் தூது, முதற் போர், கும்பகருணன் வதை, மாயா சனகன், அதிகாயன் வதை, நாக பாசம், படைத்தலைவர் வதை, மகரக்கண்ணன்வதை, பிரமாத்திரம், பிராட்டி களம்காண், மருத்துமலை, களியாட்டு, மாயாசினை, நிரும்பலை, இந்திரசித்துவதை, இராவணன்சோகம், படைக்காட்சி, மூலபலவதை, வேலேற்றல், வானவர் களம் காணல், இராவணன் களம் காணல், தேரேறு, இராவணன்வதை, மீட்சி, திருமுடிசூட்டு, விடை கொடுத்தல்,

என முப்பத்தெட்டுப் படலங்கள் ஆறாவது காண்டத்திலும் அமைந்திருக்கின்றன. இவ்வாறு நூற்றுப்பதினான்கு சிறு பிரிவுகளும், ஆறு பெரும் பிரிவுகளுக்குள் அடங்கப் பதினாயிரத்து ஐந்துநூற்று அறுபது (10560) கவிகள் நிறைந்து அவ் அமுதமெனச் சுவைகள் சுரந்து இந்நூல் இனிது விளைந்திருக்கின்றது. இக்காவிய விளைவால் இப் பூவியல் தேவியலாயது.

இங்ஙனம் ஆறு காண்டங்களாக இராமச்சரித்ததைவகுத்துக் கொண்டு கம்பர் தமது பாரகாவியத்தைப் பாடி யிருக்கிறார். மேலே மிகவும் சுருக்கமாகத் தொகுத்துக் காட்டியுள்ள கதைக் குறிப்புக்களைக் கருத்தில் வைத்துக்கொண்டால் இவரது காவிய உலகத்தில் ஆவிகொண்டு உலாவுகின்ற அற்புத உருவங்களின் விற்பன நிலைகளையும், வியத்தகு செயல்களையும் தெளிவாகப் பார்த்து மகிழ்தற்கு மிகவும் இதமாயிருக்கும்.

பழமையும், எளிமையும், அருமையும், புதுமைபுமுடைய இந்த இனிய கதை கம்பருடைய கவிகளில் வரும்பொழுது எல்லாருடைய உள்ளங்களையும் கவர்ந்து உணர்வொளிவிசி உயர் பேரமீர்தமாய் இன்பம் புரிந்தருள்கின்றது. அந்த இன்ப விளைவுகளை இனிமேல் காவியத்துள் காண்போம்.

இது வரை வந்துள்ளன இந்நூலுக்குப் பதிகம் ஆகிய ஒரு முன்னுரை யாகும். இனிமேல் ஸ்ரீராவது நூல்.

முதல் அதிகாரம்

கடவுள் வாழ்த்து

—o—o—o—

காவியம் பாடப் புகுந்த கம்பர் முதலில் கடவுளை நினைந்து துதித்திருக்கின்றார். இந்த நாட்டு இலக்கியங்கள் எல்லாம் தெய்வ சிந்தனையைத் தலைப்பெய்தே வந்திருக்கின்றன. நூலறிவுக்குப் பயன் வாலறிவனைத் தொழுவதே என்பது மேலோர் துணிபு. பல்வேறு வகைப்பட்ட நூல்களை யெல்லாம் ஒருங்கே ப்பின்று அருங்கேள்விகள் வாய்ந்து பெரும்புலமை யடைந்திருந்தாலும் “கற்றது கைம்மண் அளவு; கல்லாது உலகு அளவு” என்ற படி சிலவே தெரியும் சிற்றறிவையே எவரும் பெற்றிருக்கமுடியும்; ஆதலால் இயல்பாகவே எல்லாம் அறிந்து, எங்கும் நிறைந்து, என்முள்ள முற்றறிவுடைய பரம்பொருளைத் தாம் கற்ற அறிவு பயன்படும்படி யாண்டும் அவர் கருதித் துதிப்பாராயினர்.

வேறு நாட்டு நூல்களின் முகப்பில் இவ்வாறு பெரும்பாலும் தெய்வத்துதி செய்யப்பெறவில்லை; இந்நாட்டு நூல்கள்

தாம் வழுவாது செய்து வந்துள்ளன. இவ்வரவும் பண்டைக் காலத்தில் மிகவும் அருகியே யிருந்தது; பிற்காலத்தே தான் பெருகி வரலாயது.

இதனால் இந் நிலத்தவர் தமக்கு மேலாக ஒரு தலைமைப் பொருள் உண்டு என்பதைப் பலவிதத்திலும் பண்டிருந்தே கண்டு தெளிந்து நாளிலும் பாலிலும் நயந்து கொண்டு பின்பு பணிந்து வந்துள்ளமை புலனாம். கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒன்றை இருப்பதாக நினைந்துகொண்டு அடிமை மனப்பான் மையுடன் அதனை ஏன் உயர்வாக வணங்கி வரவேண்டும்? என்று இக்காலத்தில் சிலர் பிணங்கி வருகின்றார். அவரது பிணக்கு குணக்கேடுடையதாய்க் கொடும் பழிதூற்றிக் குருடுபட்டுழல்கின்றது. கண்ணுக்கு நேரே தெரியாத எதையும் நம்பக்கூடாது என்பது அறிவுடைமையாகாது. கண் உருவப் பொருளை மட்டும் காணும்; அருவநிலையில் உள்ளதை அறிய மாட்டாது. காற்று கண்ணுக்குப் புலப்படுவ தில்லை; ஆயினும் மாம் கொடி செடி முதலியன அசைவன கண்டு காற்று ஒன்று உண்டு என்று கருதுகின்றோம். புகையால் நெருப்பு இருத்தலையும், மணத்தால் மலர் உள்ளதையும் நம் உள்ளத்தே குறிப்பாக யூகித்துக்கொள்ளுகின்றோம். அவ்வாறே உலக நிகழ்ச்சிகளைக்கண்டு இவற்றிற்கெல்லாம் ஒரு தலைமைப் பொருள் உரிமையாக உண்டு என்று உணர்வுடை மாந்தர் உறுதி செய்திருக்கின்றார்.

“ உடலின் தொழிலால் உயிருண்மை யுணர்வாய்,
நாற்றம் நுகர்ந்து நறுமலர் காண்பாய்,
ஆற்றும் அசைவால் காற்றினை அறிவாய்,
பொங்குதி யுண்மை புகையால் தெரிவாய்,
பிள்ளையைக் கண்டு பெற்றோர் உண்டென
உள்ளம் துணிந்தே உறுதிமிக் கொள்வாய்,
கண்ட மட்கலம் காணாக் குலாலனை
உண்டெனக் காட்ட, உணர்வுகொண் டுறுவாய்,

அதுபோல்

உலக இயக்கம் ஒருமுதல் உண்மையை
நலனுற வுணர்ந்தும் நயம்நீ தெளிந்து
பலபல பிதற்றும் பழிநிலை யொழிந்து
நெறிமுறை ஒழுகி நிலைபே றடைக.”

எனவரும் இதனால் இறைநிலைமையை இனிது நினைவுறலாகும்.

உலகில் காணப்படும் பொருள்க ளெல்லாம் பிறத்தலும் இருத்தலும் அழித்தலும் ஆகிய நிலைகளில் யாண்டும் நிலைத்து வருகின்றன. இந்நிலைகளுக்கெல்லாம் நிலையமான ஒரு மூலமுதல் காலநிலை கடந்து, வாலறிவமைந்து சால்புடன் நிலவி நிற்கவேண்டும் அன்றோ? அந்நிலைமையைப் பலவகையிலும் ஆராய்ந்துதலைமை யறிவாளர்கள் பழமையாகவே பதிவுசெய்துள்ளார்.

அப்பழமையின் கிழமை தழுவி உணர்வொளி திகழக் கம்பர் உளமலி யன்புடன் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்திருக்கின்றார். அவர் செய்யுள்வடிவில் செய்துள்ளபடியை அடியில் காண்க.

கடவுள் வாழ்த்து

உலகம் யாவையும் தாழுள வாக்கலும்
நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அலகி லாவினை யாட்டுடை யாரவர்
தலைவர் அன்னவர்க் கேசுர ணங்களே.

(1)

சிலன் திருமால் பிரமம் என ஒரு பெயரையும் குறியாது உலகநிலையை முன்னிட்டுக் கடவுள் நிலையைக் கம்பர் இவ்வாறு காட்டியிருக்கிறார். உலகில் காணப்படுகின்ற எல்லாப் பொருள்களும் புதிதாகத் தோன்றுதலும், சில காலம் இருத்தலும், பின்பு அறவே அழித்தலும் ஆகிய இம்மூன்று நிலைகளிலேயே யாண்டும் என்றும் அமர்ந்து வருகின்றன. முறைப்பட்டு வருகின்ற இத்தொழில்கள் தாமாகவே தனித்து இயங்கமாட்டா ஆதலால் இவற்றை இயக்குதற்கு ஒரு முதல்வன் உண்டு என்று கண்டு அத்தலைமைப் பொருளின் நிலைமை தோன்ற வாழ்த்திய படியிது.

நிலைபெறுத்தல் = பாதுகாத்தல். ஆக்கல், நிலைபெறுத்தல், நீக்கல் என்பன படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் எனவரும். இவற்றை வடமொழியாளர் சிருட்டி திதி சங்காரம் என்பர். இம்முத்தொழில்களும் ஒருகலைவனாலேயே செய்யப்படுகின்றன. ஆயினும் வினைநிலையில் வெவ்வேறு பெயர் பெறுகின்றன. படைக்கும் பான்மையில் பிரமன் எனவும், காக்கும்பொழுது திருமால் எனவும், அழிக்கும் அமைதியில் அரண் எனவும் வரன் முறையே பெயர்கள் வருகின்றன. இம்மூவரையும் மும்மூர்த்திகள் என

பர். தொழில் அளவில் இவ்வாறு பிளவுபட்டிருப்பினும் இவர்க்
கெல்லாம் மூலமுதல் ஒன்றே ஆகும்.

“ மூன்று கவடாய் முனைத்தெழுந்த மூலமோ? ”

(கவர்த்தப்படலம் 42)

என்று ஆதிமூல நிலையைச் சாலவும் வியந்து கவந்தன் ஆர்வம்
கனிந்து குறித்துள்ளமையால் இக்கருத்து நன்கு தெளிவாம்.
மூன்றுகளைகளையுடைய ஒரு கனிமாம் போலப் பரம்பொருள்
மும்மூர்த்திகளாய்க் கிளைத்து மூலமுதலாய் உள்ளது என்பதாம்.

உலகு உயிர்களின் தோற்ற ஒடுக்கங்கள் அளவில்லாதன.
வாய் யாண்டும் நிலையாத் தொடர்ந்துவருதலாலும், அவற்றை
எளிதாகவும் வினோதமாகவும் இறைவன் இயக்கி நின்றலாலும்
“நீங்கலா, அலகிலா வினையாட்டு உடையார்” என்றார். அலகு =
அளவு, எல்லை. வினையாட்டு என்றது யாதொன்றையும் வருந்திச்
செய்யாமல் உல்லாசமான பொழுதுபோக்காக எல்லாவற்றை
யும் எளிது புரிந்துவரும் அவரது பேராற்றலும் பெருமிதமும்
ஒருங்கு உணர நின்றது. “*வியாத பெருமையை வினையாட்டும்
வோண்டுமோ?” என்று மீண்டும், விராதன் வாக்கில் வைத்து
நூலின் உள்ளேயும் வினையாட்டை இவர் கையாண்டிருக்கிறார்.

இந்நிலை வுலகம் போல் அண்டங்கள் பலவுள்ளன ஆதலால்
“ உலகம் யாவையும் ” என்றார். சகல சீவகோடிகளையும் அண்ட
கோடிகளையும் தமக்கு உடைமையாகக்கொண்டு என்றும் உரிமை
புடன் அவற்றை இனிது பேணிவருபவர் எவரோ அவரே தலை
வர் ; அன்னவர்க்கே நாங்கள் அடைக்கலம் என்பதாம்.

கட்புலனையுள்ள உலகுயிர்களோடு தொடர்புபடுத்திக் கட
வுள் உண்மையைத் திப்பமுறவிளக்கிக் கம்பர் இதில் உணர்த்தி
யிருக்கும் துட்பம் துனித்து நோக்கத் தக்கது. வைய நிகழ்ச்சி
களைக்கொண்டு தெய்வநிச்சயம் செய்து அதனோடு தமக்குள்ள
உரிமை நலங்களைக் காட்டி உயிர்கள் உய்ய உரைத்தபடியிது.

உலகம் ஆதிபகவணை முதலாக வுடையது என்ற வள்ளுவப்
பெருந்தகை வாக்கும் இங்கு உள்ள த்தக்கது.

* ஆரணியகாண்டம், விராதன்வதைப்படலம், 51.

“என்று நீ, அன்று நான்” என்றபடி ஆதிதொடங்கியே உலகுயிர்கள் விலகாமல் தொழிப்பட்டு நிலையாய் வருதலால் அவ்வரவுண்மையையும், அதன் வரம்பின்மையையும் உணர்த்தி வினையாட்டு நிலையை அடை மொழிகள் தெளிவாக விளக்கின்றன. நீக்கல், நீங்கலா என்பதில் “சொல் நயம் காண்க.

உலகுயிர்கட்கும் பரமனுக்கும் உள்ள நெருங்கிய பழந்தொடர்பும், நிலையுரிமையும் இதனால் ஒருங்கு உணரலாகும்.

உலக முதன்மையும், பரத்துவ நிலைமையும், உயிரின் உரிமையும் துலக்கி யாவும் உடையது என அத்தேவின் இயல்பையாவரும் அறிய இப்பாவில் இவ்வாறு உரைத்தருளினார்.

“ஆக்கம் அளவிறுதி இல்லாய்! அனைத்துலகும்
ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள் தருவாய்!”

(திருவாசகம்)

என இறைவனைக் குறித்து மாணிக்கவாசகர் அருளியுள்ளதும் இங்கு அறியத்தக்கது. இல்லாய், தருவாய்! என்னும் இம்மணிவாசகத்தில் அமைந்துள்ள பொருளமைதியை நுணுகியுணர்ந்துகொள்க.

ஆக்கல் நீக்கல் என இதில் குறித்திருப்பதைப் பின்பற்றி வில்லியாழ்வாரும் கடவுள் வாழ்த்துச் சொல்லியிருக்கிறார்.

“ஆக்கு மாறய னாமுதல் ஆக்கிய உலகம்
காக்கு மாறுசெங் கண்ணிறை கருணையங் கடலாம்
வீக்கு மாறர னாமவை வீந்தநாள் மீளப்
பூக்கு மாமுதல் எவன் அவன் பொன்னடி போற்றி”

(வில்லிபாரதம்)

என்னும் இது நம் கம்பர் வாக்கை நோக்கி வந்துள்ளமை நன்கு புலனாம். ஒரு முதலே மூன்று கிளையாய் நீண்டு நிற்கின்ற தென்பதை நூல்களில் யாண்டும் ஆன்றோர் ஆண்டு வந்திருக்கின்றார்.

உலகம் என்று தொடங்கியது அது மங்கலச் சொல்லாதல் கருதி. ஒரு நூல் செய்யப் புகுந்த கவிஞன் முதலில் மங்கல மொழியை அமைத்துப் பாடவேண்டும் என்பது மாபு. இவ்வழக்கம் சங்க காலம் தொடங்கியே வழங்கி வருகின்றது. “உலகம் உவப்ப” எனத் திருமுருகாற்றுப்படைபில் நக்கிராரும்,

“உலகம் திரியா ஒங்குயர் விழுச்சீர்” என்று மணிமேகலையில் சாத்தனாரும் முதலில் தொடங்கி யிருக்கின்றார். “உலக மூன்றும்” என்று வளையாபதியிலும் வந்துள்ளமை காண்க.

மங்கல மொழியை முதலில் அமைத்து இவ்வாறு பாடும் வழக்கம் கம்பர் காலத்திற்கு முன்பே யிருந்துள்ளமை இவற்றால் நன்கு புலனாம்.

இங்ஙனம் சோபனமுறையில் சொல்லமைந்திருப்பதை மங்கலப் பொருத்தம் என்பர். அச்சொற்கள் இன்னவை என்பன அடியில்வரும் வெண்பாவால் அறியலாகும்.

மங்கலப் பொருத்தம்

“சிரெழுத்துப் பொன்பூ திருமணிரீர் திங்கள் சொல்
கார்பரிதி யானை கடல்உலகம்—தேர்மலைமா
கங்கை நிலம்பிறவும் காண்டகைய முன்மொழிக்கு
மங்களமாம் சொல்லின் வகை.” (பாட்டியல், 3)

எனவரும் இதனால் மங்கலச் சொற்களின் தொகையும் வகையும் தெரியலாகும். இவ்வெல்லாவற்றினுள்ளும் உலகம் என்னும் சொல் தலைமையாகப் போற்றப்பட்டு வந்துள்ளது. இவ்வுண்மை பழைய நூல்களானும் இப் பெருங் காவியம் அதனைத் தலைக் கொண்டெழுந்துள்ளமையானும் இனிது புலனாம். “உலகெலாம்” என்று சேக்கிழார் தொடங்கி யுள்ளதையும் நினைந்து கொள்க.

எதையும் எதிர்பாராமல் யாதும் தடைப்படாமல் கார்மேகம் போல் கம்பர் கவிதை சொரிந்திருப்பினும், தொன்மையான இலக்கண அமைதிகளைச் செம்மையாக எதிர்நோக்கியே அரிய தொரு பேரிலக்கியமாகத் தமது காவியத்தை ஓவியப் புலவன் போல் உபிரொளி திகழ அவர் உருவமைத்திருக்கின்றார்.

ஒரு பெரிய காவியம் இன்ன நலங்களுடன் இன்னவகையில் அமைந்திருக்கவேண்டும் என முன்னோர் முடிவு செய்திருக்கின்றார். சில இயல்புகள் குறைந்தால் அதனைச் சிறு காவியம் என்பர். உரியன யாவும் உறுதியுடன் ஒருங்கே அமைந்திருந்தால் அது பெருங்காவியமாம். அதன் இலக்கணம் அடியில் வரும் சூத்திரத்தில் அறியலாகும்.

பெருங்காப்பியம்

‘பெருங்காப் பியநிலை பேசுங் காலை’

வாழ்த்து வணக்கம் வருபொருள் இவற்றினொன்று

ஏற்புடைத் தாகி முன்வர வியன்று

நாற்பொருள் பயக்கும் நடைநெறித் தாகித்

தன்னிக ரில்லாத் தலைவனை யுடைத்தாய்

மலைகடல் நாடு வளநகர் பருவம்

இருசுடர்த் தோற்றமென் றினையன புனைந்து,

நன்மணம் புணர்தல், பொன்முடி கவித்தல்,

பூம்பொழில் துகர்தல், புனல்வினை யாடல்,

தேம்பிழி மதுக்களி சிறுவரைப் பெறுதல்,

புலவியிற் புலத்தல், கலவியிற் கலத்தல், என்று

இன்னன புனைந்த நன்னடைத் தாகி

மந்திரம் தூது செலவிகல் வென்றி

சந்தியிற் றோடாந்து சருக்கம் இலம்பகம்

பரிச்சேதம் என்றும் பான்மையின் விளங்கி

நெருங்கிய சுவையும் பாவமும் விரும்பக்

கற்றோர் புனையும் பெற்றிய தென்ப.”

(தண்டியலங்காரம்)

எனவரும் இதனால் காவிய அமைதி காணலாகும்.

இருசுடர்த் தோற்றம் என்றது சூரிய சந்திரர்களுடைய உதய அத்தமன வருணைகளை. இதில் குறித்துள்ளன யாவும் ஒருங்கே அமைந்து மேலும் பல நலங்கள் மிகுந்து பெருங்காப்பிய நிலைக்கு ஓர் பேரிலக்கியமாகக் கம்பராமாயணம் விளைந்து வந்துள்ளமையை அதில் இடங்கள் தோறும் உணர்ந்துகொள்ளலாம்.

எத்துணை நலங்களும் அழகுகளும் அமைந்திருக்கவேண்டுமோ அத்தனையும் பெற்று உத்தம காவியமாய் ஒளிசெய்துள்ளதம் நூலுக்குக் கம்பர் அன்புடன் கடவுள் வணக்கம் செய்து பின்பு அவையடக்கம் கூறியிருக்கின்றார்.

அவையடக்கம் ஆவது பிறபுலவர்கள் குறைகண்டு குற்றம் கூறாமல் தன்பால் அன்புசெய்து அருள் புரியுமாறு நூல்களையும் புலவன் பணிவுடைமை தோன்ற அவர்க்கு இதமொழிகூறுதல். அவை என்பது அறிஞர்கள் கூடியிருக்கும் இடம் ஆதலால் அவர் முன் தன்னடக்கம் காட்டி நூலாசிரியன் அவரை நயமாக அடக்கி நின்றலால் இது அவையடக்கம் எனவந்தது.

“அவை யடங்கியலே அரில்தபத் தெரியின்
வல்லா கூறினும் வகுத்தனர் கொண்மினென்று
எல்லா மாந்தர்க்கும் வழிமொழிந் தன்றே.”

(தொல்காப்பியம்)

என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அவையடக்கத்தின் இயலை விதித்துள்ளார். இதில் எல்லாக் கவிஞர்க்கும் என்னுது மாந்தர்க்கு என்றது அவையிலும் அவனியிலும் உள்ள மாந்தரனைவரையும் ஒருங்கே ஓர்ந்து கொள்ள என்க.

வல்லா என்றது வல்லமையிலாதன என்றவாறு. கருதியதைத் தெளிவுறச் சொல்லமாட்டாமல் சொல்லிலும் பொருளிலும் மெல்லியனாய்ப் புல்லியன கூறினும் அவற்றையும் அளிப்பிந்து கேட்டு மேலோர் அமைதிகொள்ளுமாறு நூலோன் வழிபாடு செய்து பணிமொழி கூறுவதே அவையடக்கமாம் என்பது “வல்லா கூறினும், வழிமொழிந்தன்றே” என்பதனால் அறிய நின்றது.

உலகில் பல்வேறுபாடுகளில் பரவியுள்ள அறிஞர்களும் கவிஞர்களும் ஓரிடத்தே ஒருங்கே குழுமி நேர்முகமாய் இருப்பதாக நினைந்துகொண்டு நூல் செய்யும் புலவோர் தம் நூல் முகப்பில் அவையடக்கம் சொல்வது மரபாய் வந்தது.

அம் முறையில் கம்பர் இங்கே அவையடக்கம் கூறியிருக்கின்றார். அவரது அடக்க நிலையின் அமைதியை அடியில் பார்க்க.

அவையடக்கம்

ஓசை பெற்றுயர் பாற்கடல் உற்றொரு
பூசை முற்றவும் நக்குபு புக்கென
ஆசை பற்றி அறையலுற் றேன்மற்றிக்
காசில் கொற்றத் திராமன் கதையரோ.

(1)

என்று நூலோடு தமக்குள்ள வாசியை விளக்கி அறிஞர்களிடம் முதலில் நேசமுடன் இங்ஙனம் ஆசிரியர் வேண்டுகின்றார்.

பாற்கடல் இராம கதைக்கும், பூனை கம்பருக்கும் இதில் ஒப்பாய் வந்தன. அளவிலடலரிய பெருமை இனிமை மகிமை புனிதம் முதலிய உயர் நலங்களெல்லாம் இயல்பாக அமைந்து எவர்க்கும் இன்ப நிலையமா யிருத்தலால் இராம சரிதத்தைப் பாற்கடல் என்று குறித்தார். இதனால் அவரது நூற்கடல் நிலைமை புலனாம்.

இராமனது அறிவு சீலம் ஆண்மை வீரம் முதலிய குணகணங்களும், அவன் ஆற்றியுள்ள அரியபெரிய செயல் நலங்களும் எவ்வாறும் அளவு காண முடியாதபடி அகன்று பரந்து தனித் தனியே சிறந்து உயர்வோங்கி யுள்ளமையால் இங்ஙனம் உவமை கூற நேர்ந்தார். இராமனுடைய மகிமைகளைப் பிரமாவும் அளந்தறிய முடியாது என்பதை, * “ஆய்ந்தேற உணர் ஐய, அயற்கேயும் அறிவரிய” என்று சனக மன்னனிடம் விசுவாமித்திரர் உரைத்துள்ளமையானும் உணரலாகும்.

இராமன் புகழை அன்று முதல் இன்று வரை எங்கும் எல்லாரும் ஆசையுடன் ஆரவாரமாய்ப் புகழ்ந்து போற்றி வருகின்றார்கள் ஆதலால் ஓசை பெற்று என்றார்.

உயர் என்றது மேலும் மேலும் கிளர்ந்து வளர்தலை. சிலருடைய புகழ் அவர் உள்ளபொழுது தோன்றி, அவர் ஒழிய அதுவும் உடனெழியும். சிலருடையது சிறிது நின்று பின்பு உருவற அழியும். இன்னும் சிலருடையது ஒருவாறு நீண்டு நிற்பினும் எல்லாரும் உரிமையுடன் உவந்து காணுமையால் அருகி மறைந்து அயலே அயர்ந்துபடும்.

இராமன் புகழோ உலகம் எங்கணும் நாளும் நாளும் ஒங்கி வருகின்றது. எங்கேயோ ஆயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் வட நாட்டில் பிறந்திருந்த இராமனை இந்நாடு முழுவதும் உடனமர்ந்து மகிழ்வதாக உரிமை கொண்டாடுகின்றது. அவன் திருமேனி மறைந்துபோய்ப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் ஆகின்றன; ஆகியும் எல்லாருள்ளங்களிலும் இன்றும் அவனது புகழுருவம் இடம் பெற்று இனிதமர்ந்துள்ளது. மறுபுலங்கள் எங்கணும் அவனது பெருமகிமை உரிமையோடு பேசப்படுகின்றது. குமரி முதல் இமயம் வரையு முள்ள மக்கட் பரப்பினர் அவன் பெயரைத் தத்தம் மக்களுக்கு உழுவலன்புடன் உவந்திட்டு வழி வழியே காணியாட்சியாகப் பேணி வருகின்றார். அதனைப் புனித மந்திரமாக முனிவர்களும் புகல்கின்றார். அது, கருதியனவெல்லாம் கை தருவதாக மறு புலங்களும் உறுதி செய்து வருகின்றன.

* பாலகாண்டம்? ருலமுறை கிளத்து படலம் 28.

இராமநாம மகிமை

“நன்மையும் செல்வமும் நாளும் நல்குமே ;
தின்மையும் பாவமும் சிதைந்து தேயுமே ;
சென்மமும் மரணமும் இன்றித் தீருமே ;
இம்மையே நாம என்றிரண் டெழுத்தினால்.”

என்று அவன் பெயரினை இங்ஙனம் எழுத்தெண்ணி வழுத்தி உளவு காண அளவு செய்து உளமலி யன்புடன் அனைவரும் உவந்து போற்றுகின்றார். தாரகமந்திரம் எனப் பாரகம் என்கும் அது பாராட்டப் பெறுகின்றது. ஆரியம் தமிழ் தெலுங்கு கன்னடம் ஹிந்தி முதலிய எல்லா மொழிகளிலும் இராமகதையை வரைந்து கொண்டு விழைந்து வியந்து கொண்டாடுகின்றார்.

“வடகலை தென்கலை வடுகு கன்னடம்
இடமுள பாடை யாதொன்றி னாயினும்
திடமுள ரகுசூலத் திராமன் தன்கதை
அடைவுடன் கேட்பவர் அமரர் ஆவரே.”

என்று பலசுருதியும் கூறி ஒரு சேர உலக முழுவதையும் இராம சரிதையை ஒதியுயரச் செய்கின்றார்.

“கற்பார் இராமபிரானை யல்லால் மற்றும் கற்பரோ?”

(திருவாய்மொழி 7-5)

எனப் பற்றற்ற பரம தத்துவ ஞானியான நம்மாழ்வரே பெரும் பற்றுடன் இவ்வாறு இராம சீர்த்தியைப் பாடியுள்ளார் என்றால் அப்பெருமானின் திருநாம மகிமையை ஒரு வாயால் எவர் அளந்து சொல்ல வல்லார்?

கற்ற பேரறிவிற்கு உற்ற பேயமிர்தமாய் இராமகதை ஒன்றே உரிமை எய்தியுள்ளது என்பது இதனால் உணர நின்றது.

“மூவுலகும் ஈரடியால் முறை நிரம்பா வகைமுடியத்
தாவியசே வடிசேப்பத் தம்பி யொடும் கான்போந்து
சோவரணும் போர் மடியத் தொல்லிலங்கை கட்டழித்த
சேவகன்கீர் கேளாத செவியென்ன செவியே?
திருமால்சீர் கேளாத செவியென்ன செவியே?”

(சிலப்பதிகாரம்)

என்று இளங்கோவடிகள் உளங்கனிந்து இராமனை இதில் உரைத் திருக்கும். உறுதியை ஊன்றிப் பார்க்க. கண்பெற்ற பயன் இராம கதையைக் கருதிப் படிப்பது; காதபெற்ற பயன் அவன் புகழை விழைந்து கேட்பது; என்பன மேற்குறித்த இருவர் கருத்தாலும் அறிய வந்தன. கல்வி கேள்விகளுக்கு இனிய அனுபவப் பொருளாய் இராமன் தனியமைந்துள்ளான் என அனைவரும் இவ்வாறே ஒரு முகமாய் உவந்து கூறியிருக்கின்றார்.

“கேள்வியால் செவிகள் முற்றும், தோட்டவர் உணர்வின் உண்ணும் அமுதத்தின் சுவையாய் நின்றான்.” (ஆரணிய, சுவரி 7) எனக் கம்பர் அன்பு தனிந்து இராமரைக் குறித்திருக்கும். இவ் இன்ப வாசகத்தின் துண்பொருளை சுண்டு துனித்து நோக்க வேண்டும். தோட்டல் = துளைத்தல்.

இவ் வெல்லாவற்றாலும் இராம கீர்த்தனத்தின் உயர்நிலையும், உறுதி நலனும் இனிது புலனும்.

புற வலகில் ஓர் இடத்தில் அமர்ந்து அருகே சென்று கேட்பவர்க்கு மட்டும் சிற்றொலி காட்டிக் கடல் ஒரு படியாய் ஒடுங்கிக் கிடக்கும். இராமசரிதம் வானும் வையமும் பார்த்து, மானமும் வீரமும் சரந்து, ஞானநலங்கள் நிறைந்து, அரும்புகழ் அலைகளைப் பெருந்திரளாக வீசி, என்றும் ஓயாத முழங்கி, எங்கும் பேராசுவாசமாய்ப் பெருகி நிமிர்ந்து நாளும் கிளர்ந்து வளர்ந்து வருகின்றமையால் “ஓசைபெற்று உயர் பாற்கடல்” என அது ஒத நின்றது.

இத்தகைய அரிய பெரிய கடலை ஒரு எளிய சிறிய பூனை முழுவதும் நக்கிவிடவேண்டும் என்று புக்கதுபோல நான் இராம கதையைப் பாடப்புகுந்தேன் என்று காரியத்தின் வீரியநிலையைப் பணிவுடன் இங்ஙனம் கம்பர் புலப்படுத்தி யிருக்கின்றார்.

ஒரு என்றதில் தனிமையோடு புதுமையும் தோன்றும். யாரும் செய்ய முடியாத அரியதொன்றைத் தனியே துணிவுடன் செய்யப்புகுந்த ஓர் அதிசயப் பிராணி என அதனை இகழ்வோடு துதி செய்த படியிது. சிரிப்புக் குரிய தென்பது குறிப்பு.

பூனை நிலை.

சிங்கம் யானை புலி முதலிய விலங்கினங்கள் ஏவற்றினும் பூனைக்குத்தான் பாலில் அதிகப் பிரியம்; அது போல் அரசர் முனிவர் முதலிய மனிதர் எவரினும் இராம கதையில் கம்பருக்கு மிகவும் ஆசை என்பதை ஓசை படாமல் அதி விநயமாக உள்ளுற இதில் வைத்திருக்கும் நயத்தை உய்த்துணர்ந்து கொள்க. பூனை பாலைக் கண்டவுடனே வேறென்றையும் காணாமல் விரைந்து புகுந்து கண்ணை மூடிக்கொண்டு விலா வெடிப் பதும் தெரியாமல் முழுதும் குடித்துவிட்டுச் சட்டியில் ஒரு துளியும் ஒட்டியிருக்க வொட்டாமல் முற்றவும் நக்கி விடும் ஆதலால் அதன் இயல்பும் செயலும் தெரிய நக்க என்றார். நக்குபு = நக்க. செய என்னும் எச்சம் செய்யு என்னும் வாய்பாட்டில் வந்தது. நக்கமுன், நக்குற, நக்கிட என ஏதாவது ஒன்று கூறினும் பாட்டு நன்கு இசைந்து விடும். அங்ஙனம் யாதும் கூறுது நக்குபு என்றது என்னை? எனின், செய்யு என்னும் அவ்வினை யெச்சம் இறந்தகாலம் குறித்துவரும் ஆதலால் விரைந்து தொழில் செய்ய நின்ற அதன் நிலைமையை அவ்வாய்பாட்டால் இவ்வண்ணம் செவ்வி தெரிய உணர்த்தினார் என்க.

நக்கி நகிழ நயந்து புகுந்த தென்பதாம். இவர் வாய் வைத்த பின்னர் இராம சரிதையில் வேறு எவரும் வாய் வைக்க இடமில்லை என்பதும் திடமாக இதனுடனுணர நின்றது.

பூனை என இந்நாளில் வழங்கி வருவதுபோல் பண்டைக் காலத்தில் இப்பேர் வழக்கத்தில் இல்லை என்று தெரிகின்றது. யாண்டும் பூசை என்றே பயின்று வந்துள்ளது. விலங்கினங்களுக்குப் பெயர் குறித்துள்ள பழைய பிங்கலத்தை நிகண்டிலும் பூனைப்பேர் காணோம்.

“வெருகு மண்டலி இற்புலி விலாளம்

பவனம் ஓதி மார்ச்சாலம் பாக்கன்

பூசை அலவன் விடருகம் பூனா.” (பிங்கலத்தை)

என வந்துள்ள இப் பன்னிரண்டு பெயரிலும் பூனை மொழி இல்லை. ஆகவே பிற்காலத்தே தான் பூனை என்னும் சொல் வழங்க நேர்ந்ததென்பது புலனாம். பூனா என்னும் சொல் பெருவழக்காயிருந்துள்ளமை இச் சூக்திரத்தால் அறிய நின்றது.

இங்கே பூசை என்று கம்பர் குறித்தது ஆண் பூனையை.

“குரங்கின் ஏற்றினைக் கடுவன் என்றலும்,
மரம்பயில் கூகையைக் கோட்டான் என்றலும்,
செவ்வாய்க் கிளியைத் தத்தை என்றலும்,
வெவ்வாய் வெருகினைப் பூசை என்றலும்”

(தொல்காப்பியம், மரபியல்)

எனவரும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் பூசை நிலைமை புலனும். அரியது செய்ய நேர்ந்த ஆண்மை தோன்றப் பூசை இங்கு மேன்மையோடு மேவி வர நேர்ந்தது. கம்பர் இங்கே பூசை என்று உவமை நிலையில் அடக்கமாக உரைத்துநின்றது பின்பு அவர்க்கே பெருமையாக அது குறிக்க வந்தது.

பூனை இல்லாத இடத்தே கிளிகள் ஆரவாரமாய்ப் பேசும்; அதுவரின் அவையாவும் வாயடங்கிவிடும். அதுபோல் கம்பரைக் காணாத பொழுது தான் மற்றவர்கள் பாவலர், நாவலர், பண்டிதர் எனப் பெருமை பாராட்டிக் கண்டபடி கரைந்து நிமிர்வர்; அவரைக் காணின் யாவரும் நசுணி வாயடங்கி ஒடுங்கி நிற்பர் என அக்காலத்தில் இவரைப்பற்றித் தக்கார் பேச லாயினர்.

“காணாமல் வேணதெல்லாம் கத்தலாம்; கற்றோர்முன்
கோணாமல் வாய்திறக்கக் கூடாதே—நாணாமல்
பேச்சுப்பேசு சென்னும் பெரும்பூனை வந்ததக்கால்
கிச்சுக் கீசு சென்னும் கிளி.”

என்னும் ஓளவை வாக்காலும் மேற்குறித்த உண்மை அறிய லாகும். தமக்கு இராம கதைமேல் உள்ள ஆவல் பாலோடு பூனைக்கு உள்ள படி என்று படியெடுத்துக் காட்டித் தம் உள்ள நிலையை உள்ளபடி புணர்த்தி உரை நயங்களை இவ்வாறு கம்பர் விநயமாக உய்த்துணர வைத்திருக்கின்றார்.

அன்பு என்னது ஆசை பற்றி என்றது முன்பு குறித்த பேராசை நிலையைப் பாருல கெல்லாம் நேரே தெரிய என்க.

இராம கதையின் பெருமை எங்கே! எனது மதியின் சிறுமை எங்கே! என்று சீர்தூக்கி ஒரு சிறிதும் கவனியாமல் வெகு துரிதமாய்ப் புகுந்ததற்குக் காரணம் பேராசையே யாம்;

ஆகவே “ஆசை வெட்கம் அறியாது” என்றபடி பக்கம் ஒன்றும் பாராமல் படு துணிவோடு பாடப் புகுக்கேள் என்பதாம். யாதும் யோசனையின்றி ஆசை வயத்தையச் செய்த இதில் மதிமான்கள் மாசுகரணலாகா தென்று நேசமொழி கூறிக் கம்பர் இங்ஙனம் அவையடக்கம் செய்தார் என்க.

ஆசை மீறி என்னாது பற்றி என்றது தனக்குப் பெரும் பற்றுக் கோடாய்க் காரியசித்திக்குக் கைந்தந்து நின்ற அதன் உறவுறுதியை உரிமையுடன் உள்ளுற உணர்ந்து என்க.

கொற்றத்து இராமன் என்றது அவனது வீரமேன்மையையும் வெற்றி நிலையையும் வியந்து. காசு இல் என்றது அவ் வீர மூர்த்தியின் மாசற்ற மாட்சியை நினைந்து. காசு=குற்றம். சில ருடைய வெற்றி மாசடையதாயிருக்கும்; இவனுடையது எவ் வகையிலும் எங்கும் குற்றமற்றுள்ள தென்பதாம்.

வஞ்சம் புரிந்து வன்பகை வெல்லாமல் யாண்டு நேர்மை யுடனின்றி இவ் ஆண்டகை அமராடியுள்ளார்; தனக்குக் கொடிய பகைவனுயிருந்தும் முதல் நாள் போரில் இராவணன் சேனை முழுவதையும் இழந்து தியங்கி நின்றபொழுது * “ஆனையா, இன்று போய் நாளை வா!” என்று இரங்கி விட்ட அப் பெருந் தன்மையைப் பாரெங்கும் எவரும் இன்றும் வியந்து போற்றி வருகின்றார். பேராண்மையுடைய இராமனது அவ் ஆராண் மையை உள்ளி உணருங்கால் எவர் உள்ளந்தான் உருகி உவ கையுறுதிருக்கும்? உத்தமமான சுத்த வீரர்கள் எல்லாரும் வீர தேனதை என்று பேரன்புடன் விழைந்து நாளும் மிகிழந்து போற்ற அவ்வீரமூர்த்தி யாண்டும் விளங்கி நிற்கின்றார் ஆதலால் “காசில் கொற்றத்து இராமன்” என்றார்.

அறிவு திரு அழகு முதலிய நலங்களுள் வேறொன்றையும் குறித்துக்கூறாமல் இராமனை வீரத்தால் விசேடித்தது என்னை? எனின், அவ் வீரமே கம்பர் பரகாவியம் பாட மூலகாரண மாயுள்ளமையைச் சரலவும் நினைந்தென்க. என்னே மூலம்? எனின், பின்னே காண்க.

* உயுத்தகாண்டம், முதற்போர்ப் படலம் 256.

சத்திய சீலனாய்த் தருமகுண சரிதைய் அருள்நலம் கனிந் திருந்தாலும் போரில் யாரும் நேரில்லா உயர்குல வீரனாய் இராமன் ஒளிபெற முள்ளான். அப்பேறே வீரராமன், விசய ராகவன், கோதண்டபாணி, கொற்றக்குரிசில், வெற்றிவேந்தன் என இன்னவகை வீரப்பேருடன் அத்தீரனை நேரே விளக்கி நிற்கின்றது. அவ்வீர நிலைமையினையே தலைமையாக இந் தூல் வியந்து பாராட்டியுள்ளது. அவ் வுண்மையை உள்ளுற எங்கும் உணரலாகும். அவ் வீரமே இப் பார காவியத்திற்கு ஆருயிராகும்.

கொடை சீலம் நியாயம் முதலிய குணகணங்கள் பல வற்றும் வீரமே இராமனை விண்ணும் மண்ணும் தெரியக், கண்ணும் கருத்துமாய், எண்ணிலும் எழுத்திலும் விளக்கி யுள்ளது.

ஏதிலன் கவர்ந்து போன சீதையைச் சிறை மீட்டி இராமனது குலமானத்தையும் குடிப்பிறப்பையும் அவதாரத்தையும் நவமாகப் பாதுகாத்தருளியது அவனது வில் வீரம் ஒன்றே யும். என்னை? சிறைப்பட்டிருந்த சீதையை அவன் குலம் புகுந்து மீட்டிவரவில்லை; அழகு வந்து அழைத்துப் போகவில்லை; குணம் போய்க் கொண்டு வரவில்லை; செல்வம் சென்று மீட்கவில்லை; கல்வி போய்க் கவரவில்லை; கொடைமுகந்து கொணரவில்லை; அன்பு அடக்கம் அருள் அமைதி முறை நிறை வாய்மை தூய்மை முதலிய வேறு எதுவும் அந்த மீட்சியைச் செய்யவில்லை; வீரமே அதைச் செய்து மேன்மை மிகத் தந்தது என்க.

அந்த அரிய போர் வீரம் இராமனிடம் இல்லையாயின் இராவணனை வெல்ல முடியாது; அது முடியாவழிச் சீதை மீளாள்; அவள் மீளாளாயின், மனைவியை யிழந்து மறுகி யழிந்தான் எனப் பழி பல பட்டு இராமன் இனிவுற நேரும்; அவ் வாகுறு யாதும் இழிவுறாவகை பாதுகாத்துத் தீது தீர்த்து ஊழியும் தேயாத உயர் புகழாளனாக இராமனை ஒளிசெய்து வைத்தது வீரமேயாம். ஆகவே அதுவே தம் பாரகாவியத்திற்குப் பேராதரவாயுள்ளமையான் அதனை நன்றியறிவுடன் நயந்து கொண்டு காசில் கொற்றம் என்று முந்துற வீரவணக்கம் புரிந்து, காசினி இன்புற இங்ஙனம் கம்பர் காவியம் செய்தருளினார் என்க.

அரியதைச் சிறியேன் ஆசையால் செய்கின்றேன் பெரியோர் பொறுத்தருளவேண்டும் என்றதனால் இது அவையடக்கம் ஆயது. இத்துடன் அமையாமல் மேலும் சில சொல்லுகின்றார்.

நொய்தின் நொய்ய சொல் நூற்குலுற்றேன் எனை
வைத வைவின் மராமரம் ஏழ்துளை
எய்த எய்தவற்கு எய்திய மாக்கதை
செய்த செய்தவன் சொல்லின்ற தேயத்தே. (2)

வையம் என்னை இகழவும் மாசெனக்கு
எய்தவும் இதியம்புவ தியா தெனின்
பொய்யில் கேள்விப் புலமையி னோர்புகல்
தெய்வ மாக்கவி மாட்சி தெரிக்கவே. (3)

துறை யடுத்த விருத்தத் தொகைக் கவிக்கு
உறை யடுத்த செவிகளுக்கு ஓதில், யாழ்
நறை யடுத்த அசுணநன் மாச்செவிப்
பறை யடித்தது போலும் என்பாவரோ ! (4)

முத்தமிழ்த் துறை யின்முறை போகிய
உத்த மக்கவி கட்டுகொன் றுணர்த்துவன்
பித்தர் சொன்னவும், பேதைவர் சொன்னவும்,
பத்தர் சொன்னவும், பன்னப் பெறுபவோ ? (5)

அறையும் ஆடரங்கும் மடப் பிள்ளைகள்
தறையில் கீறிடில் தச்சரும் காய்வரோ ?
இறையும் ஞானம் இலாத என் புன்கவி
முறையின் நூலுணர்ந் தாரும் முனிவரோ ? (6)

இந்த ஆறுபாடல்களையும் அவையடக்கமாகக் கூறியிருக்கின்றார். இக்கவிகளைக் கவனமாக மனனஞ்செய்துகொண்டு கம்பருடைய மனநிலைகளை நினைவுற வேண்டும். ஒரே பாணத்தால் ஏழு மராமரங்களும் ஒருங்கே துளை எய்தும்படி எய்த மகாவீரனை இராமனுக்கு உரிய கதையை அரியமாதவரான வான்மீகி முனிவர் முன்னரே பாடியிருக்கிறார்; இருந்தும் நானும் பாடப்புகுந்தேன்; இது என்னையே நான்வைதுகொண்டது போலாம். ஏன் என்றால், எனது பாடலின் சிறுமையைப் பார்த்துவிட்டு “அரிய முனிவர்தாம் அருமையாகப் பாடியிருக்கிறாரே! இந்தக் கம்பன் ஏன் வம்பாக இடையேவந்து இப்படி உளறியிருக்கிறான்?” என்று உலகம் என்னை வையத்தான் செய்யும் என்று முன்னுறக் குறித்தார்.

அவ்வாறு உலகம் வையும் என்று உமக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தும், நீர் ஏன் நாவடங்கி நில்லாமல் இது செய்யப்புகுந்தீர்! இது உமக்கு மாசு அல்லவா? என்று எதிரே நின்று சிலர் கேட்க அதற்கு விடை கூறுவதுபோல் அடுத்த கவியைச் செய்திருக்கிறார்.

விலைவரம்பில்லாத ஆணிமுத்துக்களின் எதிரே புலையான நீர் முத்துக்களை நேர்வைத்தால் தலைமையான அவற்றின் இனிய நிலைமைதனியே மிகவும் துலங்கித் தோன்றுதல்போல் எனது புல்லிய கவிகளால் நல்லோருடைய கவிகளின் பெருமை எல்லோருடைய கண்களுக்கும் நன்கு புலனும் ஆதலால் அவற்றைப்புலப்படுத்தி உலகத்தை நலப்படுத்தவே எனக்குவரும் பழியிழிவுகளை யும் பொருட்படுத்தாமல் இதில் தலைப்பட்டேன் என்பதாம்.

பிறர்மாட்சி தெளிவாகத் தெரியவே காட்சிக் கழிப்புக்குக் கால் வைத்தது போல் நான் நூல்வைத்தேன் என இவர் மேல் வைத்துள்ள துட்பம் நுனித்து நோக்குக.

தான் இழிதுயர் உறினும் பிறர் உயர் இன்பம் அடைய வேண்டும் என்னும் உயர்ந்த குறிக்கோள் இப்பெருந்தகையிடம் உறைந்துள்ளமை இதனால் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

தம் கவியால் பிறர்கவிகளின் மாட்சி தெளிவாக வெளியாம் என்று இவர் அளியோடு அடக்கமாக உரைத்திருப்பினும் எவர்க்கும் ஒளியான ஓர் உண்மை இதில் ஒளியாது அடங்கியுள்ளமை யுணரலாகும். இவரது அரங்க மொழி உரங்கினர் கின்றது.

அடுத்த நான்காவது பாடலில் எனது கவி நல்லோர் செவிக்கு இன்பம் பயவாதே என்று இரங்குகின்றார்.

இதுவரை அருமைக்கவிகளைக் கேட்டுமகிழ்ந்துள்ள அறிஞர் செவிகளில் என் சிறுமைப்பாடல்கள் படிந் மிகவும் அவமாயிருக்குமே என்று ஓர் உவமையோடு உரைக்கின்றார்.

இனிய யாழ் இசையைக் கேட்டுமகிழ்ந்த அசுணமா கொடிய பறை ஒலியைக் கேட்டவுடன் எப்படி உயிர் துடித்தயருமோ அப்படியிருக்கும் ரசிகர்களுக்கு என்பாட்டு என இப்படிக்கூறியிருக்கின்றார்! தமது கவிகளைச் சுவைத்து மகிழ்கின்ற நுண்மாண் நுழைபுலமுடைய மதிமாண்கள் இக்கவியைக்கண்டு எதிர்மறையாகப்

பொருள் கொண்டு நகைத்து வருவரே என்பதைக் கம்பர் அவர் காலத்திலேயே கண்டிருப்பார் ஆயினும் காணாதன காணும்படி அவையடக்கமாக இவ்வாறு காட்டியிருக்கின்றார்.

அசுணமா என்பது ஓர் அற்புதப் பிராணி. இக்காலத்தில் அதனை யாண்டும் காண்டல் அரிது. பண்டைக்காலத்தில் இந்நாட்டில் இருந்துள்ளது. புகைபோன்ற உருவநலம் வாய்ந்தது. சிறிது செம்மை கலந்த வெண்மை நிறமுடையது. அது விலங்கினத்தைச் சார்ந்ததா? பறவையினத்தைச் சேர்ந்ததா? என்பது இன்னும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. பிங்கலமுனிவர்மட்டும் அதனைப் பறவை என்று குறித்திருக்கின்றார்.

“அசுணமா இசையறி பறவை கேகயப்புள்” (பிங்கலத்தை) கேகயப்புள் என்று அதற்கு ஒரு பெயருண்டு என்பது இதனால் தெரிய வருகின்றது. விலங்கு போலக் குட்டி ஈனும் இயல்பும், பறவைபோல் தாவிப் பறக்கும் தன்மையும் அதற்கு உண்டு என்பர். சிறிய கலைமானளவு பருமனுடையது. அறிவறிந்த மக்கட்பிறையினும் மிக்க ஓர் சிறப்பு அவ்விலங்குப்பிறையின்கண் இயல்பாக அமைந்துள்ளது. இசையினை உணர்வதில் அது மிகவும் தலை சிறந்தது. கதைச் சுவை எவரையும் எவற்றையும் எளிதாக வசப்படுத்து மாயினும் இதனை மிகவும் பரவசப் படுத்தி யுள்ளது.

இத்தகைய இசையுணர் விலங்கு வேறு எந்த நாட்டிலும் இருக்கிறதாகவோ, அல்லது இருந்ததாகவோ, மறுபுல நூல்களில் இது வரையும் தெரியக் காணோம். இந்த நாட்டில் மட்டும் முந்தையில் இருந்துள்ள இதனிடம் இசையுணர் விர்தை தனியே இசைந்திருந்தமையால் இது இசையறிமா என வந்தது. “குறிஞ்சி நிலத்துக்கு உரியதாய் மலைகளில் மட்டும் இது வதிந்திருக்கும். “குன்றுறை யசுணம்” எனத் தொல்காப்பியத்தில் வந்துள்ளமை அறிக. மெல்லிய இனிய ஒசையைக் கேட்டு உள்ளம் உருகும் இயல்பினையுடைய இது வல்லோசையைக் கேட்கப்பொறுது. இடியொலி முரசொலி முதலியன தனியே நிகழின் செவி கொடாது தலைகவிழ்ந்து இது வெறுத்திருக்கும். இனிய இசையைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் சமையம் ஏககாலத்தில் வல்லோசை வந்து விழின் உடனே மாண்டுபோம். என்னே வியப்பு! எவ்வளவோ

நன ஓசைகளையும் இழி மொழிகளையும் கேட்டு மானமின்றி மனிதர் பவர் தலை நிமிர்ந்து திரிகின்றாரே ! இதன் நிலையினை அறியும் பொழுது அவர் நிலை வந்து நெஞ்சை வருத்துகின்றது. சுவை நலம் கனிந்த இது, சுவைகெட்ட மனிதனைவிட எவ்வளவு உயர்ந்துள்ளது ! வண்டுகள் முரலினும் செவிகுளிர்த்து இது கண்டு மகிழும். பண்டை நூல்கள் பலவும் இதன் இயல்பினைப் பரிந்து கூறியுள்ளன. சில இங்கே தெரிந்து கொள்வோம்.

“ இன்னளிக்குரல் கேட்ட அகணமா ” (சீவகசிந்தாமணி)

“ இசைகொள் சீறியாள் இன்னிசை கேட்ட
அகண நன்மா அந்நிலைக் கண்ணே
பறையொலி கேட்டுத்தன் படிமறந் ததுபோல் ”
(பெருங்கதை)

“ இசைகேட்ட அகணமாத் தாழ்ச்சிபோல் ”
(மேருமந்தர புராணம்)

“ மாதர் வண்டின் நயம்வரும் தீங்குரல்
மணநாறு சிலம்பின் அகணம் ஓர்க்கும். ” (நற்றிணை)

“ யாழ்செத், திருங்கல் விடரனை அகணம் ஓர்க்கும் ” (அகம்)

“ குலவுகாற் கோவலர் கொன்றைத் தீங்குழல்
உலவுநீள் அகணமா உறங்கும் என்பவே ” (குளாமணி)

“ திவ்வியாழ் அரமகளிர் தடவந்த ஒலி
கேளாச் செம்மாந்துள்ள
நவையின்மணிக் குடுமிதொறும் அகணமுறை
புட்பகமாம் னனிவான்குன்றும் ” (இலிங்க புராணம்)

“ முரசொலி கேட்ட அகணமென்புள்ளின்
மூச்சவிந் தொருவழி தேறி. ” (கூர்மபுராணம்)

“ ஏற்றதோர் இசையினாலே இறக்குமால் அகணம். ”
(பாகவதம்)

“ ஏழிசைக்குளம் உருகிமெய் புளகெழ
இறைகொளும் அகணங்கள்
தாழழற்கடர் சுடச்சுட னொடித்தொட
சடுல ஓசையின் மாய்த்து. ” (வில்லிபாரதம்)

“பேரிகை முழக்கிய பிறங்கும் ஓசையால்
ஆரிட நுழந்துவீழ் அகண மாவென” (விநாயகபுராணம்)

“வசைபடு மன்னவன் வாய்மை யாலறை
விசிமுழ வொலி செவி வெதும்பக் கேட்டலும்
இசைபடு மன்னவற் கிரங்கி னாரெலாம்
அகணமென்புள்ளென அலமந்தேங்கினார்.” (நைடதம்)

“குழலிசைகேட் டருகணையும் அகணம் என”
(காஞ்சிப்புராணம்)

“மறையிற்றன் யாழ்கேட்ட மாண அருளாது
அறைகொன்று மற்றதன் ஆருயிர் எஞ்சப்
பறையறைந் தாங்கொருவன் நீத்தான்” (கலித்தொகை)

“பறைபட வாழா அகணமா” (நான்மணிக்கடிகை)

அசணமாவின் இயல்பினைக் குறித்துவந்துள்ள இவற்றால் அதன் நிலைமையும் நீர்மையும் நேரே தெரியலாகும். மேலே வந்துள்ள கவிகளை இனம் கண்டு இடங்கள் தோறும் தொடர்ந்து பொருளறிந்து கொள்க. அவை யாவும் அசணத்தின் சுவையுணர்வினை ஒருமுகமாயுணர்த்தியுள்ளமையால் அதன் உயிரியல்பு உணர நின்றது. கம்பர் பாயிரத்தில் கூறியதோடு நூலினுள்ளும் அசணத்தைப்பற்றி மேலும் சில கூறியிருக்கினார். அடியில் வருவன காண்க.

“நினைந்த போதினும் அமிர்தொக்கும் நேரிழை! நிறைதேன்
வனைந்த வேங்கையில் கோங்கினில் வயின்றொறும் தொடுத்துக்
குனிந்த ஊசலில் கொடிச்சியர் எடுத்தவின் குறிஞ்சிக்
கனிந்த பாடல்கேட்டு அகணமா வருவன காணும்!”

(சித்திரகூடம் 24)

இது சீதையிடம் இராமர் சித்திரகூட மலை வளத்தைக் காட்டி வரும்பொழுது கூறியது. நேரிழை! என்று வாய் குளிர நேரே அழைத்து அங்குள்ள நிகழ்ச்சிகளைத் தமது அருமை மனைவிக்கு இவர் உரிமையுடன் விளக்கியிருக்கும் இக்காட்சியை இக்காலத்தில் குற்றாலம் கொடைக்கானல் நீலகிரிகளில் கோடைக்கு ஒதுங்கிக் குளிர் துகர்ந்துவரும் காதலர் காதலிகளிடம் ஆதரவோடு போதனை கனிந்து ஏதாவது காணமுடியுமா? காணாத இன்ப நலங்களை யெல்லாம் அன்பு நலங்களியற் கம்பன் கலை நிலை யிலே கண்டு மகிழ்கின்றோம்.

அமிர்தம் உண்ண இனிக்கும், சீதை எண்ண இனிக்கின்றாள் என்னும் அவ் அநுபவம் “நனைந்த போதினும் அமிர்தொக்கும்” என்று அவர் வாக்கில் கனிந்து வந்தது. உண்டவுடன், கண்டவுடன் இன்பம் தருவதினும், உண்ணாமல் காணாமல் எண்ணிய அளவிலேயே இன்பம் தருந் பொருள் பெரிதும் சிறந்தது ஆதலால் உம்மை அச்சிறப்புணர்த்தி நின்றது.

வேங்கை கோங்கு என்னும் ஓங்கிய மரங்களில் தூங்கிய ஊஞ்சல்களில் பாங்கியர் புடைகுழக் குறக்குல மடந்தையர் சிறப்புற அமர்ந்து ஆடுவர்; அங்கனம் ஆடுங்கால் அவர் குறிஞ்சி என்னும் பண்ணில் தாம் விரும்பிய பாடல்களைப் பாடுவர்; இனிமையான அக்குறிஞ்சிப் பாடலின் கீதச் சுவையில் ஈடுபட்டு விரைந்தெழுந்து அசுணமாக்கள் விழைந்துவரும்; அவ்வாறு வருவதை வனவாசியாய் வந்துள்ள இராமர் சித்திரகூட மலையில் விசித்திரமாகக் கண்டு சித்தம் மகிழ்ந்து தமது உத்தம பத்தினியிடம் இவ்வாறு உரிமையுடன் உரைத்தார் என இக் கவி உணர்த்தியிருக்கும் அருமையை ஆய்ந்து பார்க்க.

“வாம மேகலை வானர மங்கையர்
காமப் பூசற் களியிசைக் கள்ளினால்
தூம மேனி அசுணம் துயில்வுறும்
ஏமகூடம் எனுமலை எய்துவீர்.” (கிட்கிர், நாட., 14)

அசுணமா புகைபோன்ற மேனி யுடையது; ஏமகூட மலையில் மிகவும் இருப்பது; அங்கே அரம்பையர்கள் தம் காதலர்களோடு கனித்தமர்வர்; காதல் நலம் கனிந்த அவரது இனிய பாடல்களால் அசுணம் மகிழ்ந்து ஆயர்ந்து உறங்கும் என்பன இதனால் அறிய நின்றன. இசைக்கள் என்றது களிப்பூட்டல் கருதி.

மலையில் வசிப்பது; இசையில் காதல் மிக வுடையது என்றதனால் அசுணத்தின் இருப்பும் விருப்பும் இனிது புலனாம். இசை துகர்வின் இதன் இயல்பையும், வல்லொலி பொறு நிலையையும் கொலை வேடர் தெரிந்து கின்னரம் என்னும் கருவிகொண்டு மறைவில் நின்று இன்னோசை காட்டி இதனைவஞ்சித்துக் கவர்த்து இசை துகர்ந்து பரவசமாயிருக்கும் சமயம் பார்த்துப் படபட என்று பறையினை அடிப்பர்; உடனே இது பதைத்து விழும்; விழவே அப்பழியர் விரைந்து பாய்ந்து கொன்று கொண்டு போய்த் தின்று

தீர்ப்பர். பாவம். தம் ஊனைப்பெருக்குதற்குப் பிறிதின் ஊனை உண்பவர்களிடம் அருள் நலங்கள் எங்ஙனம் உண்டாகும்? தனது இனிய சபாவமே கொடிய மாணத்திற்கு இதனிடம் முடிவாய் நின்றது. மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமாவும், பறைபடவாழா அசுணமாவும் ஒரு நிலையில் இங்கே உணர நின்றன.

இசை யுணர்வுடைமையால் அசுணம் கலையுணர்வுடைய கவிஞ ரோடு உடன் எண்ண வந்தது. நன்மா என்றது சுவை நுகர் வின் அதன் உயர் நலம் கருதி.

யாழ் இசை இன் கவிக்கும், பறையொலி வன்கவிக்கும் ஒப்பாம். பலநாளும் பழுதறப் பயின்று கவனமான செயல் நிலையில் முன்னது கனிந்து விளையும்; பின்னது கருத்தொன்று மின்றிக் கண்முடித்தனமாக் கையடிப்பதால் கடுத்து எழும் ஆத லால் அருமை எளிமைகளுக்கும், இனிமை கொடுமைகளுக்கும் யாழும் பறையும் முறையே உரிமை ஆயின.

யாழிசை அனைய அரிய இனிய கவிகளைக் கேட்டு மகிழ்ந் துள்ள அறிஞர் செவிகளுக்குப் பறை ஒசை போன்ற எனது எளிய வலிய புன்கவிகள் இன்னாதன வாகவே யிருக்கும் ஆயினும் என்னை மன்னித்தருளவேண்டும் என்பதாம்.

அவ்வாறு ஏன் உம்மை மன்னிக்க வேண்டும்? எங்கள் செவி களுக்குத் துன்பமாய் நாங்கள் உயிர்தாடித்து அயரும்படி நீர் ஏன் கவிகளைப் பாடுகின்றீர்? பேசாது வாயடங்கி இரும்; இல்லா விடில் உம்மை எளிதாக வெளியே வாய் திறக்க விடோம் என்று அவர் எதிர் வாதாட அதற்கு மாறுகூறுவதுபோல் இவர் மேலும் ஒன்று கூறலானார்.

பித்தர் பத்தர் பேதையர் என்னும் இவர்களுடைய சொற் களை அறிவுடையவ ரெவரேனும் ஒரு பொருளாக மதிப்பாரோ? அவ்வாறே எனது பாடல்களையும் உயர் கவிஞர்கள் எண்ணி நோக்காமல் பராமுகமாய் இகழ்ந்து விடவேண்டும் என்கின்றார்.

“முத்தமிழ்த் துறையின் முறைபோகிய, உத்தமக்கவிகள்” என உள்ளன்புடன் வாய்குளிர இவர் அழைத்திருக்கும் அழகும் அருமையும் உரைநந்தோறும் உளமகிழ்வு செய்கின்றன.

இயல் இசை நாடகம் என்னும் மூவகைக் கலைகளிலும் சிறந்து, கல்வித் துறைகள் பலவற்றிலும் கைதோர்ந்த புலமையுடையார் ஏன அவரது தலைமை நிலை தெரியக் குறித்தார்.

துறை போகிய என்றது எதிலும் யாதொரு வழுவும்பின் முழுவதும் தெளிவாக அறிந்துள்ள நிபுணர்கள் என்றவாம். கல்வியின் எல்லை எவ்வளவுண்டோ அவ்வளவும் சென்று கண்ட தெளிவுடையார் என்பது போகிய என்றதனால் அறிய நின்றது.

“சிலைகளும் பிறகளும் துறைபோய், ஊனம் ஒன்றில்லார் உயர்குடிப் பிறந்தார்” (சிந்தாமணி, 2158) எனவரும் இதில் துறை போதல் குறித்து நின்றலறிக.

“கற்றுத் துறைபோய் காதலற்குக் கற்பிணன் பெற்றுக் கொடுத்த தலைமகன்போல்—முற்றத் துறந்தார்க்கு மெய்யுணர்வில் தோன்றுவதே இன்பம் இறந்தவெலாம் துன்பமல்லா தில்.” (நீதிநெறி விளக்கம்)

இது நம் கம்பர் வாக்கைக் கருதி வந்துள்ளமை அறிய லாகும். உயர்பேரின்பமே கருதும் துறவியரோடு துறைபோய் கலைஞர் உடனெண்ண வந்ததனால் அவரது உயர்நிலை புலனாம்.

துறை, கலைப் பாப்பைக் குறித்தது. முறை, அப்பாப்பு முழுவதும் குருகுல முறையே நெறியே சென்ற நிலை தெரிய வந்தது. முறை வழுவாத நிறைவுடையார் என்பதாம்.

துறை போய் உத்தமக்கலிகள் என்றதனால் மற்றைப் பண்டிதர்களை ஒரு பொருளாக இவர் மதிக்கவில்லை என்று தெரிகின்றது. கவிகள்—கவிஞர்கள். புலவர் என்னுது கலிகள் என்றது பல வ்கை நூல்களையும் பயின்று புலமை நிரம்பி யிருந்தாலும் கவி பாடும் தன்மையிலராயின், கவிநயங்களைக் கண்டுகளிக்கும் காட்சியை அவர் இழந்திருப்பர் ஆகலால் அந்த இழவை நோக்கி அவரை இங்கே இவ்வாறு கை பொதுக்கினார்.

முத்தமிழ்ப் புலமையும் வித்தகக் கவித்திறமும் ஒருங்கே வாய்ந்து, உத்தம குணங்களும் நிறைந்து, சித்த சுத்தியுடன் சிறந்திருப்பவர்களையே உத்தமக்கவிகள் எனக் கம்பர் இங்கே விதந்து குறித்துள்ளார். தம் காவியத்தின் மாற்றறிந்து மாட்சி தெரிந்து

மதிக்க வல்லவர் இவரே என்று இங்கே குறித்திருக்கும் இதனால் இவருடைய பெரிய எடுப்பு நிலை எவர்க்கும் இனிது புல்லும்.

அத்தகைய உத்தமர்களுக்கும் ஒன்று உணர்த்துவன் என்ற தனால் இவரது உணர்வுறுதியும், உள்ளத்தின் உயர்வும் உணர்நின்றன. ஒன்று என்றது உணர்த்தும் குறிப்பின் சுருக்கம் தெரிய. தலைமை யறிவாளர்கள் ஆதலால் அவர்முன் பல பல கூறவேண்டாம் என்பதாம்.

தம்முடைய கவிகளில் குண தோடங்களை ஆராய்ந்து பெரியோர் பெரிதும் கவனம் செலுத்தார்; பொறுதி செய்தே அருளுவர் என்று உறுதி செய்து அதற்கு உதாரணமாக உலக நிகழ்ச்சிகளில் உள்ள மூன்று அநுபவங்களை எதிரெடுத்துக் காட்டுகின்றார். முத்தமிழ்த் துறை என்றதற் கேற்பப் பித்தர் முதலிய முத்திறத் தாரையும் ஒத்துணரக் குறித்தார்.

பித்தர், அறிவு நிலை குலைந்து சித்தபேத முடையராய் வாய்க்கு வந்தபடி பிதற்றித் திரிவர் ஆதலால் அப்பிதற்றல்களை ஒரு பொருளாக எவரும் எண்ணி நோக்கார்.

பேதையர், அறிவு நலம் குன்றி முழுமுடமாய் ஒரு நெறியின் முறை பிறழ்ந்து வறிதே மொழிவர் ஆதலால் அவர் மொழிகளையும் யாரும் மதியார்.

பத்தர், உலகநிலை கடந்து பரன் அருளை நினைந்து யாரையும் எதிர்பாராமல் யாண்டும் பரவசராய்த் தாம் கருதியதையே எங்கும் உறுதியுடன் கழறி நிற்பர் ஆதலால் அவர் உரைகளையும் பொதுமக்கள் புரை கூறுது போற்றி விடுவர் என்க.

பித்தர், பேதையர், பத்தர் மொழிகளை உலகினர் எவ்வாறு பொருள் செய்யாது பொறுத்துக் கொள்வரோ அவ்வாறே எனது கவிகளையும் உத்தமக் கவிகள் உலம்பொறுத்து உவந்து கொள்ளுவார் என்பதாம்.

முன்னையர் இருவரும் பொருளொடு பொருந்தாத மருள் நிலையினர்; பின்னவர் அருளொடு மருவிய தெருள் நிலையினர். குறித்த மூவருள் எவராக வேணும் தன்னை எண்ணிக் கொண்டால் பின்பு அவர் கண் தவறு காண நேராது என்பது கருத்து.

பித்தரை முதலில் குறித்தது நகைச் சுவைக்கு ஏதுவாய் அவர் நனியமைந்திருத்தலை நினைந்து. “பித்தா! பிறைசூடி!” (தேவாரம்) என இறைவனுக்கும் ஒரு பெயராக அது முதன்மை பெற்றுள்ளமை காண்க.

சிவபெருமானாய் வந்த தவமறையோனை நோக்கிச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சினக் குறிப்புடன் “நீ என்ன பித்தனோ?” என்ற போது அதற்கு அவர்,

“பித்தனும் ஆகப், பின்னும் பேயனுமாக நீ இன்று
எத்தனை தீங்கு சொன்னால் யாதும் மற்றவற்றால் நானேன்”
(பெரிய புராணம்)

என்றதனால் பித்தின் இயல்பும், அதன் இனமும் தெரியலாகும்.

இராம கதை மேலுள்ள பேராசையால் பித்துக் கொண்டு, வேறென்றையும் கருதாது சித்தம் திமிர்ந்து, பத்திப்பரவசராய்க் கம்பர் காவியம் செய்யப் புகுந்துள்ளார் என்பது இங்குக் குறித்த ஒப்புமைகளால் உள்நுற உய்த்துணர் நின்றது.

பத்தியை மட்டும் தனியே கூறின் தற்புகழ்ச்சியாம் என்று கருதிப் பித்து பேதைமைகளை முன்வைத்து மறைத்தார். அரங்க அடக்கமாக இங்ஙனம் மறைத்திருப்பினும் இவரது அந்தரங்க பத்திரிலை எங்கும் தெளிவாக வெளியாயிருக்கின்றது. “அன்பு எனும் நறவம் மாந்தி, யான் மொழியலுற்றேன்” என நாட்டுப் படலத்தின் முதல் பாட்டிலேயே இவர் உள்ள நிலையை ஒளியாது வெளியிட்டுள்ளார். நறவம்=கள். நறவம் மாந்தி என்றதனால் இவர் தன்னை மறந்து யாண்டும் பத்தி நிலையில் ஆழ்ந்து பாடியுள்ளமை புலனாம்.

கவிகளில் வேண்டுமாயின் குண தோடங்களைக் காணாது விடுகின்றோம்; நூலின் புறத் தோற்றத்தில் காவியத்தின் கட்டுக் கோப்பு ஆவது நன்றாக அமைந்திருக்கின்றதா? என்பார்க்கு இறுதிப் பாடலைக் கூறினார்.

ஓர் இடத்தில் சிறு பிள்ளைகள் அறைகளும் ஆடாங்குகளும் அமைத்து விளையாடித் கொண்டிருந்தனர். அவ்வழியே சிற்பி ஒருவன் வந்தான். அவற்றைக் கண்டான்; அவை சிற்ப நூல்

முறைப்படி அம்மய வில்லையே என்று அவரைச் சிறி வெறுப்போ? குழந்தைகள் செயலை நோக்கிச் சிரித்துப் போவனே அன்றி மறுத்தொன்றும் செய்யான்; அது போல் எனது நூலமைப்பு நூன்முறைப்படி அம்மயவில்லை என்று மேலோர் மாறு கூறார்; மகிழ்ந்தே செல்வர் என்பதாம்.

மடப்பிள்ளைகள் என்பதில் இருபொருள்கள் மருவியுள்ளன. மடம், இளமையையும் அறியாமையையும் குறிக்கும் ஆதலால் சிறு பிள்ளைகள் எனவும், அறியாமை யுடையவர் எனவும் பொருள் பயந்து நின்றது. காய்வரோ? முனிவரோ? என்றது காயார், முனியார் என்பதாம்.

இறை = அணு. கடுகு, தினை என்பன போலச் சிற்றளவுக்கு அது ஓர் உவமையாய் வந்தது. உள்ளம் கையில் உள்ள சிறு கோடுகளுக்கும் இறை என்று பெயர்.

இறையனவேனும் ஞானம் இல்லாத எனது புல்லிய கனியை முறையான நூலுணர்வுடையார் முனியார் என்ற இதில் ஓர் தொனிப்பொருள் உள்ளது.

சிறிதும் அறிவு நலம் கனியாத வறிய நிலையி லெழுந்த எனது மென் கனிகள் பெரிதும் அறிவு நிறைந்தவர்க்கும் பேரு வகை தரும் என்பதாம். கண்ணூன்றி நோக்காமல் பராமுக மாய்ப் பாடிய கனிகளே அறிஞர்களுக்கு அவ்வாறு பேரின்பம் செய்யுமாயின் கருத்தூன்றிக் கவனித்துச்செய்த இன்கனிகள் அவனிக்கு எவ்வாறு இன்பம் தரும்? என்பது குறிப்பு.

இறையும் என்பதில் உம்மை இழிவு சிறப்பு. ஞான சூனிய னான நான் வான சூரியன் போன்ற ஒரு மான வீரன் கதையைப் பாடப் புகுந்தேனே! இது எவ்வளவு மடமை? காரிய மூலமே இப்படி நகைக்கு இடமா யுள்ளபொழுது அதன் விளைவினை ஆராய நுழைவது பெரிதும் பிழையாவதோடு பெருஞ் சிரிப்பும் ஆகும் ஆதலால் உணர்வுடையார் இதனை உணர்ந்து ஒதுங்கிக் கொள்வார் என்பதாம். உணர்வு = கலை நிறைந்த பேரறிவு.

“இறைநிலம் எழுதுமுன் இனைய பாஸ்கன்
முறைவரை வேனென முயல்வ தொக்குமால்
அறுமுக முடையவோர் அமலன் மாக்கதை
சிறியதோர் அறிவினேன் செப்ப நின்றதே.”

(கந்த புராணம்)

என்ற கச்சியப்பர் அவையடக்கமும் இங்கே காணத்தக்கது.
இறையும், முறையும் இதில் வந்துள்ளன அறிக.

பாற்கடல், பூனை, அசணம், மராமரம், கவிஞர், பித்தர்,
பேதையர், பத்தர், பிள்ளைகள், சிற்பியர் முதலிய பேர்களை இந்த
அவையடக்கத்தில் கம்பர் சுவைபெறக் குறித்திருக்கின்றார்.
கருத்துக்களை அமைதியாக மீண்டும் ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்க.
மேலும் விரிப்பின் ஈண்டு இடம் பெருகும். நம் கண்ணும்
கருத்தும் காவியக் காட்சியில் கவிந்து உள்ளது ஆதலால் ஆண்டு
விரைந்து போவோம்.

அவையடக்கம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அதிகாரம்

நதி நிலை

புனிதமான இந்த இனிய கதைக்குத் தனி முதல்வனான
இராமன் உவந்து வந்து அவதரித்ததற்குத் தகுந்த இடமாய்
அமைந்திருந்தது கோசலம் என்னும் தேசம். அது கங்கையின்
வடகரையிலிருந்து இமயச்சாரல் வரையும் கிழ மேலாகப் பரந்து
விரிந்துள்ளது. நிறைந்த நீர்வள முடையது. உயர்ந்த நலங்கள்
பல இயல்பாக அமைந்தது. தமது காவிய நாயகன் பிறந்து
வளர்ந்து அரசு புரிந்திருந்த பெருமை யுடையது ஆதலால் அவ்
வுரிமையை நினைந்து கம்பர் முதலில் அதன் நிலைமையை உவந்து
பாடத் துணிந்தார். துணிந்தவர், அந் நாட்டிற்கு உயிராதாரமா
யுள்ள சரயு நதியைக் குறித்து இருபது கவிகள் பாடி அதற்கு
ஆற்றுப்படலம் என்று பெயரிட்டிருக்கிறார். ஓர் உடலுக்கு
முகம் போல் அப்படலமே இக்காவியத்திற்கு முன்னுற அமைந்
துள்ளது. அதன் முதல் பாடலை முதலில் பார்ப்போம்.

தேசநலம்

ஆசலம்புரி ஐம்பொறி வாளியும்,
காச லம்பு முலையவர் கண்ணெனும்
பூச லம்பும், நெறியின் புறஞ்செலாக்
கோசலம் புனை ஆற்றணி கூறுவாம்,

(இராமா, பால-ஆற்றுப்படலம் 1)

இராமன் அவதரித்திருந்த நாட்டின் நிலையைக் காட்டி
நிற்கும் இப் பாட்டின் உட்பொருளை ஊன்றி நோக்கவேண்டும்.

ஈசன் என எல்லாரும் ஏத்த நின்ற இராமன் இந் நிலவுலகத்
தில் அவதரிக்க நேர்ந்தபொழுது வேறு தேசங்கள் பலவற்றை
யும் விட்டுக் கோசலத்தில் தோன்றியதற்குக் காரணம் யாது?
எங்கும் பூரண உரிமையுடைய அவன் அங்கு மட்டும் ஆர்வம்
புரிந்து போய் அமர நேர்ந்தது ஏன்? ஆர் நாட்டிற்கு அத்துணை
ஏற்றம் என்ன? அரிய நலங்கள் பல மலிந்து தரும் நிலையமாய்
என்றேனும் அது மருவி யுள்ளதா? அல்லது அன்றேனும்
நன்றாற்றி அவ்வாறு அமைந்து இருந்ததா? என்று இன்ன வகை
யான எண்ணங்கள் பலர்க்கும் முன்னுற எழும் ஆதலால் அவற்
றிற்கு விடை கூற வந்ததுபோல் இக்கவி இங்கே விளைந்து வந்
துள்ளது. அவ்விளைவு நலங்களின் உளவு அளவுகளையும், உள்
ளுறை நயங்களையும் உரிமையுடன் உணர்ந்து கொள்வோம்.

இந் நில வுலகம் பலகோடி பொருள்களால் நிறைந்திருப்
பினும், மக்கள் வகுப்பினாலே தான் சிறந்து விளங்கி நிற்கின்றது.
அம் மக்களும் ஆண்பால் பெண்பால் என இருவகை நிலையில்
மருவி நிற்கின்றார். அவ் விருபாலாரும் கோசல நாட்டில்
அன்று அமர்ந்திருந்த நிலைமையைக் கவிநாயகர் இப்பாட்டில்
அழகாக விளக்கி யிருக்கின்றார்.

அந்நாட்டினர் பெறிமுறை வழுவாமல், யாண்டும் நீதி
ஒழுக்கங்களில் நிலைத்து, ஏதம் யாதும் மருவாது இனிது வாழ்ந்து
வந்தார் என்பது இதன் திரண்ட பொருளாம்.

ஆடவர்களுடைய ஐம்பொறிகளும் பெண்களது கண்களும்
என்றும் நல்வழியிலேயே ஒழுகி வந்தன; அவ்வழியில் யாதும்
சென்றில; என்றமையால் அவர்தம் நல்லொழுக்க நிலையும்,

நாட்டு நல்லும் நன்கு புலனும். உடையவர் இயல்பு உடைமை மேல் ஏற்றிக் கூறப்பட்டது.

தன்னிடத்தில் வாழும் மக்களது நிலைமையைப் பொறுத்தே ஒரு நாடு தலைமையாய் நிலவி நிற்கும். மக்கள் நல்லவரேல் அது நல்லதாம்; அவர் தீயரேல், அது தீயநாடாயிழிக்கப்படும்.

“எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்
அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே” (புறம் 187)

எனவரும் இதனால் நில நலனுக்கு மக்களது மன நலம் மூலமாயுள்ளமை புலனாம்.

“நிலம்தீ நீர்வளி விசம்போடைந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகம்” (தொல்காப்பியம்)

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் குறித்தபடியே உலகமானது நிலம் நீர் தீ காற்று ஆகாயம் என்னும் ஐவகைப் பூதங்களின் கலவையாய் அமைந்துள்ளது. அதனால் இது பஞ்சபூத பௌதிகம் என நின்றது. அவ்வாறே ஐம்பூதங்களின் கூறாய்ச் சுவை ஒளி ஊறு ஒசை நாற்றம் என்னும் ஐம்புலன்களும் உயிர்களுக்கு இன்ப நலன்களா அமைந்துள்ளன; ஆதலால் அப்புலன்களுக்கு வழிகளாயுள்ள ஐம்பொறிகளும் அறநிலை வழுவாமல் உலகில் ஒழுகி நின்ற நிலை இங்கே உரிமையோடு உரைக்க வந்தது.

பொறி என்றது மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐந்து இந்திரியங்களை. புலந்துகரும் கருவியாய் மன்னுணர்வோடு மருவி யிருத்தலால் பொறி என நின்றது. ஐந்து என்னும் எண் ஈற்றுயிர் மெய் கெட்டு வருமொழிக்கு இனமாத் திரிந்து ஐம்பொறி என வந்தது. ஐம்பால் என்பது போல.

“ஐந்தனோற் றடைவதும் இனமும் கேடும்” (நன்னூல்)

என்னும் இயல்விதியுள் இனம் என்றதற்கு இது இனமாம். ஆசு=விரைவு, குற்றம், பற்று. அலம்=அலைவு, சுழற்சி. அலம் புரி என்றது விடயங்களில் விரைந்து சுழல்கின்ற என்றவாறு. புரிகின்ற பொறி என்க. பெயரெச்சம் எண்ணுப் பெயர் தாவி இயற்பெயரை மேலிப் பொறியின் சலனம் புலனுற நின்றது.

புலனுதலில் வெற்றிகொண்டு விரைந்தலைந்து விழுந்துழல் கின்ற அதன் இயல்பினை விளக்கியபடியிது. ஆசு புரிதலும், அலம் புரிதலும் பொற்றியின் இயல்பாகலான் அதற்கு அவை அடையாக வந்தன. ஆசு வேகத்தையும், அலம் அலைவையும் குறிக்கும். பூத்தொறும் அவாவியோடும் பொறிவரி வண்டு போலப் புலன் தோறும் அவாவி அலையும் பொறியின் இயல்பை இவ்வாறு புலப்படுத்தினார்.

பொறியை வாளி ஆசு உருவகஞ் செய்தது அதன் கடுமையும், கொடுமையும் கருதி.

“ஐம்புல வேடர்” (சிவஞான போதம்), “ஐவரென்ற புல வேடர்” (தாயுமானவர்) எனவும், வருவன காண்க. வழிப்பறி பறிக்கும் கள்ளர் போல, உள்ள உணர்வுகளைக் கொள்ளை கொண்டு போதலால் புலன்கள் வேடர் என நின்றன. உயிர்கள் அறத் தாறு செல்லுங்கால் இடையே ஆறலைக்குங் கள்வர் போல் நேரலைத்துச் சோழிக்கும் பொல்லாப் புலக்கொடுமையின் நிலை எல்லார்கும் புலப்படப் புலவேடர் என்றார். உயிர்க்கு நலம் நாடுவார் இப்புலவேடர் வசப்படாமல் புகழ் அறங்களோடு நிலவி நிற்பர்; பட்டார் எல்லாம் கெட்டு இழிந்து போவர் என்க.

“அறிவினால் பெரிய நீரார் அருவினை கழியி நின்ற நெறியினைக் குறுகி இன்ப நிறைகடல் அகத்து நின்றார்; பொறி யெனும் பெயர ஐவாய்ப் பொங்கழல் அரவின் கண்ணே வெறிபுலம் கன்றி நின்றார் வேதனைக் கடலுள் நின்றார்.”

(சீவக சிந்தாமணி).

இக்கவியை வெளியே கேட்கும்படி வாய்விட்டுத் தெளிவாகப் பாடிவருக. பொருளைக் கருத்துன்றி நோக்கிப் புலக்கொடுமையை ஓர்ந்து போதம் பெறுக. புலநிலையில் புலையாடாமல் உமது உயிர் நிலை இதுபொழுது எந்நிலையில் உள்ளது என்பதை இக்கவிக் கருத்தோடு ஒத்துவைத்து உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

அறிவுடையார் நெறியே நடந்து நிறைசுகம் பெறுவர்; அறி வினிகள் நெறிகடந்துபோய் நெடுந்துயர் அடைவர் என உணர்த்தி நிற்கும் இதனை உள்ளங்கொண்டு உறுதிசெய்து நெறி தவறாமல் உயர்நலம் பேணி நாளும் ஒழுகுவாவேண்டும்.

ஐம்பொறிகளையும் ஐந்தலை நாகத்தின் வாய்களாக இதில் குறித்திருத்தல் காண்க. அரவின் ஐவாய் என்றதும், ஐவாளி என்றதும் பொறியின் அடலும் ஆற்றலும் அளவும் முறையே தெரிய நின்றன. ஐம்பொறிகள் அமைந்த உடம்பை, ஐந்துதலைகளையுடைய பாம்பாக இதில் உருவகம் செய்திருத்தலால் அதன் நச்சுத் தன்மை நன்கு புலனாம். ஆகவே நாம் இச்சை கொண்டுமூலும் கொச்சைத் தன்மையும் கொடு நிலைமையும் நடுநிலைமையோடு நாடி நோக்கின் நம் கெடுநிலை யுடனே தெரியவரும்.

காசு என்றது பொன்மாலையையும், இரத்தின மாலையையும், முத்து மாலையையும் சுட்டி நின்றன. அலம்பும் = புரளுகின்ற. மாலையின் தவழ்கின்ற மார்பு என்க. பூசல் = போர்; ஆரவாரம். கண்ணோக்கின் இயற்கைவீறு தோன்றவந்தது. கண் அம்பு மகளி ருடையது என்றதனால், பொறிவாளி ஆடவருடைய தென்ப தாயிற்று. ஐந்தையும் குறித்தமையால் முத்து வந்தது.

கைவிடு படை, கைவிடாப் படை எனப் போர்க் கருவிகள் இருவகையன. முன்னது அத்திரம் எனவும், பின்னது சத்திரம் எனவும் கூறப்படும். இங்கே குறித்தது முன்வகையில் சேர்ந்தது. வாளி, அம்பு, பாணம், பகழி, என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். நின்ற இடம் பெயர்ந்து தூரத்தே பாய்ந்து தொழிலாற்றிவரும் இயல்பினவாதலால் வாளியும், அம்பும் பொறிகள் என வந்தன.

ஆடவர்களுக்குக் கண், வாய் முதலிய ஐந்தையும் வரைந்து குறித்தார்; பெண்களுக்குக் கண்ணை மட்டும் எண்ணி வைத்தார்; என்னே இது? கண் ஒன்று தவிர மற்றவெல்லாம் இவர்க்குப் புறம் செல்லுமோ? என்று ஐயம் தோன்று மாறன்றோ இது அமைந்து நிற்கின்றது? எனின், அவ்வாறு ஆயின் செவ்விய ஒழுக் கம் திறம்பித் திவ்விய நிலை சிதைந்து படும் ஆதலால் அவ்வகை அமையாதென்க. பின்னர்க் கண்ணை மாதிரி எண்ணியதற்கு என்னே காரணம்? எனின், உண்மையை உய்த்துணரவேண்டும்.

ஆண் நெறிகடந்து பெண்ணைக் கெடுத்தலும், பெண் நெறி கடந்து ஆணைக்கெடுத்தலும், இருவரும் ஒருமுகமாய் நெறி கடந்து எளிதாகத் தம்மைத் தாமே கெடுத்துக்கொள்ளலும் என உலகத் தில் கேடுகள் மூவகையில் கோவையாக நிகழ்ந்துவரும்.

ஒரு வகுப்பு மட்டும் நெறியுடையதென்றால், அங்கே ஒழுக்கமும் யோக்கியமும் இழுக்கின்றி என்றும் நிலைத்து நில்லா; இரு வகையும் நெறியிசைந்து நின்றபோதுதான் பூரண யோக்கியம் யாண்டும் பொங்கி நிற்கும் என்க.

கோசல தேசத்தில் ஆடவர்கள் அறிவோடமைந்த ஐம் பொறி யடக்க முடையவர்கள்; அவ்வாறே மகளிரும் என்று கூற வேண்டியவர், அங்ஙனம் கூறுது அவரது கண்ணை மட்டும் விதந்து கூறியது அதன் எண்ணரிய ஆற்றலை எதிரறிந் தென்க.

மற்றை இந்திரியங்களை விடக் கண்ணுக்கு ஒரு விசேட வன்மையுண்டு; பிறவெல்லாம் நின்ற இடத்தில் நின்று கொண்டே தம் பால் வந்ததை மட்டும் வளைந்து பற்றும்; கண்ணை வெகு தூரத்தில் உள்ளவற்றையும் விரைந்துபாய்ச் சென்றுபற்றும்; ஆதலால் விழையாதவர்க்கும் விழைவுமுட்டி அது இழவு கூட்டிவிடும் என்க. “ஆண்கள் கல்லடிக்குத் தப்பினும் பெண்கள் கண்ணடிக்குத் தப்பார்” என்ற பழமொழியால் அதன் உளவறியலாகும். “கண்ணும் அம்பு பட்டுக் கருத்தழிந்து உடைந்தேன் அந்தோ!” என்றதனால் அதன் ஆற்றலும் வேகமும் அடுத்திறலும் புலனாம்.

ஆடவர்களுடைய உள்ளங்களையும் உயிர்களையும் கவர்ந்து தம்பால் அவசமாய்க் கிடக்கும்படி பெண்களுக்குக் கண்கள் தொழில்புரிந்து எழில்மிகுந்து நின்றலால் காவியக்கவிகள் யாவரும் அவற்றின் செயல் இயல்களை விழைந்து பாடலாயினர்.

கண்களின் இயல்பு.

“வேல்என விளங்கும்; சேல்என மிளிரும்;
மால்என நிமிரும்; காலனைக் கடுக்கும்;
குழைமேல் எறியும்; குமிழ்மேல் மறியும்;
மலரும், குவியும், கடைசெல வளரும்,
சுழலும், நிற்கும், சொல்வன போலும்,
கழுநீர் பொருவிச் செழுநீர்க் கயல்போல்
மதர்க்கும், தவிர்க்கும், சுருக்கும், பெருக்கும்,
இவைமுதல் இனியன அவிநயப் பல்குறி
நவையற இருகண் சுவையொடு தோன்ற.”

(பெருங்கதை, 4-12)

எனவரும் இது கொங்கு வேளிர் என்னும் கவிஞர் பாடியது. இதில் மானனீகை என்னும் அரசு கண்ணிகையின் கண்களைக் குறித்து அவர் உரைத்திருக்கும் அழகை ஊன்றிப் பார்க்க.

“குமிழ்மிசை மறிந்து, குழையெதிர்படந்து,
கொலைத்தொடரில் மறலியைப் பயிற்றி,
அமிழ்தினின் விளர்த்துள் நஞ்சினிற்கருவி
ஐயரி சிதறிமை தோய்ந்து

கமலமென் மலரை வனம்புகுத்தியவேற்
கண்ணினை மான்மருள்நோக்கம்

தமதெனக் கவர்ந்து கொண்டவோ? மடமான்
தடங்கணின் செயல்கவர்ந்தனவோ?”

(ஐநடபம்.)

தமயந்தியின் கண்ணழகைக் கழறிய படியிது.

இவ்வண்ணம் கண்ணின் கவினைக்குறித்து எண்ணரிய வருணனைகளைக் கவிகள் எண்ணியிருத்தலால் பெண்ணீர்மைக்கு உண்ணீர்மை பயந்து அது உதவி வரும் திறம் உணரலாகும்.

கையால் தொடுதலும், மூக்கால் முகர்தலும், வாயால் பேசுதலும், காதால் கேட்டலும் எதிரி கிட்ட நெருங்கியபோது தான் கிடைக்கப்பெறும்; அவன் எவ்வளவு எட்ட நின்றாலும் கண் வெட்டி யிழுத்துவிடும் ஆதலால் பிறபொறிகளினும் இதற்குள்ள தனிமகிமை இனிது புலனாம்.

இத்தகைய பேராற்றல் அதனிடம் பெருகியிருத்தவினாலே தான் பூசல் அம்பு என்று தனியே விசேடித்து அது பேசுகின்றது.

உலக சிருட்டியில் பொதுநிலையில் இங்ஙனம் அமைந்துள்ள கண்கள் கோசலதேசத்துப் பெண்களிடமட்டும் வஞ்சமும் சூதும் யாதும் பயிலாமல் வரம்புடனமைந்து யாண்டும் நெறிதிறம்பாமல் நீதிநிலையில் நிலைத்து நின்றன என்பதாம்.

வானியும் அம்பும் நெறியிற் பொருந்திய என்னுது “புறஞ்செலா” என்று எதிர்மறையில் ஏற்றிக் கூறியது அவை எங்கும் புறமே செல்லும் இயல்புடையன; அங்கு மட்டும் தான் அவ்வாறு நெறியமைந்திருந்தன என்று அவற்றின் அருமையும் பெருமையும் அறிந்து அந்நிலை நலம் தெரிந்து அதிசயமுடன் ஆர்வமுற என்ன்க.

கோசலம் என்னும் பெயரில் அமைந்துள்ள ஓசைக்கு இசைய எதுகை எடுத்து இக்கவி தொடுத்திருத்தலை உய்த்துணர்ந்து கொள்க. திரிபு என்னும் சொல்லணியும், உருவகம் என்னும் பொருளணியும் இதில் மருவியுள்ளன.

விலை வரம்பில்லா மணிமாலைகள் புரளும் முலையவர் என்ற தனல் அவர்தம் திருவும் அழகும் உருவும் பிறவும் உணரலாகும். இன்பச் சுவை ததும்ப, அன்பு நலம் கனிய, அழகொளி தவழ, திருவும் தேசம் திகழ, அறிவும் ஆசையும் பெருகக் காசலம்பு கொங்கையர் எனக் கோசல தேசத்து மங்கையரை இதில் குறித் திருக்கும் நிலையைக் கூர்ந்து பார்க்க.

நெறி=வழி. நீதிநெறி, நன்னெறி என்க. வடநூலார் இதனைச் சன்மார்க்கம் என்பர். ஓர் ஊருக்கு அமைந்துள்ள நேர்வழி போல இன்ப நிலையமான முத்தி நகருக்கு அறநெறி வாய்ந்துள்ளது ஆதலால் அந்நெறியே செல்வோர் இறுதியில் முடிவிலின்பத்தை அடைவர்; நெறி விலகிப் புறம்போனால் அறம் புகழ்கள் இழந்து அவமே திரிந்து அல்லலுறுவர் என்க.

ஆண் பெண் இருபாலாரும் ஐம்பொறிகளை நெறிவழுவாமல் நேர் வழியில் செலுத்தி ஒரு தேசத்தில் ஒழுகி வருவார்கள் ஆயின் அத்தேசம் எவ்வளவு சீர்மை யுடையதாய்ச் சிறந்து திகழும்! அத்தகைய உத்தமர்களுையுடைய புத்தொளி நாடு எக் காலத்திலேனும், யாண்டாவது, இருந்ததுண்டா? இருக்க முடியுமா? அல்லது அப்படி இருக்க வேண்டும் என்று கம்பர் கற்பனை செய்திருக்கிறாரா? என இவ்வாறெல்லாம் கருதி ஆராயுமாறு இக்கவியின் பொருள் அற்புத நிலையில் அமைந்திருக்கின்றது.

ஒரு நில மண்டலம் முழுவதும் இவ்வளவு சீர்மையும் நீர் மையுமுடைய குலமக்கள் நிலைபெற்றுத் தலைமைபுடன் வாழ்ந்து வந்தார் என்றால் அவ்வாழ்க்கை நிலை எவ்வளவு அதிசய முடையது? அவர் எத்துணை உயர் நிலையினர்? உய்த்துணர்க.

இந்நாளில் எந் நாட்டிலும் நம் அனுபவத்தில் கண்டுள்ள மக்கள் நிலைமைக்கும், கம்பர் காட்டும் கோசலக் காட்சிக்கும் உள்ள வாசியை உள்ளத்துள் ஊன்றி நோக்கவேண்டும்.

கவியில் எளிதாகவும் தெளிவாகவும் அறிவுறுத்தியிருக்கும் இந்த அரிய அற்புதக் கருத்து வேறு எந்த நூல்களிலேனும், எந்த மகாகவிக்கிடத்தேனும் முந்தாறு வந்திருக்கிறதா?

இந்தக் கவிச்சக்கரவர்த்தியின் சிந்தையில் தனியே ஊறி இனி தெழுந்துள்ள இப்புனித வுணர்வு மனித சமூகத்திற்கு அரிய அமிர்தமாய் அமைந்து நின்றலை நுணுகி ஆராய்ந்து கொள்க.

கண்டபடியே மனம் போன போக்கெல்லாம் போய்த் திரிவது மிருகங்களின் இயல்பாம்; அறிவறிந்த மக்கள் அங்ஙனம் திரியலாகாது; நெறியமர்ந்து நீதியுடன் ஒழுகிவரவேண்டும் என்னும் விழுமிய உறுதியை இனிமையாகவும், விரயமாகவும் உரிமையுடன் இவ்வாறு இதில் உணர்த்தி யிருக்கிறார்.

ஊரும் உறவும் நாடும் அறிய நயந்து மணந்துகொண்ட மனைவியருடன் அமர்ந்து இன்பங்களை அனுபவிப்பரே யன்றிக் கோசல தேசத்து ஆடவர் வேறு மறு முகம் பாரார்; பெண்டிரும் தம்மை மணம் புரிந்து கொண்ட கணவரையே மனமுவந்து கொண்டு இன்பம் நுகர்ந்து இனிதமர்ந்திருப்பரே யல்லாமல் அயலே யாதும் மயலியல் காணார் என்பது இதன் திரண்ட கருத்தாம். ஆகவே ஒழுக்கமும் கற்பும் விழுப்பமுடன் விளைந்து தீது யாதும் சேராத புண்ணிய பூமியாய் அது பொலிந்திருக்க தமை புலனாம்.

பெண்ணும் ஆணும் அந்நாட்டில் இந்நிலையில் இருந்தனர் என முன்னுறச் சுட்டியது அத் தேசாதிபதியாய்த் தேசுடன் வருகின்ற இராமபிரானது திவ்விய நிலைமையை நினைந்தென்க. என்னே நினைவு? எனின், பின்னே காண்க.

அவ் வீரமூர்த்தி ஏகதார வீரதளைய் இனிதமர்ந்திருந்ததும், அம் மூர்த்தியின் அருமை மனைவியாகிய சீதை தருமபத்தினி யாய்க் கற்புக்கரசி என நின்றதும் கருத்துட்கொண்டு அவரது நாட்டு மக்கள் யாவருமே அவ்வாறே ஒழுகி வந்தனர் என்று அச் செவ்விய ஒழுக்கத்தின் மூலகாரணத்தை உய்த்துணர இவ் வண்ணம் உணர்த்தி யருளினார்.

“மன்னன் எப்படி மன்னுயிர் அப்படி” என்றபடி அரசன் இயல்வழியே குடிசுனங்களின் செயல்கள் விளையும் எனப் படி முறை காட்டி ஒரு நாட்டின் கொடிவழி நாட்டியபடி விது.

அறமனை கர்த்தொழுகும் ஆண்மையும், பிறர்மனை நோக்காத பேராண்மையும் மனித சமூகத்திற்குப் புனித மிகச் செய்து, புகழ் அறங்களை வளர்த்துப் புண்ணியங்களை விளைத்து எண்ணிய இன்ப நலங்கள் யாவும் எளிதில் நல்கும் எனத் தெளிவு கொள்ளும்படி இதமாக இதில் சுட்டி யிருத்தலை உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

“மறு மங்கையருக்கும் மறு மன்னவருக்கும்
மார்பும் முதுகும் கொடாதவன்.”

என இராமன் மருவியிருந்த மாட்சியும், அதனால் இருமையும் அடைந்த சீர்த்தியும், எவரும் அறிய நின்றன. அறிந்திருந்தும் அவ்விருவகை நிலையிலும் இதுவரை மக்கள் எவ்வளவு முன்னேறியிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தம் நெஞ்சில் கைவைத்து அவரவரே உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும். அங்ஙனம் உணர நேரின் தமது இழுக்கும் இழிவும் எவர்க்கும் வெளிப்பட்டு விளங்கும். வெளியாகியும் என்? அவ்விழுமிய வீர ஒழுக்கங்களில் வீறு கொண்டெழுவார் எத் துணையர்? விரல் விட்டெண்ணவும், விறல் உண்டாகுமா?

மார்பு கொடாமை சீலம் ஆம்; முதுகு கொடாமை வீரம் என்க. சிலவான், வீரவான் எனப் பேரெடுத்து இராமன் சீர்பெற்று நின்றதுபோல் பார்பெற்ற மக்களுள் யார் பெற்று நின்றாள்? பெற்றார் பெறலரும் பேறு பெற்றவரே யாவர்.

வீரத்தினும் சிலத்தை முன்னுற வைத்தது அதன் அருமை கருதி. பல்லாயிரம் படை வீரர்களையும் ஏககாலத்தில் தனியே நின்று ஒருங்கே வெல்ல வல்ல பெருவீரனும் பிறர்மனைவியைக் கண்டவுடன் உள்ளம் தளர்ந்து பல்விளித்து இழிகின்றான். அவ்வாறு இழிந்து போன வீரர்கள் எத்துணையர்? முந்தற இந்திரனைச் சிந்தனை செய்க. தலைமையாக இராவணனையே யீண்டு எண்ணிக் கொள்ளலாம். சேகனையும் நினைக்கலாம்.

நேர் ஆண்மை, போர் ஆண்மைகளினும் சீலம் பேராண்மை எனப்பெற்று, மிகவும் மேன்மையுடையதாய் மேவி நிற்கின்றது. பிறர்மனைவியரை விழைந்து நோக்காதவரே பேராண்மையாளர்; அவரே சான்றோர் என்பது ஆன்மீகக் கருத்து.

“பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்கு
• அறன் ஒன்றே ஆன்ற ஒழுக்கு.” (குறள் 148.)

என்ற வள்ளுவப் பெருந்தகையின் அமிர்தவாக்கு ஈண்டு உள்ளம் கொள்ளத் தக்கது. சேராத, தீண்டாத என வேறு யாதும் கூறுது நோக்காத என்ற அடிகள் வாக்கியத்தின் நோக்கினை ஹனித்துணர்ந்து கொள்க.

அறநீதிகளும் ஆண்மை வீரங்களும் ஒருங்கே நிறைந்துள்ள குலவீரனான இராமனது சரிதையை உரைக்கவந்த இந்நூல், நெறியின் புறஞ்செலாத ஒழுக்க நெறியையே முதலில் தலைமையாக உரைத்திருத்தலால், தருமநலங்களை யுணர்ந்தி உயிர்களை உயர் நிலையில் உய்க்கும் உறுதி நோக்கையே இது பெரிதும் உடைய தென்பது உணரலின்றது.

குணநலங்கள் அமைந்த அழகிய மனைவியரை மணந்து இனிய போகங்களை நுகர்ந்து அறநலங்கள் புரிந்து யாவரும் அந்தமில் இன்பம் பெறுதலையே கருதி இச்செந்தமிழ்க்காவியம் வந்துள்ளதென்பதை நம்சிந்தையுள் உய்த்துணர்ந்து கொள்ளும்படி கவி முந்தற இங்ஙனம் உணர்த்தி யருளினார்.

மணம் கலந்த இன்பநலம் முதலிலேயே தலைமுவி வந்திருத்தலால் இந்நூலின் மங்கல மாண்பு நன்கு புலனாம். வாளியும் அம்பும் என இக்கவியில் வந்துள்ளமையால் இது வீர காவியம் என விளங்கி நின்றது.

கம்பர் வீரசரிதம் பாடவந்தமையால் வாளியும் அம்பும் கூட வந்தன. முடிவில் வெற்றி பெற்றுள்ள இராமவாளி முதலிலேயே கவியின் வாக்கில் இங்ஙனம் கலந்து வந்துள்ள தென்று இங்கே நினைந்து கொள்ள நேர்கின்றது. என்னே நினைவு? எனின், பின்னே காண்க.

இராவணனும் இராமபாணமும்

“முக்கோடி வாழ்நாளும் முயன்றுடைய பெருந்தவமும்
முதல்வன் முன்னாள்

எக்கோடி யாராலும் வெலப்படாய் எனக்கொடுத்த
வரமும் ஏனைத்

திக்கோடும் உலகனைத்தும் செருக்கடந்த புயவலியும்
தின்று மார்பில்

புக்கோடி உலர்பருகிப் புறம்போயிற் றிராகவன் றன்
புனித வாளி.” (யுத்தகாண்டம், இராவணன்வதை. 198)

இராமகதைக்கு வாழி தந்துள்ள வாளி இதில் வந்துள்ளமை காண்க. இப்புனித வாளியே கவிநினைவிலெழுந்து முதலில் வந்து தோன்றித் தனது முதன்மை தோன்ற நின்றது. இவ்வாறு வீரக் குறிப்பும், காவியக் குறிப்பும் இம்முதற் கவியில் குறிப்பாகக் கிளைத்து நிற்கின்றன.

புறம் செலாத கண்களுடைய கோசல தேசத்துப் பெண்களுக்கெல்லாம் குலநாயகியாய் அவதரித்துள்ள சீதையை நிலை தெரியாமல் அவாவியதனாலேதான் இராவணன் நிலையழிய நோர் தான். புறம்செல்லும் கண்ணுடையாரைக் காதலித்திருந்தால் அவன் எண்ணம் நிறைவேறி யிருக்கும்.

அவ்வண்ணம் நிறைவேறாமல் அக்கண்ணே அம்பாய் அவனை அழித்து நின்றது. அது அவனது வாக்குமுலத்தாலும் அறிய வந்துள்ளது. அதனை இங்கு நோக்கின் விரியும்.

காதலனுக்கு இனிய அன்பாய் இன்புறுத்தி ஆதரித்து வந்த சீதை கண்கள் ஏதிலனுக்குக் கொடிய அம்பாய்த் துன்புறுத்தி அவனைக் கொன்று தொலைத்ததென்க.

அம்பு வாளிகளால் ஆனவென்றியே இத்தாய காவியத்துக்கு நேயமாயதென்பதாம். ஆகவே இது வீரகாவியம் என்க.

இந்தக் கவியுடன் சிந்தாமணிக் கவி ஒன்று இங்கே உடன் காண வருகின்றது.

நகர் வளம்

“கண்வலைக் காழுகர் என்னு மாப்படுத்து
ஒண்ணிதித் தசைதழிஇ உடலம் விட்டிடும்
பெண்வலைப் படாதவர் ிடின ஓங்கிய
அண்ணலங் கடிநகர் அமைதி செப்புவாம்.”

(சீவக சிந்தாமணி-நாமகள், 49)

இது, ஏமாங்கத நாட்டிலுள்ள இராசமாபுரத்தின் சிறப்புக் கூறியது. கண் ஆகிய வலையை வீசி ஆடவரை வசப்படுத்திப் பொருளைக் கவர்த்துகொண்டு, பின்பு வெற்றுடம்பரா அவரை விட்டுடாழிக்கின்ற பெண்களின் மாயவலையிலே அகப்படாத தூய வர்கள் பெருமை போல் நலம் பலமிருந்து அந்நகர் உயர்த்திருந்தது என்பதாம். மா=மிருகம். பீடு=தவமாட்சி,

பெண்கள் கண் புறம் செலாக் கோசலம் என்றது அது. இது, பெண்கள் கண் வலைப்படாதவர் பீடு என ஒங்கிய நகரம் என்றது. அது நாடு கூறியது. இது நகரம் கூறியது. இதனை இயற்றினவர் திருத்தக்க தேவர் என்பவர். அவர் சிறந்த தவ வொழுக்கமுடையவர். துறவி. கம்பருக்கு ஏறக்குறைய எழு நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்தவர். கடைச் சங்க காலத்தினர். விருத்தப் பாவில் முதல் முதல் காவியம் செய்தவர் அவரே. அதற்குச் சீவக சிந்தாமணி என்று பெயர். அருமையான அச் செந்தமிழ்க் காவியத்தைக் கம்பர் நன்கு பயின்றிருக்கிறார். அதன் கருத்துக்கள் பல இவர் கருத்தில் கலந்திருக்கின்றன. இருவர் நூல்களையும் மருங்குவைத்து ஒருங்கு நோக்கின் இவ்வுண்மை புலனாம். இதில் வந்துள்ள பெண்ணும்கண்ணும் வலையும் கம்பர் எண்ணத்தில் படிந்து முலையவர் கண் என வேறொரு நிலையில் அதில் வந்திருக்கின்றன. ஆயினும் புதுமை இனிமை நீதி ஒழுக்கம் முதலிய நலங்கள் சுரந்து நூலின் நிலைமையை விளக்கி அது தனியே தலைமை பெற்றுள்ளது. இவற்றால் நூலாசிரியர் இருவர் மனநிலைகளும் அதுபவங்களும் அறிய நின்றன. தேவர், உலக போகங்களை வெறுத்த துறவியர் ஆதலால் பெண் உறவு பிழை என எண்ணி அதனை ஒருவி நின்றவரின் பெருமை பேசினார். கம்பர், இல்லற இன்பங்களை நல்லறங்களாக நயந்துள்ளவர் ஆதலால் அதன் நலங்களை நன்கு ஆதரித்து இங்ஙனம் நவிலலாயினார். உள்ள நிலைகள் உரைகளால் உணர வந்தன.

இவ்வாறு இம்மேதாவிகள் இருவருடைய கவி நிலைகளும், கருத்தமைதிகளும், உணர்வொருமைகளும் இனங்கண்டு இடையிடையே தொடர்பாக இனி இதில் ஆராயவரும்.

கோசலத்தின் நிலைமை கூறும் இயல்பிலிருந்து இக்காவியத்தின் தலைமையான நிலைமைகள் சில இதுவரை ஆராய வந்தன.

கோசலம் என்னும் பெயர்க்குப் பொருள் மகிழ்ச்சி தருவது, பரிசுத்தமானது என்பதாம்.

இந்த இனிய நாட்டை வளப்படுத்திச் செழிப்புறச்செய்து பலவகையிலும் அலங்கரித்திருத்தலால் “கோசலம் புனை ஆற்றணி கூறுவாம்” என்று தோற்றுவாய் செய்துகொண்டார். இது

கவிக்கூற்று. இங்கே ஆறு என்றது சரயு நதியை. நில நலம் கூற வந்தவர் அதற்கு மூலமாயுள்ள நீர்வளம் கூற நேர்ந்தார்.

அணி என்றதனால் அந்நதிநிலை, நீர்ப்பெருக்கு, பலன், நலன் முதலிய அழகியல்புகளெல்லாம் மொழியவரும் என்பது அறிய சின்றது.

சரயு நதி.

சரயு என்பது இமயமலையிலுள்ள மானச சரசின் தொடர் பாய் வருகின்றது. அதனால் அது சரயுநதி எனப் பேர் பெற்று வந்தது. நிறைந்த நீர்ப்பெருக்குடையது. அது மேல் திசையி லிருந்து நேரே வந்து, அயோத்தி நகருக்கு அருகே வடபுறமாய் வளைந்து, கிழக்குமுகமாய்ப் படர்ந்து, அதன் பின் தென்திசை நோக்கித் திரும்பி, பின்பு தென்கீழ்த் திசையில் போய்க் கங்கை யோடு கலந்து போகின்றது. அச் சங்கமத் துறை அக்காலத்தில் மிகவும் புண்ணிய நிலையமா எண்ணப்பட்டிருந்தது. அந் நதி என்றும் குறையாத நீர்வளமுடையதாய் நிலவியிருந்தமையால் சீவநதி என் யாவராலும் புகழ்ந்து பாராட்டப்பெற்றது. அதற்கு இராமகங்கை என்று ஒரு பெயரும் உண்டு. கோசல நாட்டிற்கு உயிராதாமாய் உறவுகொண்டுள்ளமையால் கம்பர் உரிமை கொண்டு முதலில் அந்நதி நலனைப் பாட நேர்ந்தார்.

கடவுள் வாழ்த்துப்போல் வான் சிறப்புக் கூறலும் மங்கல வழக்கான நூல்மரபாதலால் அவ் வான் வழி வந்த நீர்ச்சிறப்பு இக் காவியத்துக்கு வாய்ப்புற வந்தது. இந்த ஆற்றுப் படலத் தில் முதலிலுள்ள கவிதான் முன்னர்க் குறித்தது. இன்னும் சில காண்போம். வெண்ணிற நீறுபுனைந்த சிவபெருமான்போல் மேகங்கள்விண்ணில்படர்ந்துபோய் எண்ணிலடங்காக் கடல்நீரை மொண்டு திருமால் எனக் கருமை எய்தி மீண்டு பெருவானம் எழுந்து பாருல கின்புற மேருமலைமேல் மழைபெய்தது என அயல் இரு கவிகளில் உரைத்து அப்பெயலின் காட்சியை ஓர் உவமையோடு பொருத்தி அடுத்து உணர்த்துகின்றார்.

மழை பெய்த மாட்சி.

புள்ளி மால்வரை பொன்னெனல் நோக்கிவான்

வெள்ளி வீழிடை வீழ்த்தெனத் தாரைகள்

உள்ளி யுள்ளவெல் லாமுவந் தீயுமவ்

வள்ளி யோரின் வழங்கின மேகமே. (ஆற்றுப்படலம் 4)

இமய மலைமேல் மேகம் நீரைச் சொரிந்த நிலையை வருணித்த படியிது. புள்ளி என்பது இமயமலைக்குப் பெயர். “மேருவும் புள்ளியும் விளம்புவர் அதற்கே” என்றது (பிங்கலத்தை). இப் பேருண்மை தெரியாமல் புள்ளி என்னும் சொல்லுக்கு வேறு வேறு பொருள் கூறினாரும் உளர். தாரை=நீரொழுக்கு. மேலிருந்து இடையறாது ஒழுகுகின்ற வெண்ணிறமுடைய நீர்ச் சொரிவுகள் வெள்ளிக் கம்பிகள்போல் இருந்தன என்பதாம். வீழ் = விழுது. ஆலமரத்தின் கிளைகளிலிருந்து வளர்ந்து நேரே நிலம்பாய்ந்து ஊன்றி நிற்கின்ற கொடிகளை வீழ் எனவும் விழுது எனவும் வழங்கி வருதல் காண்க. கீழ்நோக்கி வீழ்வது என்னும் ஏதுவான் வீழ் என்னும் பெயர் விளைந்து வந்தது. நல்ல நீர் வெள்ளை நிறமுடையதாய் நேரே கொடிகள்போல் நீண்டு நிலம் தோய்ந்து நின்றமையால் வெள்ளி வீழ் என்றார். பொன்னும் வெள்ளியும் உலோக வகையில் நெருங்கிய சம்பந்தம் உடையன ஆதலால் அந்த இன முறையில் இரண்டும் ஒன்றாய் மருவிநிற்கும் படி வானம் உரிமைசெய்து வைத்தது என்பார், “வரை பொன் னானல் நோக்கி, வான் வெள்ளி வீழ்” வீழ்த்தியதென்றார். பொன் னிற முள்ள இமயமலைமேல் வெள்ளிய நீர்த்தாரைகள் வீழ்ந்த தோற்றம் பொற்றகட்டில் வெள்ளிக் கம்பிகளை நீளமாக நாட்டி வைத்தது போல் நிலவி நின்றதென்பதாம். தாரையின் உருவக் காட்சியும், கவியின் உள்ளக் காட்சியும் இதில் ஒருங்கே மருவி யுள்ளன. இமயம் அருகே நின்று பெயல் இயல் கண்டபடி இது.

மேகம், வள்ளியோரின் தாரைகள் வழங்கின என்று கூட்டிக் காண்க. கைம்மாறு கருதாமல், உள்ளதை ஒளியாமல் எல்லாவற் றையும் ஒருங்கே கொடுக்கும் இயல்பு நோக்கி வள்ளல்கள் இங்கே உள்ள நின்றார். வழங்கல் = அள்ளி வீசுதல்.

மேகம் போல் கொடுத்தான் என எங்கும் முன் மாதிரியாய் உவமை நிலையில் உயர்ந்து வருகின்ற அது, இங்கே அந்நிலை குறைந்து உவமிக்க நின்றது.

மழை பெய்தல் இயற்கை நிகழ்ச்சி; உள்ளி உதவும் உயி ருணர்ச்சி அதற்கு இல்லை; ஆதலின் அவ்வுணர்ச்சியுடைய வள்ளி யோரின் உயர்ச்சியைக் கவி இங்ஙனம் உய்த்துணர வைத்தார்.

மேகம் வெண்மாரி பெய்யும்; வள்ளல்கள் பொன்மாரி பொழிவர்; அது பயிர்களை வளர்க்கும்; இவர் உயிர்களை வளர்ப்பார். அது இடி முத்தலிய கொடுமைகளுடன் கூடியிருக்கும்; 'இவர் நகை இன்சொல் முதலிய நலம் பலகனிந்து எங்கும் இனிய நீராய் இதம்புரிந்து நிற்பார்; அது, பெயல்மாறும்; இவர் யாண்டும் செயல் மாறார்; ஆதலால் அதனினும் இவர் உயர்வான அருள் நலமுடையர் என்னும் அமைதி தெரிய உவமையில் வந்தனர்.

உள்ளி என்றது நிலையாமை முதலியவற்றை நினைந்து என்றவாறு. "இளமையும் நில்லா, யாக்கையும் நில்லா, வளவிய வான்பெருஞ் செல்வமும் நில்லா, புத்தேள் உலகம் புதல்வரும் தாரார், மிக்கஅறமே விழுத்துணையாவது" என மேலோர் உரைத்துள்ள உறுதிமொழிகளை உள்ளி என்க.

உள்ளல் = உள்ளத்தே ஊன்றி நினைத்தல். உள்ளலும், உவத்தலும் ஈதலுக்கு இதில் அடைகளாய் வந்துள்ள அருமை ஆராயத்தக்கது. உத்தம வள்ளல்களின் உள்ளப் பண்புகள் உள்ளாற இங்கே உணர நின்றன.

நிலையில்லாத செல்வம் தம் கையில் நிலைத்துள்ள பொழுதே நிலையான புகழ் புண்ணியங்களை அடைந்துகொள்ள வேண்டும் என்று நினைந்து விரைந்து ஈதலைச் செய்க என நினைவூட்டி அறிவூட்டி நெறிகாட்டிய படியிது.

"அற்கா இயல்பிற்றுச் செல்வம் அதுபெற்றால்
அற்குப ஆங்கே செயல்" (குறள் 333)

"ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு" (குறள் 231).

என்ற வள்ளுவப் பெருந்தகையின் வாய்மொழிகளை உள்ளி யீழும் வள்ளியோர் என்பதுமாம். அல்கல் = நிலைத்தல்.

ஒத்த பிறப்பினையுடைய மக்களுள் தம்மைப் பொருளுடைய ராக இறைவன் அருள்புரிந்து வைத்த நன்றியை நினைந்து பிறர்க்கு இரங்கி உதவும் பெற்றியாளர் என்றவாறுமாம்.

"செல்வத்துப் பயனே ஈதல்
துய்ப்பேம் எனினே தப்புந் பலவே" (புறம் 189)

என்னும் உண்மை யுணர்வு சதலுக்கு எதுவாகும் ஆதலால்
“உள்ளி ஈயும்” என்றார்.

“வழங்கலும் துய்த்தலும் தேற்றாதான் பெற்ற
முழங்கு முரசடைச் செல்வம்—தழங்கருவி
வேய்முற்றி முத்துதிரும் வெற்ப! அதுவன்றோ
நாய் பெற்ற தெங்கம் பழம்.” (பழமொழி)

என ஈயாத செல்வன் நாயாக இழிக்கப்படுதலையும், ஈவான்
தேவன் என ஏத்தப் பெறுதலையும் ஒருவன் எண்ணப் பெறுவ
னையின் அவன் உள்ளம் திருந்தி உதவ நேர்வன் ஆதலால் உள்ளல்
ஈகைக்கு உரிமையாய் வந்தது.

வள்ளல்கள் அருள்நலம் கனிந்த உள்ளமுடையவர்கள் ஆத
லால் பிறர்க்கு உதவி ஆவரது முகமலர்ச்சியைக் கண்டு இவர் அக
மகிழ்ச்சியடைவர். ஈகையில் ஓர் பேரின்பம் உள்ளுரை இனிதமைந்
துள்ளமையால் “உவந்து ஈயும்” என்றார்.

“ஈத்துவக்கும் இன்பம் அறியார்கொல் தாமுடைமை
வைத்திழக்கும் வன்க னாவர்” (குறள் 228)

என ஈகையின் இன்ப நிலையை நினைந்து, அந்நலனை அநியாய
மாயிழந்திருக்கும் உலோபிகளுடைய உள்ளக் கொடுமையையும்,
மடமையையும் தேவர் இதில் இகழ்ந்திருத்தலறிக.

ஈகையால் விளையும் பெருநலங்களை எதிரறிந்துள்ளமையா
னும், இம்மை மறுமை என்னும் இருமையினும் பெருமை மிகப்
பெறுதலானும் சதலுடையார்க்கு இயல்பாக உவகை விளையும்
என்க. அது உண்மையான ஆன்ம இன்பமாய் ஓங்கிவிளங்கும்.

யாதும் இல்லை என்று சொல்லாமல் தம்மிடம் உள்ள எல்லா
வற்றையும் உள்ளமகிழ்ந்து வள்ளல்கள் ஒருங்கே உதவி விடுவராத
லால் “உள்ளவெல்லாம் உவந்து ஈயும்” என்றார். உடல் பொருள்
ஆவி முழுவதையும் ஒழியாது உதவி அழியாப் புகழ்கொண்ட
அருங்கொடையாளர் போல் பெரும் பேறுடையார் பிறர் இவர்
என்க. அவ் வள்ளியோர் என்ற சூட்டு உலகப்பிரசித்தமான அவ
ரது உயர்நிலை தோன்ற நின்றது.

உலகம் நலமுற நீரை உதவி மேகம் வானில் உயர்ந்து நிற்கல் போல் உயிர்கள் இன்புற உதவியருள்பவர் சிறந்த பதவியை யடைந்து மேல் உயர்ந்து போவர் என்பது குறிப்பு.

மழைவளம் கூற வந்தவர் வள்ளல்களையும் இடைமருவி நம் உள்ளம் கொள்ளவைத்தார். இங்ஙனம் வைத்த இவர்க்கு முன் வைப்பாக இருந்ததையும் இங்கே அறிந்துகொள்ள வருகின்றோம். அடியில் வருவன காண்க.

மழைபெய்தல்

“தேனிரைத்துயர் மொய்வரைச் சென்னியின்
மேனிரைத்து விசம்புற வெள்ளிவேண்
கோலநிரைத்தன போற் கோழந்தாரைகள்
வானிரைத்து மணந்து சொரிந்தவே.”

(சிந்தாமணி, நாம, 4)

வெள்ளம் பரவல்.

“வள்ளந் கைத்தல மாந்தரின் மால்வரைக்
கொள்ளை கொண்ட கொழுநிதிக் குப்பையை
உள்ளம் இல்லவர்க் கூர்தொறும் உய்த்துராய்
வெள்ளம் நாடு மடுத்து விரைந்ததே.” (சிந்தாமணி, நாம, 7)

புள்ளிமால்வரை, வெள்ளியீழ், வள்ளியோர், தாரைகள் எனக் கம்பர் வாக்கில் வந்துள்ள இவை சிந்தாமணியிலிருந்து வந்தனவாம் என்பது மேற்குறித்த இரண்டு கவிகளினாலும் கண்டு கொள்ளலாம். ஆயினும் அவற்றை மெருகு கொடுத்து, அழகு படுத்தி, மதுரமாக்கித், தெளிவுறுத்தி, இனிமை கனிய, இந்நேசைபொலிய இவர் இசைத்திருக்கும் திறம் ஒதி நோக்கி உய்த்துணரவுள்ளது. எளிமை தெளிவு மென்மை தண்மை அழகு பெருமை நயம் நளினம் முதலிய நலங்கள் பலவும் இவர் கவியில் கலந்து ஒளிசெய்து நிற்கின்றன. உணர்ந்து உணர்ந்து உள்ளுற உவந்துகொள்ளும்படி இவரது கவிகள் உருவாகியுள்ளன.

உள்ளல் உவத்தல் வள்ளல் ஈகை என்னும் பதங்களில் பதிந்துள்ள நயங்கள் விழைந்து வியந்துகொள்ளும் நிலையில் விளைந்து வந்துள்ளமை காண்க, நயம் தெனியின் பயன் பெரிதாம்,

இங்கே கூறியதை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு கிட்கிந்தா காண்டத்தில், கார்காலப்படலத்தில் இதற்கு இனமாக ஒன்றை இசைத்திருக்கிறார். ஏறக்குறைய 4360 பாடல்களுக்கு அப்பா வுள்ள அக்கவியை இங்கே கவர்த்து பார்ப்போம்.

“ மள்கலில் பெருங்கொடை மருவி மண்ணுளோர்
உள்கிய பொருளெலாம் உதவி அற்றபோது
எள்கலில் இரவலர்க்கு ஈவது இன்மையால்
வெள்கிய மாந்தரின் வெளுத்த மேகமே.”

(கார்காலப்படலம் 104)

கார்காலம் கழிந்து குளிர்காலம் வந்தவுடன் மழைபெயல் ஒழிந்து வெண்ணிறமாய் மேகங்கள் வான்படர்ந்து. நிற்கும் ஆதலால் அந்நிலையினை வருணித்த படி யிது. மள்கல்=குன்றல்.

உள்ள பொருளெல்லாம் பிறர்க்கு உதவிவிட்டுக் கையில் ஒன் றும் இல்லாதிருக்கும்பொழுது தம்பால் வந்து கேட்பவர்க்குக் கொடுக்க முடியாமையால் உள்ளம் நாணி வள்ளல்கள் முகம் வெழுத்ததுபோல மேகங்கள் வெளுத்திருந்தன என்பதாம்.

நாணமும் கவலையும் மனத்தில் புகுந்தால் மானமுள்ள மனி தன் உடல் நிறமாறிப் படாடைய நேரும் ஆதலால் “வெள்கிய மாந்தரின் வெளுத்த” என்றார். அகநிலையால் புறநிலை புலப் பட்டுள்ள இதில் மானச தத்துவம் காண்க.

கார்மேகங்கள் வள்ளல்கள் என வழங்கி வந்தன; வழங்க இல்லாத பொழுது அவர் உள்ளம் நாணி உரு மாறியது போல் அவை நிறமாறி வெளுத்துப்போயின என்பதாம்.

பிறர்க்குப் பயன்படும் அளவே மனிதன் பெருமையடைந்து பேரொளி பெறுகின்றான் ; பயனற்ற பொழுது நயனற்று அவன் நலிந்து படுகின்றான் என்பது இதில் உணர்த்துகொள நின்றது.

மழை பெய்த நிலையினை வள்ளல்களுடன் வைத்து இவ்வாறு நம் உள்ளம் உவந்துகொள்ள உரைத்தார் ; அதன்பின் அம்மழை யாலான வெள்ளத்தின் பெருமையை விளக்குகின்றார்.

வேள்ளம் பெருகிய காட்சி.

மானம் நேர்ந்தறம் நோக்கி மனுநெறி
போன தண்குடை வேந்தன் புகழென,
ஞான முன்னிய நான்மறை யாளர்கைத்
தானம் என்னத், தழைத்தது நீத்தமே. (ஆற்றுப்படலம் 5)

சரயு நதியில் வெள்ளம்பெருகி ஓடிய நிலையினைவருணித்தபடியிது.
நீத்தம் = வெள்ளம். நீர்தப்படுவது என்னும் ஏதுவான் வந்தது.
தழைத்தல் = கிளைத்துப் பெருகல்.

மழை பெய்தவுடன் பல துள்ளி பெரு வெள்ளம் என்றபடி.
நீர்மிகப் பெருகி நதிகளில் நிமிர்ந்து ஓடும் ஆதலால் அவ் இயல்
பினை உரைக்க வந்த இதில் கம்பர் உயிர்க்கு உறுதியான சில
உயர்நலங்களையும் உடன் உணர்த்தி யிருக்கின்றார்.

நீர்ப்பெருக்கு அளவிட முடியாதபடி மிகவும் அதிகமாயி
ருந்த தென்பதை இரண்டு உவமைகளால் விளக்குகின்றார். புகழ்
எனத், தானம் என நீத்தம் தழைத்தது என்றது அத்தழைவு
விளைவுகளின் நிலை தெரிய நின்றது.

மானம் ஆவது யாண்டும் நிலைதாழாது நிற்கல். மனம் மழுங்
காது நிற்கும் நிலைமையது ஆதலால் மானம் என வந்தது. இழி
வழிகளில் யாதும் இறங்காமல், பழிபாவங்களை நாணி, என்றும்
விழுமிதாய் உயர்நிலையில் உறுதிசெய்து நிற்கும் நிலையே மானம்
என்க. இதனால் அதன் மாட்சி புலனாம்.

மானமும் அறமும் பேணி மனு நீதி முறையே அரசுபுரிந்
தொழுகும் மன்னவனுடைய புகழ்போல் வெள்ளம் விரிந்தெழுந்
தது என முன்னிரண்டடிகளில் குறித்தார்.

பரம்பரையாகச் சிறந்து வருகின்ற உயர்ந்த குடிப்பிறப்பில்
மானம் அடிப்படையாய் அமைந்திருக்கும் ஆதலால் “மானம்
நேர்ந்து” என்றார். நேர்தல் = இயல்பாக எதிர்ப்படல்.

செல்வ நிலையில் சிறந்து எல்லாரையும் ஆளுகின்றோம் என்ற
செருக்கினால் மனம்போனபடியே ஒருவன் போவானாகில் அவன்
மானம் அழிந்து, அறம் இழந்து, புகழ் ஒழிந்து, பழிதுயரங்க
ளில் அழுந்துவான் என்பது எதிர்மறையுர இதில் உணர்ந்து
கொள்ள நின்றது. அரசுக்கு அறிவுறுத்தி யுள்ள அமைதி அறிக.

புகழோடு வெள்ளத்தை ஒப்புற வைத்தது வெண்மை, தண்மை, எவரும் வியந்து நயந்து நோக்கும் தன்மை முதலிய நன்மைகளானன. வானம் தழுவி வந்து வளம்பட எழுந்த வெள்ளம், மானம் தழுவி அறம் புதிந்து வந்த புகழுடன் இனம் படிந்து நின்றது.

மானம் நலம் வாய்ந்து தருமகுண சீலனாய் ஒருவன் நெறியமார்தொழுகுவானாயின், அவன் புகழ் மிகப்பெற்று உயர்நலம் அடைவான் என்பது இதில் உணர்ந்துகொள்ளலாகும்.

புகழும் மானமும் உயர்ந்தன ஆதலால் உயரிய அரசர் யாண்டும் அவற்றை உரிமையுடன் போற்றி வரவேண்டும் என்று இங்ஙனம் உணர்த்தி யருளினார்.

எந்நாட்டிலும் எக்காலத்திலும் இப்புகழ் மானங்கள் குலமக்கள் எல்லாராலும் விழைந்து பாராட்டப்பட்டுள்ளன.

ஆங்கிலப் பெருங்கவிஞராகிய ஷேக்ஸ்பியர் (Shakespeare) குறித்துள்ளதும் ஈண்டு இனமாக அறியத்தக்கது.

“The purest treasure mortal times afford
Is spotless reputation; that away,
Men are but gilded loam or painted clay.
Mine honour is my life; both grow in one;
Take honour from me, and my life is done:
In that I live and for that will I die.”

(King Richard The Second I. 1.)

“குறுகிய வாழ்நாளாள் அடையத்தக்க அரிய செல்வம் மாசற்ற புகழே; அது இல்லாவிடின் மனிதர் வெறும் மண் பாவைகளே; மானமே எனது உயிர்; பெயரளவில் வேறாயினும் அவ்விரண்டும் ஒன்றே. மானம் என்னிடமிருந்து நீங்கநேரின் அக்கணமே நான் இறந்துபட்டேன்; மானத்தில் இருக்கின்றேன்; அதற்காக எனது உயிரையும் விடுவேன்.” என்பது மேற்குறித்துள்ள ஆங்கில வாக்கியத்தின் பொருள். மோபிரோ (Mowbray) என்னும் ஒரு குறுநில மன்னன் வாக்கில் வைத்துப் புகழ் மானங்களின் பெருமையை அக்கவிஞர் இவ்வாறு உணர்த்தியிருக்கிறார்.

மானம் நேர்ந்து, அறம் நோக்கி, மனு நெறியே அரசன் ஒழுகிவரவேண்டும் என்று நம் கவிஞர்பிரான் உணர்த்தியுள்ள படியே இதுவும் உணர்வுதவி நிற்பதால் ஈண்டு உடன் எண்ண வந்தது. கருத்தமைதிகளைக் கருதிக் கொள்க.

ஞான நலம் வாய்ந்த நல்ல வேதியர் கையில் ஈந்த தானம் போலவும் வெள்ளம் பெருகியது என்றது அப்பெருக்கின் நிலை தெரிய நின்றது. உதவிய பொருள் சிறிதே ஆயினும் அதனை ஏற்றுக்கொண்ட பாத்திரத்தின் மகிமையால் பலன் பெரிதாதல் போல் பலவாகச் சிதறி விழுந்த சிறு துளிகள் ஒருமுகமாய் நதியில் வந்து கூடியபொழுது நீர்ப்பெருக்கு நெடிது நிமிர்ந்து பொங்கிய தென்பதாம்.

மறை = வேதம். வேதங்கள் முழுவதையும் வழுவற ஒதியுணர்ந்தாலும் ஞானம் படியாது ஈனம் படிந்துழல்வாரும் உளர் ஆதலால் அவரை விலக்குதற்கு “ஞான முன்னிய நான் மறையாளர்” என்றார். உன்னுதல் = நினைத்தல். உள்ளத்துள் அழுந்தியிருத்தல். சித்த சுத்தியும், தத்துவ ஞானமும், அவாவின்மையும், ஆத்மானுபவமும் உடைய முத்தர்களே உத்தமமானதான யோக்கியராக இங்குக் குறிக்க நின்றனர்.

இத்தகைய ஞான சீலர்களுக்கு உதவிய தானம் அளவில் சிறிதே ஆயினும் அது சிப்பியுள் வீழ்ந்த நீர்த்துளி முத்தாதல் போல் அவர் சால்பினால் சாலவும் பெரியதாய் அதன் பலன் மோலோங்கி நிற்கும் என்பது கருத்து.

“உதவி வரைத்தன் றுதவி உதவி
செயப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து” (குறள் 105).

உறக்கும் துணையதோர் ஆலம்வித் தீண்டி
இறப்ப சிழற்பயந்தாங்கு—அறப்பயனும்
தான்சிறி தாயினும் தக்கார்கைப் பட்டக்கால்
வான்சிறிதாப் போர்த்து விடும். (நாலடியார்)

இவை ஈண்டு எண்ணற் குரியன. இக்கவிகள் கம்பர் கருத்தில் ஊறியிருந்து பின்பு இவ்வாறு பிறிவந்துள்ளமை தேறலாகும்.

உயர்ந்தவர்க்கு உதவிய தானத்தின் பலன் மிகவும் ஒங்கி வளரும் என்பதை மாவலி மன்னன் வரீமனருக்குத் தானம்

வழங்கியபொழுது அவர் வாணுற வளர்ந்ததை இணைத்துக்காட்டி னுலுள்ளும் இவர் அழகாக உணர்த்தியிருக்கிறார். அடியில் வருவது காண்க.

உதவிநிலை.

“கயந்தரு நறும்புனல் கையில் தீண்டலும்
பயந்தவர்களும் இகழ் குறளன் பார்த்தெதிர்
வியந்தவர் வெருக்கொள விசம்பின் ஓங்கினான்
உயர்ந்தவர்க்கு உதவிய உதவி ஒப்பவே.”

(வேள்விப்படலம் 33)

பெற்றுக்கொண்டவர் பெருமை அளவே உதவியின் பலன் பெருகும் என்ற வள்ளுவ தேவரின் சொல்லும் பொருளும் பிணைந்து மேற்குறித்த திருக்குறளுக்கு ஓர் உதாரணமான விளக்க வுரை போல் இது விளங்கி நின்றல் அறிக. பயந்தவர்கள் என்றது பெற்றோர்களை. தாய் தந்தையர் என்க. எத்துணை இழிவாயிருந்தாலும் தாம் பெற்ற பிள்ளையை எவரும் இகழார். அத்துணை அன்புரிமையுடைய பெற்றோரும் இகழும்படி அக்குறளன் இருந்தான் என அவனது உருவின் குறுமை சிறுமைகளை இவ்வாறு உணர்த்தியிருக்கிறார். குறளன் இரண்டடி உயரமுடையவன். குறளோடு இக்குறளன் உவமையாய் வந்துள்ளமையை வள்ளுவமாலையில் கண்டு கொள்க. குறளன் என்றது வாமனரை. திருமால் வாமனராய் மாவலியிடம் வந்து மூன்றடி மண் கேட்டு அவன் உவந்து தானமாகக் கையில் நீர் வார்த்தபோது அவர் வாணுற வளர்ந்து நின்றார். அவ்வளர்நிலை உயர்ந்தவர்க்கு உதவிய உதவிபோன்று மிகவும் ஓங்கியிருந்த தென்பதாம்.

வெள்ளம் பெருகி விரிந்த விதத்தை உரைக்க வந்தவர், நம் உள்ளம் பெருகி விரியும்படி உதவியின் பெருமையை இங்ஙனம் உணர்த்தி உயர்களை ஊக்கி யிருக்கின்றார்.

இவரைப் பின்பற்றிப் பரஞ்சோதிமுனிவரும் தானநிலையை வானநிலையுடன் வைத்து வழங்கி வந்திருக்கின்றார்.

உத்தம தானம்

“இழிந்த மாந்தர்கைப் பொருள்களும் இகபரத் தூயசை
கழிந்த யோகியர் கைப்படிச் சூயசாய்க் களங்கம்
ஒழிந்த வாறுபோல் உவரியுண்டு உவர்கெடுத்து எழிலி
பொழிந்த நீர் அமுதாயின புவிக்கும் வானவர்க்கும்.”

(திருவிளையாடல், காட்டு, 16)

கட்டுக்கிடையாய் உப்புக் கச்சிக்கிடக்கின்ற கடல்நீர் மேகத் தின் வாய்ப்பட்டவுடன் உவர் நீங்கி எவர்க்கும் இனிய நீராதல் போல் இழிந்த உலோபியரிடம் வீணாகுவிந்துகிடக்கும்பொருள் உயர்ந்த ஞானியர்கைப்பட்டபொழுது புனிதமாய் எல்லார்க்கும் இனிமை பயந்தருளும் என இது உணர்த்தி நிற்பல் காண்க. ஞானியர் கைத்தானம் என வெள்ளம் விரிந்த தென்பதை அடியொற்றி வேறொருபடியில் உருமாறி இதுவந்துள்ளமையை உய்த்துணர்ந்து கொள்க. இன்னும் ஒன்று காண்போம்.

“ கள்ளம் கொலைகட் புலகாமம்என் றைந்தும் அற்றார்க்கு
உள்ளம் தெளிந்தோர் தரும்உத்தம தானம் என்னப்
பள்ளம் திடர்மால் வரைகானகப் பக்கம் எங்கும்
வெள்ளம் பெருகிப் பரந்தோடி விரைந்த தன்றே.”

(அரிச்சந்திரபுராணம், நாட்டு, 6)

தானம் என்னத் தழைத்தது நீத்தமே என்ற அடியினையே படி எடுத்து இதுவும் வந்திருத்தல் அறிக. இது பாடியவர் ஆசு கவி ராஜர் என்பவர். நமது கவிஞர்பிரான் கவிசுனைக் கருத்தில் வாங்கிக்கொண்டு மற்றைக் சுவிராயர்கள் விருத்தியடைந்து வந்திருக்கும் விதம் இவற்றால் அறியலாகும்.

நீர் நிலைமையைச் சொல்லவந்த இதில் நல்ல நீர்மைகள் பல துள்ளி விளங்குதல் காண்க.

ஒருவன் வருந்தி யீட்டிய பொருளை அறிவு நலம் கனிந்த மேலோர்க்கு உவந்து உதவின் அதனால் அவன் சிறந்த பலனடைந்து உயர்ந்து விளங்குவான் என்பது கருத்து.

மானம் பேணுக; அறம்புரிக; மனநெறி ஒழுகுக; புகழொடு தோன்றுக; தானம் செய்க; என இவ்வெள்ளக் கவியில் சில உறுதி நலங்களை நம் உள்ளம் பதியுமாறு கம்பர் உணர்த்தியிருக்கும் திறனை உய்த்துணர்ந்து உயர் பயன் கொள்க.

இவ்வாறு பெருகிய வெள்ளத்தின் நிலையை, விலைமாதர், வணிகர், வானவில், வானரர், கட்டுடியரோடு சிலேடையில் ஒப்பவைத்துச் செப்பமாக வருணித்திருக்கின்றார். அவ்வருணனைகள் துட்ப ஷுணர்வை துவன்று நிற்கின்றன. பல சரித வரலாறுகளையும் குறிப்பாக விளக்கியுள்ளன. அதன் பின்பு நதியில் வெள்ளம் வரம்பமைந்து ஒரு நெறியே ஒழுகிய நிலையை உரைக்கலானார்.

சரயு நதியின் தன்மை

இரவி தன்குலத் தெண்ணில்பல் வேந்தர்தம்,
பரவு நல்லொழுக் கின்படி பூண்டது
சரயு என்பது தாய்முலை அன்னதில்
பரவு நீர்நிலத் தோங்கும் உயிர்க்கெலாம்.

(ஆற்றுப்படலம் 12)

சூரிய குலத்து அரசரது நல்லொழுக்கம் போல் சரயுநதியில் நீர் என்றும் மாறுதலு முகி வந்தது என்பதாம். இரவி = சூரியன். மனு, மாந்தாதா, முசுருந்தன், அரிச்சந்திரன், பகீரதன், திலீபன், சிபி, கரு, ரகு, அசன் முதலிய திசைமெச்சிய மன்னர் பலர் அக்குலத்தில் தோன்றி இசைவளர்த்து வந்துள்ளமையால் “எண்ணில் பல் வேந்தர்” என்றார்.

அக் குல மன்னர் ஒழுக்கம் யாண்டும் புனிதமாய், எவ்வுயிர்க்கும் இனிமைபயந்து, செவ்விய நீர்மையோடு சீர்மை எய்தியுள்ளமையால் நீர் ஒழுக்குக்கு நேர் உவமையாய் நின்றது.

இராமனைப் பெற்ற பெருநலமுடையதாதலால் அக்குலநலம் இங்கே உரிமையாய் வந்தது. கோசல தேசத்துக்குச் சீவாதாரமான சீவநதியை, அத்தேசாதிபதிகளின் திவ்விய ஒழுக்கத்தோடு செவ்விபெற நேர்வைத்து இவ்வாறு உணர்த்தி யருளினார்.

இதனால் அந்நாட்டின் நீதி நிலையும், நெறிமுறையும், அற நலமும், குலமையும், நிலவினையும், நீர்வளமும், பிறநலங்களும் தெரியலாகும். நதியின் பெயர் சரயு என்பது இக்கவியால் அறியவந்தது. என்பது என்றது உலகம் புகழ்நின்ற அதன் உயர்வு தோன்ற நின்றது.

நல்ல நீரினை உதவி எல்லா உயிர்களையும் இனிது வளர்த்து வருதலால் பால் உதவி மக்களைப் பேணிவரும் தாய்முலையோடு சரயு நேர் எண்ண நேர்ந்தது. “மணற்கிளைக்க நீர் ஊறும்; மைந்தர்கள் வாய்வைத்து, உணச்சுரக்கும் தாய்முலை ஒண்பால்” (திருவள்ளுவமலை 31) என்றதில் நீர் ஊற்றும் பால் ஊற்றும் நேர்வந்துள்ளமை காண்க. உலகுயிர் ஒம்பிவரும் உரிமை அறிக்க,

என்றும். குன்றமல் யாண்டும் வற்றமல் இனிய நீர்மை யோடு ஒழுகிய நிலைமையில் குலமன்னர் ஒழுக்கத்தையும், உயிர் களைப் புரந்து வருவதில் தாய்முலையையும் நதிநிலை தழுவி நின்ற தென்பதாம். உருவ அமைதியும், அரிய செயலும், இனிய பய னும் கூறியபடியிது.

தாய்முலை, பெற்ற பிள்ளையை மட்டும் பேணும்; நதி நீர் உலகத்தில் உற்ற பலவகை யுயிர்களுக்கும் உதவும் ஆதலால் “சரயு, உயிர்க்கெலாம் தாய் முலை அன்னது” என்றார். ஒவ் வோர் உயிர்க்கும் தனித்தனியே தாய்முலைபோல் அந்நதி இனித் திருந்த தென்பதாம். இதனால் அதன் பான்மையும் மேன்மையும் பயனும் நயனும் இனிது புலனாம்.

“புனிதுதிர் குழவிக்கு இலிற்று முலைபோலச்
சுரந்த காவிரி மரங்கொல் மலிரீர்.” (புறம் 68)

என்பது கோவூர்கிழார் பாடியது. காவிரிநதிக்குத் தாய் முலையை இதில் அவர் ஒப்புரைத்திருந்த லறிக. புனிது = ஈன்றுள்ள இளமை. இலிற்றல் = சுரத்தல்.

“பிள்ளை தைவரப் பெருகுபால் சொரிமுலைத் தாய்போல்
மள்ளர் வேனிலின் மணற்றிடர் பிசைந்துகை வருட
வெள்ளரீரிரு மருங்குகால் வழிமிதந் தேறிப்
பள்ள நீள்வயற்பருமடை யுடைப்பது பாலி”

(பெரியபுராணம், திருக்குறிப்பு-22)

பாலி நதியை முலைத்தாய் என இதில் குறித்துள்ளமை காண்க.

உரவு நீர் = கடல். நீர் நிறைந்த கடலிருந்தும் அதனால் யாதும் பயன் இல்லை; இந்நதியால் உயர் பயன் உண்டு என விரயமாக நயம் காண வைத்தார். கடல் சூழ்ந்த உலகில் உடல் சூழ்ந்த உயிர்க்கெல்லாம் சரயுநதி உயிராதாரமாய் உதவி வந்த தென்பதாம்.

அந்நீர்ப் பெருக்கு நிலப்பரப்பிலிருந்த பலவகைப் பொருள் களையும் கவர்ந்தெழுந்து, எதிர்ப்பட்ட எல்லாவற்றையும் ஈர்த்துக் கொண்டு ஆற்றில் அடர்ந்து சென்ற நிலையை ஆறு கவிகளால் வருணித்தார்; பின்பு ஏரிகளும் கால்வாய்கள் யாவும் நிறைத்து முடிவில் அது கடலோடு கலந்த படியைக் கூறுகின்றார்.

வெள்ளம் கடல்கலந்த காட்சி .

கல்லிடைப் பிறந்து போந்து கடலிடைக் கலந்த நீத்தம் எல்லையில் மறைக ளாலும் இயம்பரும் பொருளீ தென்னத் தொல்லையின் ஒன்றே யாகித் துறைதொறும் பரந்த சூழ்ச்சி பல் பெருஞ் சமயம் சொல்லும் பொருளும்போல்பரந்ததன்றே.

(ஆற்றுப்படலம் 19)

நீத்தம், பரம்பொருள்போல் பரந்தது என்று கூட்டினோக்குக. பொருளும் என்றதில் உம்மை அதன் உயர்வும் அருமையும் உணர நின்றது. சேனை, யானை, கண்ணன், வினைகளோடு முன்னம் ஒப்புரைத்துள்ளதை உடன்கருதின இறந்து தழுவிய எச்சவும்மையாம்.

கல் என்றது மலையை. வெள்ளம் இமயமலையில் தோன்றிச் சரயு நதியில் பாய்ந்து, நீர்த்துறைகள் எங்கும் நிரம்பி நின்று இறுதியில் கடலோடு கலந்தது என்பதாம்.

இதில் நாம் அறிய வேண்டிய ஓர் உறுதி நலனை விரயமாக உணர்த்தி யிருக்கிறார்.

கடவுள் ஒன்றே. அப்பரம்பொருளை இடங்கள்தோறும் பிரிந்து பரந்திருக்கின்ற மானிடங்கள் தத்தம் இடம், கலை, காலம் முதலியவற்றிற்கு ஏற்ப வேறு வேறு பெயரால் வழங்கிக் கொண்டு மதம் பல மீறி மாறுபட்டு நிற்கின்றார். அந் நிலையை நீர்நிலையோடு நேர் வைத்துக் கவி இதில் நேரே காட்டுகின்றார்.

மலையில் தோன்றிய வெள்ளம் அதில் திரண்டு விழுங்கால் அருவி என வருகின்றது; நதியில் பாயுங்கால் ஆற்றநீர் என்று ஆகின்றது; கால்வாயில் செல்லுங்கால் வாய்க்கால் என மருவுகின்றது. அவ்வாறே ஏரி, குளம் முதலிய நீர்நிலைகளில் எல்லாம் அவ்வப்போடு நிலவி நிற்கின்றது. கடலில் கலந்தபொழுது ஆழி என அழைக்கின்றது; மேகம் வாய்ப்படின மழை என எழுகின்றது; இங்ஙனம் ஒரே நீர்ப்பெருக்கு இடபேதத்தால் வேறு வேறு பெயர் பெற்று விளங்கி நிறல்போல், ஒரே கடவுள்மனுட்பேதத்தால் பலவாய் நிலவிப் பலனுதவி வருகின்ற தென்பதாம். இந்நிலையினை அறியாதார் தத்தம் கடவுளே தலைமையுடையதென மதப்பித்தேறிச் சமூக்குரையாடிச்சமயப்பூசல் புரிவாள் என்றவாறு.

தொல்லை என்றது ஆதிமூல நிலையை. துறை என்றது வாவி, ஓடை, கூவம் முதலிய நீர் நிலைகளை. பள்ளம் கண்ட இடத்தில்

வெள்ளம் தங்குதல்போல் அறிவுடைய மக்கட் பரப்பு உள்ள இடத்தெல்லாம் தெய்வக் காட்சி அவரவரது இயலளவு இசைந்து நிற்கும் என்பதாயிற்று.

பரம்பொருளின் பரிபூரண நிலையை அறிந்துகொண்டவர் வரம்புகண்டு வாதாட மாட்டார்; அறியாதவரோ, தாம் கண்டதையே பெரிதாகக் கருதிக்கொண்டு வறிதே வாதாடி நிற்பார். அந்நிலையினரை நீர்நிலைகளை யறியாமல் நெடிது கத்தும் கிணற்றுத் தவளைகள் என இளித்துரைத்து அறிஞர் சிரித்துப்போவர் என்க.

நீர்ப்பரப்போடு கடவுட் பரப்பை ஒப்ப வைத்துக் கம்பர் இதில் ஒரு தத்துவக் காட்சியை விளக்கியிருக்கிறார். நேர்த்த நீர் நிலைகளில் ஆர்த்த நீரினை ஆருயிர்கள் அருந்தி ஆர்தல்போல் தாம் சார்ந்த சமயங்களில் தேர்த்த தெய்வம் பேணி மக்கள் சீர்பெற வேண்டுமே யன்றி உயர்வு தாழ்வுகூறி அயலிகழ்ந்து அவம் போக லாகாதென்பது குறிப்பு.

பாரிலுள்ள நீர்நிலைகளையெல்லாம் நேரே நிரப்பி அவற்றுள் அடங்காமல் நெடுங்கடலாய் நீத்தும் நிமிர்ந்துள்ளதுபோல், தோன்றிய சமயங்களி லெல்லாம் தோய்ந்து அவற்றுள் அமையாமல் சமயாதிதமாய்ப் பரம்பொருள் பொங்கிப் பரந்து எங்கும் பூரணமாய் விரிந்து நிறைந்துள்ளதென்பது இதனால் உணர நின்றது.

சமயம் சொல்லும் என்றது சமயத்தவர் சொல்லுகின்ற பொருள் போல் என்றவாறு. ஒரே பொருளை வைணவர் திருமால் எனவும், சைவர் சிவம் எனவும், கௌமார் குமரன் எனவும் கூறுவதுபோல் வேறு வேறு கூறினும் மூலமுதல் ஒன்றே என்பதாம். நீர் ஒன்றே ஏரி குளம் முதலாக வேறு வேறு பெயர் பெற்று விளங்கி நின்றது என்பதை விளக்கவந்தவர்பரம்பொருள் நிலையையும் நாம் உளங்கொண்டுணரும்படி இவ்வாறு விளக்கி அருளினார். இவ்விளக்கம் இருள் நீக்கித் தெருள் ஆக்குவதாகும்.

இவரது கருத்தைக் கருத்தில் வைத்துக்கொண்டு பாஞ்சோதி முனிவர் தம் நூலில் சமயச் சார்புடன் வேறு வகையில் இந்நீர் நிலைமையை உரைத்திருக்கின்றார். அடியில் வருவது காண்க.

நீர்ப்பெருக்கின் நிலை

“ஈறிலாதவள் ஒருத்தியே ஐந்தொழில் இயற்ற வேறு வேறுபேர் பெற்றென வேலைநீர் ஒன்றே ஆறு கால்குளம் கூவல்குண் டகழ்கிடங் கெனப்பேர் மாறி ஈறில்வான் பயிரெலாம் வளர்ப்பது மாதோ.”

. (திருவிளையாடல், நாட்டுப்படலம் 17)

ஈறு இலாதவள் என்றது மூலசத்தியை. ஒரே சத்தியே பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்தற்குப் பராசத்தி, ஆதிசத்தி, இச்சா சத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி எனப் பேர் பெற்று நின்றல்போல் வாரிநீர் ஒன்றே ஆறு, கால், குளம் முதலாக வேறு பல பேரோடு விரிந்துநின்ற தென்பதாம். கம்பர் வாக்கை இது அடியொற்றி வந்துள்ளமையாரும் அறியலாகும்.

நீர் நிலைகள் எங்கணும் வெள்ளம் பெருகிய நிலையினை இங் னனம் உணர்த்தினார்; அதன்பின் விளைபுலங்களிலும், வேறு பல இடங்களிலும் அது பரவி யுதவிய பான்மையைக் கூறுகின்றார்.

நீர் பரவிய விதம்

தாதுகு சோலைதோறும், சண்பகக் காவுதோறும், போதவிழ் பொய்கை தோறும், புதுமணல்தடங்கள் தோறும், மாதவி வேலிப் பூக வனந்தோறும், வயல்கள் தோறும் ஓதிய உடம்பு தோறும் உயிரென உலாய தன்றே.

(ஆற்றுப்படலம் 20)

மேல், நீர்நிலையைக் கடவுளோடு நேர் கூறினார்; இதில் உயி ரோடு அதனை ஒப்புரைக்கின்றார். தாது = மலர்களிலிருந்து உதிர்கின்ற மகாரந்தப்பொடி. மாதவி = குருக்கத்திப் புதர்கள். பூகவனம் என்றது கமுகஞ் சோலைகளை. இனிய மருத நில வளங்கள் இதில் மருவி யுள்ள நிலைகளை நுணுகி அறிந்துகொள்க.

குளிர்பூஞ் சோலைகள், இளமரக் காவுகள், பசங்கொடிப் புதர்கள், பனிமலர்ப் பொய்கைகள், புதிய மணற் கேணிகள், கமுகந்தோட்டங்கள், கதலி வனங்கள், வயல்வெளிகள் முதலிய அயலிடங்களெங்கும் வெள்ள நீர் புகுந்து பரவிய இயல்பிற்கு உயிர் இதில் உவமையாய் வந்துள்ளது.

உயிர் அடைந்த பொழுதுதான் உடல்கள் வலிபெற்று இயங்கும்; அது அடையாவழி வெறும் சடங்களாய் அவை இழிந்து ஒழியும்; அதுபோல், நீர் புகுந்தபோதுதான் வயல் சோலை முதலிய நிலங்கள் வளம்பெற்று விளங்கும்; அது புகாவழி யாதொரு பயனுமின்றி அவை யாவும் பாழ்பட்டழியும் ஆதலால் நீர்க்கு உயிர் இங்கு உவமையாய் வந்தது. இந்த உயிர்த்தன்மை நீரிடத்தே அமைந்திருத்தலினாலேதான் உலகிற்கு அது உயிராதாரமாய்ப் போற்றப்பட்டுள்ளது. “நீர் இன்று அமையாது உலகியல்” என்றது பொய்யாமொழி. இவ்வாறு சீவர்களுக்கு ஆதாரமாய் நீர் இருந்து வருதலால் அதற்குச் சீவனீயம் என ஒரு பெயரும் வந்தது.

ஒதிய என்றது மக்கள் விலங்கு பறவை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட என்றவாறு. இங்ஙனம் பல் வகை உடம்புகளை எண்ணியது சோலை முதலாகப் பல் வேறு இடங்கள் அங்கு நண்ணியுள்ளமையான் என்க.

உலாயது என்றது நீர் ஓட்டத்தின் நிலை தெரிய நின்றது. இடங்கள் தோறும் வளைந்து நுழைந்து மெல்லச் செல்லும் அதன் செல்லச் செலவை நம் உள்ளம் ஒர்த்துணர உலாயது என்னும் சொல்லால் உணர்த்தியருளினார். இச் சொல்லழகின் சுவையைச் சுவைத்துப் பார்க்க. நீரின் செலவைக் குறித்துக் கச்சியப்பர் கூறியுள்ளதும் இங்கு நினைவிற்கு வருகின்றது.

“பாம்பு அனை புகுவதேபோல் பாய்தரு பரவைத் தெண்ணீர்” (கந்த புராணம், ஆற்றுப்படலம் 33) எனவரும் இதையும், உயிர் என உலாயதையும், ஒத்து நோக்கி உவமை நயம் உணர்க.

செழுமையான விழுமிய நிலவளங்களையும், பொழில் நலங்களையும் இப்படலத்தின் இறுதியில் காட்டியது அடுத்துவரும் நாட்டுப் படலத்திற்குத் தொற்றுவாயாக என்க.

கோசல நாட்டிற்கு அழகும் வளமும் அருளி • என்றும் நீர்மை குன்றாது சீர்மையோடு நிலவியுள்ள இனிய சரயு நதியைக் கூறுமுகத்தால் அரிய பல உறுதி நலங்களைக் கம்பர் இதில் உணர்த்தி உணர்வொளி தந்திருக்கிறார்.

ஈகை, இரக்கம், ஒழுக்கம், மானம், ஞானம், தானம், தவம் நீதி, வீரம் முதலிய உயிர்ப்பண்புகளும், தெய்வத்தெளியும், எவர்க்கும் உய்வைத் தரும்படி இதன்கண் பெய்து வைத்துள்ளார். உண்மையை உய்த்துணர்ந்து உயர்வு பெற வேண்டும்.

நதி நிலை முற்றிற்று. •

முன்னுவது அதிகாரம்

நாட்டு நிலை

புராண காவியங்கள் இயற்றப்புகுந்த கவிஞர்கள் முதலில் நாடு நகரங்களை வருணிப்பதில் தங்கள் கவனங்களை மிகவும் செலுத்தியிருக்கிறார்கள். பண்டைக் காலத்துச் சங்கநூல்களில் நாட்டு வளம் ஆங்காங்குக் கூறப்பட்டிருப்பினும் அது இயற்கை நலம் கனிந்து இனிதமைந்துள்ளது. பிற்காலத்தில் அவ்வியல்பு திரிந்து உயர்வு நவீற்சியும், கற்பனைகளும் ஒங்கி யிருக்கின்றன. அவ் வருணனைகள் காவியங்களுக்கு ஓர் சிறந்த அங்கமாகக் கருதப்பட்டு மேலும் மேலும் வளர்ந்து வரலாயின. நாடுகளையும் நகரங்களையும் வருணனை செய்வதைக் கவிஞர்கள் ஒரு கடமையாகக் கருதிப் பெரிதும் உழைத்திருக்கின்றனர். நாளடைவில் ஒருவரினும் ஒருவர் முந்துற விழைந்து தம் சிந்தனாசத்தியைப் பல வகையிலும் விரித்துப் பாடி வந்துள்ளார். ஒன்றை ஒன்று நோக்கி உருக்கொண்டிருத்தலால் பல பாடல்கள் போலிகளாய்ப் பிடிமுந்துள்ளன. அதனால் தற்கால அறிவியல் ஆராய்ச்சி யாளர்கள் புராண வருணனைகளை உயர்வாக மதியாமையோடு இகழ்வாகவும் எண்ண நேர்ந்தனர். உண்மையை ஊன்றி நோக்கின் தம் எண்ணம் பிழைபாடு உடையதென்பதை அவர் எண்ணித் தேர்வர். கருத்தையும் குறிக்கோளையும் கவனிக்க வேண்டும்; கண்ணூன்றி நோக்காமல் மேலெழுந்த வாரியாக எதனையும் தீர்மானித்து இகழ்ந்துவிடலாகாது. கவி அமைதி நுணுகிய நிலையது.

கதை வரலாறுகளைத் தொடர்ந்து பாடுவதைக் காட்டிலும் இயற்கைநிலைகளை விளக்கிச் செல்வதில் கவிஞனுக்கு அறிவும் ஆற்றலும் உலக அனுபவமும் அதிகம் வேண்டும். வருணனை என்றால் வெறும் கற்பனை அன்று; விற்பன நலங்கள் பல அதில் விளைந்திருக்கின்றன. நாட்டின் இயல்புகளைக் காட்டும் பாட்டுக்களில் நில மாட்சியோடு பல்வகைக் காட்சிகளும் பாவலன் ஆட்சிகளும் ஒருங்கே காணப்படுகின்றன.

செழிப்பான ஒரு நாடு நீர் வளமும் நிலவளமும் உடையதாய் நிலவியிருக்கும். ஆதலால் அதன் நிலைமையைத் தலைமை

யாகப் பாவலர்கள் ஆவனுடன் கூறுகின்றனர். அங்ஙனம் கூறும் பொழுது யாரும் வியந்து நயந்து விழைந்து காணும்படி அக் காட்சிகளை விழுமிய நிலையில் அறிவு நலம் களிய அமைந்திருக்கின்றார். நம் அனுபவத்தில் கண்டவற்றோடு காணாதவற்றையும் கவிகள் கொண்டு வந்து காட்டுகின்றன. அக்காட்சியால் அந்நிலத்தின் மாட்சிகளை நினைந்து மகிழ்கின்றோம்.

கோசல நாட்டின் நிலவளங்களைக் குறித்துக் கம்பர் அறுபது பாடல்கள் பாடியிருக்கிறார். அவற்றுட் சிலவற்றை இங்கே வரைந்து காட்டுகின்றேன். அப்பாட்டுக்களின் பொருள் வளங்களை மனக்கண்ணால் காணலாம்; சொல்வளங்களை வாய்விட்டுப் பாடிச் செவியால் அறியவேண்டும்.

வயல்களின் இயல்கள்

வரம்பெலாம் முத்தம்; தத்தும் மடையெலாம் பணிலம்; மாநீர்க் குரம்பெலாம் செம்பொன்; மேதிக்குழியெலாம் கழுநீர்க் கொள்ளை; பரம்பெலாம் பவளம்; சாவிப்பரப்பெலாம் அன்னம்; பாங்கர்க் கரம்பெலாம் செந்தேன்; சந்தக் காவெலாம் களிவண் டட்டம். (1)

வளமலிந்த பலவகை ஒலிகள்

ஆறுபாய் அரவம்; மள்ளர் ஆலைபாய் அமலை; ஆலைச் சாறுபாய் ஓசை; வேலைச்சங்கின்வாய் பொங்கும் ஓதை; ஏறுபாய் தமரம்; நீரில் ஏருமைபாய் துழறி; இன்ன மாறுமாறுகித் தம்மில் மயங்குமாம் மருத வேலி. (2)

மருதநிலக் காட்சி

தண்டலை மயில்கள் ஆடந், தாமரை விளக்கந் தாங்கக், கொண்டல்கள் முழுகின் ஏங்கக், குவளைகண் விழித்து நோக்கத், தெண்டிசை எழிவி காட்டத், தேம்சிழி மகர யாழின் வண்டுகள் இனிதுபாட, மருதம் வீற்றிருக்கும் மாடோ. (3)

சங்கு முதலியன தங்கியுள்ள நிலை

நீரிடை யுறங்கும் சங்கம்; நிழலிடை யுறங்கும் மேதி; தாரிடை யுறங்கும் வண்டு; தாமரை யுறங்கும் செய்யாள்; தூரிடை யுறங்கும் ஆமை; துறையிடை யுறங்கும் இப்பி போரிடை யுறங்கும் அன்னம்; பொழிலிடை யுறங்கும் தோகை. (4)

புலங்களில் விளங்கியன

படையுழி எழுந்த பொன்னும், பணிலங்கள் உயிர்த்து முத்தும்,
இடறிய பரம்பிற காந்தும் இனமணித் தொகையும், நெல்லும்,
மிடை பசுங் கதிரும், மீனும், மென்றழைக் கரும்பும், வண்டும்,
கடைசியர் முகமும், போதும், கண்மலர்ந் நொளிரும் மாதோ. (5)

அன்னக் குஞ்சுகள் தாமரையில் துஞ்சிய நிலை

சேலுண்ட ஒண்கணுரில் திரிகின்ற செங்கால் அன்னம்
மாலுண்ட நளினப் பள்ளி வளர்த்திய மழலைப் பிள்ளை
காலுண்ட சேற்றுமேதி கன்றுள்ளிக் கனைப்பச் சோர்ந்த
பாலுண்டு துயிலப் பச்சைத் தேரைதாலாட்டும் பண்ணை. (6)

இந்தக் கவினைச் செவிசுரிரச் சந்தத்தோடு பாடிக்காண்க.

இனிமையும் வளமையும் மலிந்து எங்கும் செழுமையும் குறை
மையும் பொலிந்து விழுமிய நிலையில் விளங்கியிருந்த கோசல
தேசத்து நிலநலங்களை இவை விளக்கியுள்ளன.

நாம் வசிக்கும் நிலப்பரப்பு ஐந்து வகையான தாங்களை
யுடையது. மலை, கடல், நாடு, காடு, வனம் என அவை மருவி
யுள்ளன. மலைகள் சார்ந்துள்ள நிலம் குறிஞ்சி; கடல் சார்ந்துள்
ளது நெய்தல்; நாடுசார்ந்துள்ளது மருதம்; காடு சார்ந்தது முல்லை;
வனம் சார்ந்தது பாலை என மேலோரும் நூலோரும் அவற்றை
வரம்பு செய்துள்ளார். இவற்றுள் மருதம் நல்ல நாட்டுப்பாங்காய்
நீர்வளம் நில வளங்கள் நிறைந்து, விளைபுலங்கள் செறிந்து யாண்
டும் செழுமையோடு சிறந்திருக்கும் ஆதலால் அந்நில வளங்களைத்
தம் புலமை நலம் தோன்றக் கவிகள் தலைமையாக உவந்து பாடி
யிருக்கின்றார். நாட்டு வளம் பாட்டு வளத்துடன் பதிந்து வரலா
யது.

அவ் வரன் முறையில் நம் கவிநாயகரும் இங்கே வந்திருக்கி
ன்றார். நாட்டு நிலையைக் குறித்து இவர் கூறியுள்ளவற்றுள் இந்த
ஆறு பாடல்கள் முன்னுற இங்கே மாதிரிக்காகக் காட்ட நேர்ந்
தன. குறித்த கவினைக் கொஞ்சம் கூர்ந்து பார்ப்போம்.

1. வயல் வரப்புகளில் யாண்டும் நல்ல முத்துக்கள் பிதிர்ந்து
கிடக்கின்றன; நீர் துத்திவிழும் மடைப்பக்கங்கள் எங்கணும்,
சங்கினங்கள் தவழ்ந்து திரிகின்றன; செய்கரைகளில் செம்பொற்

பொடிகள் திகழ்ந்துள்ளன ; எருமைகள் மிதித்துச் சென்ற கால
டிகளில் கழுதீர் மலர்கள் சிதைந்திருக்கின்றன ; பரம்படித்த
வயலின் சமவெளிகளில் பவளங்கள் ஒளிர்கின்றன ; நெற் பயிர்
விளையும் பழனங்களில் அன்னங்கள் ஆர்ந்துள்ளன ; அயலிடங்
களில் செவ்விய தேன் கூடுகள் செறிந்துள்ளன ; அழகிய சோலை
களில் வண்டினங்கள் மண்டியிருக்கின்றன என்னும் இம் முதல்
பாடலால் அந்நில வளங்களின் தலைமைக்காட்சியும், கம்பரது புல
மைக் காட்சியும் ஒருங்கே புலனாகின்றன.

வரம்பு = வரப்பு. நீர்நிலைத்து விளைவுக்கு இதமாக, வயல்
களை அளவுபடுத்தி இருத்தலால் வரம்பு என வந்தது. குரம்பு =
செய்கரை. பரம்பு = பண்படுத்திய புலம். கரம்பு = வயலுக்கு
அயலே சாகுபடி செய்யாத வெளி நிலம். மேதி = எருமை.

இப்பாட்டில் முற்றுச் சொல் கொடுத்து ஒரு முடிவும் செய்
யாமல் ஈட்டம் என மேலெழுச்சி தோன்ற எச்சமாக இசைத்து
விட்டது அந்நிலவளன் முடிவுகூறமுடியாதென்பது தெரியஎன்க.

2. அடுத்த பாட்டில் “ஆறுபாய் அரவம்” என்று தொட
ங்கிப் பலவகை ஒலிகளை விளக்கி இருக்கிறார். அரவம், அமலை,
ஒசை, ஒதை, தமரம், துழனி என்பன ஒசையை ஒருபடியே
உணர்த்திவருமாயினும் தனித்தனியே ஒலிக் கூறுகளை நுனித்து
ணர நுவன்றுள்ளார்.

ஆறுகளில் நீர்பாய்ந்துபோகும் முழக்கங்களும், உழவர்கள்
கரும்புகளை ஆலையில் இட்டு ஆட்டும் சத்தங்களும், அந்தக் கரும்
பின் சாறுகள் ஊறிப்பாயும் ஒசைகளும், சங்குகள் முழங்கும்
ஒலிகளும், காளை மாடுகளும் எருமைகளும் நீர் நிலைகளில் பாய்
ந்து நீர்தும் நிலைமைகளும் இன்னவாறாக எங்கே பார்த்தாலும்
செழிப்பான இன்னொசைகளே அந்நாட்டில் மலிந்திருந்தன என்
பதை இப்பாட்டில் அறிகின்றோம். வேலி = நிலம்.

3. அடுத்த கவியில் ஒரு நடனக் காட்சியை உருவகித்
திருக்கிறார். மருத நிலமாகிய அரசி ஓர் அழகிய நாடக சாலையில்
ஆமர்ந்து சிறந்த நாட்டியத்தை உவந்து கண்டு உல்லாசமாக வீற்
றிருக்கின்றாள் என்றவாறு. தண்டலை = குளிர்நீர்ச்சோலை.

தாமரை மலர்கள் சுடர்விளக்குகள்போல் சொலித்து நிற்க, மேகங்கள் மிருதங்கங்கள்போல் முழங்க, குவளை மலர்கள் உவளாக மகளிர்போல் அயலெங்கும் விழிபரப்பி நோக்க, தண்ணீர்த் திரைகள் அழகிய திரைச்சேலைகள் போல் அசைந்து திகழ, மகரயாழ்போல் வண்டுகள் பாட; நாட்டியப் பெண்கள் போல் மயில்கள் தம் தோகையை விரித்து ஓகையுடன் ஆட, அந்த இனிய காட்சியை மருதநிலத் தாசி மகிழ்ந்து நோக்கி அமர்ந்திருந்தாள் என்பதாம். இதில் அமைந்திருக்கும் நாடக அமைதியை நயந்து காண்க. பிறவும் இவ்வாறே கருதி அறிக.

சங்கம், மேதி, வண்டு, செய்யாள், ஆமை, இப்பி, அன்னம், தோகை, பொன், முத்து, மணி, நெல், கதிர், மீன், கரும்பு, தேன், முகம், பூ முதலிய வளமளி பொருள்களை உளமிக மகிழ்வுற அயலிரு கவிகளிலும் இயலுற விரித்துள்ளார். இறுதியில் ஒரு இனிய குடும்பக் காட்சியைக் குறித்திருக்கிறார்.

6. அன்னங்கள் தம் இளங் குஞ்சுகளைத் தாமரைப் புதர்களில் கிடத்திவிட்டு அயலே தடாகக் கரைகளிலும், வயல் வெளிகளிலும் உலாவித் திரிகின்றன; அவ்வமயம் அந்நீர் நிலைகளில் எருமைகள் வந்து படிந்துள்ளன; நெடுநேரம் ஆனமையால் ஊரிலுள்ள தம் கன்றுகளை நினைக்கின்றன; அந்த நினைவு வரவே நெஞ்சருகிக் கனைக்கின்றன; கனைக்கவே நிறைந்து சுரந்திருந்த பால் முலைகளிலிருந்து வெளியே பீறிட்டுச் சொரிகின்றது; அப் பாலை அருகேயுள்ள அன்னக் குஞ்சுகள் பருகி மகிழ்ந்து வயிறு நிரம்பியமையால் துயில நேர்கின்றன; நேருங்கால் அயலே தவளைகள் கத்துகின்றன; அக் கத்தல்களைக் கேட்டு மெத்த மகிழ்வோடு அவை மெய்ம்மறந்து உறங்குகின்றன. இந்த நிலையில் எங்கும் நீர் வள மலிந்து அந்த நிலமண்டலம் நிலைத்திருந்த தென்பதாம். உறக்கத்திற்கு இதம்புரிந்தமையால் தவளைக் கத்து இங்கே தாலாட்டு என வந்தது. “கண்ணே! உறங்கு, உறங்கு; கற்பகமே! நித்திரை போ!” என்று இன்னவாறே ஏதேனும் பாடிக்கொண்டு தொட்டிலையாட்டி இளங் குழந்தைகளைக் கண் துயிலச் செய்யும் வழக்கம் இந்நாட்டில் பண்டுதொட்டே யிருந்து வந்துள்ள தென்பதை இதனால் அறிந்துகொள்ளலாம். திருவாய் மொழியில் தாலாட்டுப் பதிகம் அமைந்திருந்தலாலும், பின்னர்த்

தமிழில் அது ஓர் உறுப்பாக இடம் பெற்றிருத்தலாலும் அதன் பெருவரவு புலனும்:

ஈன்ற தாய், செவிலித் தாய், பாலூட்டும் தாய், தாலாட்டும் தாய் எனவரும் தாய்மார்கள் இதில் எண்ண நின்றனர்.

நளினப்பள்ளி, மழலைப்பிள்ளை என்பவற்றிலுள்ள சொல்ல முகுகளை எண்ணி மகிழ்க. நளினம் = தாமரை. தாய் அயலே பிசிந்திருந்தமையாலும், பசிமிஞ்ந்துள்ளமையாலும், அது மெல்லென மிழற்றியிருக்கும் ஆதலால் மழலைப்பிள்ளை என்றார். பறவைக்குஞ்சைப் பிள்ளை என்றது அது இங்கே பால் பருகும் பாக்கியம் பெற்றிருத்தலின் பொருத்தம் தெரியவந்தது.

அன்னம் மேலெல்லாம் வெண்ணிறம் உடையதாய்க் கால் சிவந்திருக்கும் ஆதலால் “செங்கால் அன்னம்” என வந்தது. காலைக் குறித்தது நடையழகின் நயம் நோக்கி.

கண்ணரின் திரிகின்ற கால் அன்னம் என்பதில் நயம் காண்க. கண்ணர் என்றது பெண்களை. சேல்—கெண்டை மீன். உருட்சியும் பிறழ்ச்சியுமுடையதாய் ஒரு நிலையில் அமராமல் உலாவியவரும் இயல்பின தாதலால் கண்ணோடு அது எண்ண நின்றது. “சேலும் கயலும் தினைக்கும் கண்ணார்” (திருப்பல்லாண்டு) எனச் சேந்தனார் கூறியுள்ளதும் காண்க. உண்ட என்றதனால் சேலை வென்று விளங்கியிருக்கும் அதன் வியனிலே புலனும். கண்ணின் வண்ணமும் வடிவமும் கூறியபடி யிது.

தன் இருப்பிடமான நீர் நிலையிலுள்ள சேல் ஒத்த கண்ணா ரது கால் ஒத்த நடையினைத் தான் அடைய விரும்பி அன்னம் அங்கும் இங்கும் அலைந்து திரிந்து நடைபழகி வந்தது என்பது திரிகின்ற என்றதனால் தெரிகின்றது.

ஆடவர் நடைக்குக் கம்பீரமான யானை நடையையும், பெண்கள் நடைக்கு அன்ன நடையையும் உவமை கூறுவது நூல் மரபாய் வந்துள்ளது. “மேன்னடை அன்னம்” என்றதனால் அதன் இன்னடை புலனும்.

ஓய்யாரமாக ஒல்கி ஓசிந்து மெல்ல நடக்கும் இயல்பினது ஆதலால் அன்னம் நடைக்கு முன்னம் வந்தது. நடை அழகில் இயல்பாகவே சிறந்து எங்கும் மங்கையர் நடைக்கு உவமையாய்

வந்துள்ள அன்னம் கோசல தேசத்துப் பெண்களைப்போல் நடந்து பழகியது என்றதனால் அந்நாட்டு நங்கையரின் நடையமையும், வீழ்நிலையும், எழில்நலனும் எனினு தெளிவாம்.

“அன்னநடையும், அன்னமிலா ஐயர்நடையும் தளர்வெய்தக் கன்னி நடக்கும் நடை கற்றாள்; கரும்புகசக்கும் மொழி பெற்றாள்”
(பிரபுவிற்குலே)

என மாயையின் நடையினைச் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் இதில் விளக்கியிருக்கும் அழகைப் பார்க்க. அன்னம் இலா ஐயர் என்றது உண்ணாது நோற்கும் தவசிகளை. அவரது நடை ஒழுகும் என்க. நடை யழகில் உயர்வுடைய அன்னம் இங்கே இடை தளர நேர்ந்தது மாயையின் நடை நிலையைக் கண்டு நாணியதால். இதில் வந்துள்ள சொல்லழகையும் பொருளழகையும் சுவை ஓர்ந்து கொள்க. மொழிக்கு மொழி தித்தித்துக் கவிகள் பழுத்து வருகின்றன. சுவை தெரியின் உயர்ச்சிகளாய் ஒளிமிகப்பெறுவர்.

நடை உவமைக்கு அன்னத்தை இந்நாட்டுக் கவிகள் எல்லாரும் நயந்து கூறியிருத்தலால் அந்த அழகிய நீர்ப் பறவைகள் பண்டைக் காலத்தில் இங்கே மிகவும் பரவியிருந்துள்ளமை தெளிவாகின்றது.

பஞ்சவடி அருகே பன்னசாலை அமைத்து இராமர் அமர்ந்திருந்த பொழுது ஒரு நாள் மாலையில் சேதையோடு கோதாவரி நதியருகே உலாவி நின்றார். அவ்வமயம் அவ் இருவருடைய நடை எழில்களை ஒருவரின் ஒருவர் மருமமாய்க் கண்டு உள்ளங்களித்துள்ள படியை உலகிலுள்ள எல்லாரும் காணும்படி கம்பர் வெளியே தெளிவாகக் காட்டியிருக்கிறார். காவியச் சுவை கனிய அவர் பாவித் தீட்டியுள்ள தீவிய ஓவியம் அடியில் வருவது.

“ஓதிமம் ஓதுங்கக் கண்ட உத்தமன் உழையன் ஆரும்
சேததன் நடையை நோக்கிச் சிறியதோர் முறுவல் செய்தான்;
மாதவன் நானும் ஆண்டு வந்துநீர் உண்டு மீளும்
போதகம் நடப்ப நோக்கிப் புதியதோர் முறுவல் பூத்தான்.”

(ஆரணியகாண்டம், சூர்ப்ப, 5)

சதிபதிகள் இருவரும் தம் நடை எழிலை நிரலே நேரில் கண்டு அயல் அறியாமல் உளமகிழ்கூர்ந்து இளநகை புரிந்துள்ள நிலையை இதில் அறிவுக் கண்ணால் அறிந்து மகிழலாமே யன்றி

முழுவதும் எழுதியோ, அல்லது சொல்லியோ வெளியே தெளிவாக அறிவிக்க இயலாது. ஆயினும் விழைவு கொண்டு சிறிது எழுதுகின்றேன்..

தன்னுடன் சீதை உல்லாசமாய் உலாவி வருங் காலத்தில் நதி. அருகே நடமாடிநின்ற பெடை அன்னங்கள் இடையேசிறிது அஞ்சி அயலே அகன்றுபோயின; அதனை இராமன்கவனித்தான்; “ஏன் இப்படி இடைந்து போகின்றன?” என்று எண்ணி ஆராய்ந்தான்; உடனே தன் பக்கத்தே வருகின்ற சானகியின் நடை கண்ணில்பட்டது. படவே “ஆ! இந்த அழகிய நடையைக் கண்டல்லவா நாணம் கொண்டு அவ்வாறு அவை ஒதுங்கி ஒளிகின்றன” எனத் தெளிந்துகொண்டான்; கொள்ளவே தன் மனைவியின் உயர்வையும், அவ் அன்னங்களின் இயல்பையும் நினைந்து மகிழ்ந்து புன்னகை புரிந்தான் ஆதலால் “சிறியதோர் முறுவல் செய்தான்” என்றார்.

இவன் நிலை இவ்வாறாக அதே சமயம் இளமையான அழகிய ஆண் யானை ஒன்று அந்நதியில் வந்து நீர் உண்டு மீண்டது; மீளுங்கால் அதன் கம்பீரமான பெருமித நடையைச் சீதை கண்டாள்; உடனே தனது மருங்கில் வருகின்ற நாயகன் நடையை நயந்து நோக்கினாள்; வியன் தெரிந்தாள்; அருகணுகாமல் ஒரு கையை வீசி அகன்று போகின்ற அது, சார்தணி தோளும் ஏந்திய மார்பும் காந்தொளி பரவ இருகையை வீசிப் பெருமிதமாய் வருகின்ற இராமனோடு எதிர்நடவாமல் இழிந்துபோயது என எண்ணி மகிழ்ந்தாள். உண்ணிறைந்த அம்மகிழ்ச்சியால் தன்னுள்ளேயே மெல்லச் சிரித்துக்கொண்டாள் ஆதலால் “புதியது ஓர் முறுவல் பூத்தாள்” என்றார்.

புதிய முறுவல் என்றதனால் அந்நகையின் அருமையும் அதிசயமும் அறியவந்தன. இதற்குமுன் நாயகனோடு வேறு பல வினாக்கள் சிரிப்புகளைச் சீதை சிரித்திருப்பினும் அன்று கண்ட காட்சியில் தன்னை மறந்து அவள் ஓர் அற்புதமான புன்னகை புரிந்திருக்கின்றாள் என்பது புலனாகிறது. என்ன நகையோ? அது!

ஒருவர் செய்தது ஒருவருக்குத் தெரியாமல் இருவர் நகையும் மருமமாய் எழுந்ததென்க. அந்த அதி இரகசியத்தை முதுநீர் உலகம் முழுவதும் காண நம் கவிநாதர் வெளியே வீசியிருக்கிறார்.